

ԵՐԵՎԱՆԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
ՌՈՍԱՆԱԿԱՆ ԲԱՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ԱՄԲԻՈՆ

HASMIK BAGHDASARIÁN, MERY MARTIROSIÁN
ՀԱՍՍԻԿ ԲԱՂԴԱՍԱՐՅԱՆ, ՄԵՐԻ ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

**EL ESPAÑOL EN LAS
RELACIONES INTERNACIONALES**

ԻՍՊԱՆԵՐԵՆԸ ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ
ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՒՄ

ԵՐԵՎԱՆ
ԵՊՀ ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ
2021

ՀՏԴ 811.134.2:327(075.8)
ԳՄԴ 81.472.1+66.4g73
Բ 242

*Հաստատված է ՀՀ ԿԳՄՍ նախարարության կողմից որպես
բուհական դասագիրք:*

Հրատարակության է երաշխավորել ԵՊՀ գիտական խորհուրդը:

Խմբագիր՝ ք. գ. դ., պրոֆեսոր Ա. Ալեքսանյան

Գրախոսներ՝ ք. գ. թ. Ա. Մանուկյան
ք. գ. թ. Ա. Քամալյան (Վ. Բրյուսովի անվան պետա-
կան համալսարանի ռումանական լեզուների ամբիոն)

Բաղդասարյան Հ., Մարտիրոսյան Մ.

Բ 242 Իսպաներենը միջազգային հարաբերություններում/ Հ. Բաղդասար-
յան, Մ. Մարտիրոսյան.- Եր.: ԵՊՀ հրատ., 2021, 286 էջ:

Դասագրքի հիմքում ընկած է միջգիտակարգային ուսուցումը, որն օգնում է ուսանողին յուրացնել, կիրառել, ինտեգրել տարբեր գիտելիքներ, ինչպես նաև ընդլայնել մտահորիզոնը և խթանել քննալերլուծական ու հետազոտական ունակությունները: Դասագիրքն ընդգրկում է Իսպանիայի պետական կառուցվածքին, միջազգային տարբեր կառույցներին (ԵՄ, ՄԱԿ, ԵՀԱԿ, ԱՊՀ և այլն) վերաբերող թեմատիկ տեքստեր, որոնք միտված են ոչ միայն զարգացնելու ուսանողների բառապաշարն ու թարգմանչական հմտությունները, այլ նաև վերոհիշյալ թեմատիկ դաշտերի շուրջ մասնագիտական հաղորդակցության համար անհրաժեշտ միջմշակութային և հաղորդակցական-ճանաչողական իրազեկությունները: Դասագիրքը նախատեսվում է «Իսպաներենը միջազգային հարաբերություններում», «Մասնագիտական տեքստերի թարգմանություն», «Քաղաքական-հասարակական տեքստերի թարգմանություն» դասընթացների համար, ինչպես նաև մասնագիտական իսպաներենի տարբեր խնդիրներով հետաքրքրվող ուսանողների և ընթերցողների լայն շրջանակի համար:

ՀՏԴ 811.134.2:327(075.8)
ԳՄԴ 81.472.1+66.4g73

ISBN 978-5-8084-2477-7

DOI: <https://doi.org/10.46991/YSUPH/9785808424777>

© ԵՊՀ հրատ., 2021

© Բաղդասարյան Հ., Մարտիրոսյան Մ., 2021

INTRODUCCIÓN

En las últimas décadas está cobrando una importancia cada vez mayor la enseñanza del español con fines específicos, que se considera también como resultado de las transformaciones político-económicas y sociales favorecidas por la globalización. Todo ello ha propiciado la proliferación de los cursos destinados a la enseñanza-aprendizaje de las lenguas de diferentes áreas temáticas que facilitan el dominio de la comunicación especializada.

El presente manual persigue el objetivo de suplir las carencias existentes en Armenia de manuales de enseñanza del español específico centrado en las Relaciones Internacionales, teniendo en cuenta la creciente demanda de cursos de español con fines específicos destinados a los estudiantes con este perfil o interés profesional. El marco teórico y práctico en el que se encuadra este manual es de carácter interdisciplinar. En él se integran armoniosamente los conocimientos en el campo de las Relaciones Internacionales, la Diplomacia, la Jurisprudencia y el Estado español, el estudio de las particularidades lingüísticas de los textos correspondientes, así como el desarrollo de las destrezas comunicativas. El enfoque metodológico del curso es predominantemente comunicativo, puesto que pretende desarrollar el aprendizaje del español para la comunicación profesional por medio de adquisición de las habilidades lingüísticas y cognitivas. El curso está destinado a los alumnos con un nivel avanzado de español (B2-C1), según el Marco Común Europeo de Referencia para las Lenguas.

El material del manual se organiza en torno a núcleos de contenidos temáticos vertebrados en varias unidades: *España: la constitución y la organización del estado, Relaciones diplomáticas y Organizaciones políticas y económicas internacionales*. Cada tema se planifica en varias unidades didácticas que reflejan diferentes aspectos del tema principal. En cada unidad se desarrollan diversas actividades estrechamente relacionadas que persiguen el objetivo de poner en marcha diferentes estrategias comunicativas y comportamientos

interculturales adecuados. A la hora de diseñar las actividades se hace hincapié también en la contextualización para que los alumnos puedan vincularlas con la realidad armenia y con los fenómenos y conceptos correspondientes, con el fin de establecer paralelos entre la realidad de las relaciones políticas y socioeconómicas de Armenia y España, así como de Armenia y la Unión Europea, la Organización de Naciones Unidas, etc. Las actividades propuestas incluyen material auténtico y contenidos reales y relevantes que están extraídos de varias fuentes (las Constituciones de España y Armenia, documentos oficiales de varias organizaciones, acuerdos, etc.).

En cada unidad se presentan actividades progresivas que ofrecen la posibilidad de consolidar, ampliar y enriquecer los conocimientos adquiridos en función de las características de cada tema. Cada unidad consta de un texto principal, seguido de una variedad de ejercicios. Al final de cada texto se presenta un rico vocabulario en español con sus equivalentes armenios para facilitar y activar el estudio de expresiones, conceptos básicos y léxico especializado en el área de las relaciones internacionales, la diplomacia y las organizaciones internacionales. Algunas unidades incluyen también ejercicios que se dedican al aprendizaje de la terminología jurídica. Se pretende que el aprendizaje sea significativo, por lo que los estudiantes deben responder a preguntas reflexivas, realizar ejercicios y preparar debates en torno del tema principal. Los ejercicios presentados pretenden contribuir al refuerzo de conceptos y nociones básicas de los textos, así como al desarrollo de competencias y habilidades dirigidas al conocimiento e incremento del vocabulario. Cada unidad incluye también una variada gama de ejercicios cuyo objetivo es la adquisición y desarrollo de la competencia traductora, con el consiguiente dominio de conocimientos, habilidades y actitudes necesarios en la práctica profesional de la traducción. Creemos que mediante estas actividades se pueden adquirir las herramientas necesarias para ampliar de manera progresiva, sistemática y autónoma la competencia traductora en el ámbito de la traducción profesional. En algunas unidades se presentan textos suplementarios que las

completan, aunque siempre se puede seguir desarrollando con más textos y actividades en el aula. Mediante los temas de debate se pretende capacitar al aprendiente para una comunicación real en varios campos temáticos, mejorar la competencia comunicativa y la expresión oral, así como desarrollar estrategias de aprendizaje autónomo.

Al final del libro se presenta una amplia gama de recursos didácticos audiovisuales que sirven para complementar las actividades y mantener discusiones y debates sobre los contenidos de las unidades correspondientes. Asimismo, algunas unidades incluyen códigos QR como recurso didáctico con el fin de apoyar el proceso de aprendizaje íntegro y colaborativo.

Cabe mencionar también que, aunque según la norma actual, en algunos casos (el adverbio «solo», los pronombres demostrativos) se puede prescindir de la tilde, en este manual se da la preferencia al empleo tradicional de la tilde con el fin de unificar los criterios ortográficos de varios textos originales.

Esperamos, pues, que este manual de *Español en las Relaciones Internacionales* sirva de apoyo y orientación en la enseñanza del español con fines específicos en los estudios universitarios en Armenia.

Antes de finalizar, quisiéramos dar las gracias a todos aquellos que, en el futuro, con sus observaciones, apreciaciones y sugerencias ayuden a perfeccionar este manual en sus próximas ediciones.

*Hasmik Baghdasarián y
Mery Martirosián*

ESPAÑA: LA CONSTITUCIÓN Y LA ORGANIZACIÓN DEL ESTADO

UNIDAD 1

La Constitución Española de 1978

La Constitución, norma jurídica fundamental del Estado, establece los principios por los que se rige la organización y funcionamiento de la comunidad política y contiene la regulación de los tres elementos básicos para la organización de un Estado.

– La definición de aquellos valores y principios que impregnan la convivencia política en el seno del Estado, y fundamentan su régimen político.

– El reconocimiento y la garantía de los derechos, deberes y libertades fundamentales de los ciudadanos, esencia misma del régimen constitucional.

– La regulación de la composición, organización y funcionamiento de las instituciones básicas del Estado, estableciendo el sistema de relaciones entre ellos. Por otro lado, reconoce el sistema de división de poderes (legislativo, ejecutivo y judicial) y junto a ellos establece una institución de carácter moderador (la Jefatura del Estado), y un órgano dedicado a controlar la constitucionalidad de las leyes (Tribunal Constitucional).

La Constitución de 1978, fruto del consenso político que hizo posible la transición a la democracia en España tras la muerte de Franco, puede definirse con propiedad como la primera Constitución consensuada de la historia de España. Recogió, junto a la indisoluble unidad de la Nación española, el principio de autonomía de las nacionalidades y regiones, restableció un legislativo bicameral y consagró la monarquía parlamentaria como un régimen político del Estado español, definido como social y democrático de derecho. El texto supuso la ruptura con el régimen dictatorial, implantando en España un sistema democrático, social y altamente descentralizado.

El 20 de noviembre de 1975, tras la muerte del General Franco, Juan Carlos I accede a la Jefatura del Estado a título de Rey. La

restauración de la monarquía auguraba, un nuevo ciclo político, demandado por una sociedad que se había modernizado y exigía cambios democráticos. Hasta junio de 1976 continuó al frente del gobierno Carlos Arias Navarro, reacio a las reformas. El 2 de julio el Rey aceptó la dimisión de un Arias, agotado y sin apoyos, y le encargó formar gobierno a Adolfo Suárez, que acometió un programa basado en el restablecimiento de las libertades, la legalización de los partidos políticos, la convocatoria de elecciones libres y la concesión de autonomía a los territorios históricos. El primer paso fue la Ley para la Reforma Política, llave maestra para desactivar todo el entramado jurídico-político de la dictadura partiendo de la legalidad vigente. La ley fue aprobada por las Cortes en noviembre y validada en referéndum el 15 de diciembre. Entre febrero y abril de 1978 Suárez legalizó a la mayoría de las organizaciones democráticas, incluido el PCE, y disolvió el Movimiento Nacional. La extrema derecha y la izquierda intentaron sabotear el proceso, promoviendo una escalada de la violencia cuyo episodio fue la matanza de Atocha. No obstante, el 15 de junio de 1977 se celebraron elecciones libres. La UCD obtuvo la mayoría relativa, seguida del PSOE, lo que confirmó el éxito de los grupos reformistas.

Tras las elecciones parlamentarias del 15 de junio de 1977, los grupos políticos representados en el Congreso de los Diputados de las Cortes Generales de España designaron a siete personas que se constituyeron en Ponencia «Grupos de los Sabios» con el fin de preparar el primer texto como proyecto de la Constitución. Los siete miembros de la Ponencia fueron designados de acuerdo con la proporción con la que estaban representados los distintos partidos en el Congreso: tres diputados de la Unión del Centro Democrático (UCD), uno del Partido Socialista Obrero Español (PSOE), uno del Partido Comunista de España (PCE), uno de la Alianza Popular (AP) y uno en representación de la Minoría Catalana y del Partido Nacionalista Vasco (PNV).

A comienzos de enero de 1978 fue publicada la primera redacción del proyecto constitucional y se abrió en el Congreso el plazo para la presentación de enmiendas.

Tras varias revisiones el texto quedó listo para ser sometido a referéndum el día 6 de diciembre de 1978. Con la excepción del País

Vasco, en el resto de España el proyecto constitucional ganó el sí por mayoría. El 27 de diciembre de 1978 la Constitución fue sancionada por el Rey y publicada en el Boletín Oficial del Estado el 29 de diciembre de 1978, entrando a partir de aquel día en vigor.

A partir de ese momento, se abrió una nueva etapa en la historia de España caracterizada por el establecimiento de un Estado social y democrático de Derecho, que propugna como valores superiores de su ordenamiento jurídico la libertad, la justicia, la igualdad y el pluralismo político y se basa en el reconocimiento de que la soberanía nacional reside en el pueblo, del que emanan todos los poderes.

Después de la Constitución de Cádiz (aprobado en 1812) con sus 384 artículos, el texto constitucional de 1978, redactado en 169 artículos, ocupa el segundo lugar por su extensión de la larga serie de Constituciones españolas. Estos 169 artículos, precedidos de un preámbulo, se distribuyen en el título preliminar, diez títulos, cuatro disposiciones adicionales, nueve transitorias, una derogatoria y una final. A su vez los títulos están divididos en capítulos, secciones y artículos.

En el preámbulo se proclama la voluntad de la nación española para establecer la justicia, la libertad, la seguridad. Se postula la necesidad de garantizar la convivencia democrática, consolidar el Estado de Derecho, proteger a todos los españoles y pueblos de España en el ejercicio de los derechos humanos, sus culturas y tradiciones, lenguas e instituciones, promover el progreso de la cultura y de la economía para asegurar a todos una digna calidad de vida, establecer una sociedad democrática avanzada y colaborar en el fortalecimiento de las relaciones internacionales pacíficas.

El título preliminar contiene los primeros nueve artículos en los que se proclama el principio de soberanía nacional, se determina la monarquía parlamentaria como la forma política del Estado español y se adelantan los rasgos fundamentales de la estructura del Estado. Así, tras afirmar la indisoluble unidad de la nación española como patria común e indivisible de todos los españoles, a continuación se reconoce y se garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran y la solidaridad entre todas ellas.

En el Título I que se puede considerar como la «parte dogmática» de la Constitución, se definen los derechos y deberes fundamentales y

las libertades públicas de los españoles y los extranjeros.

La «parte orgánica» se corresponde con los Títulos II al X y en ella se definen los órganos del poder: la Corona, las Cortes Generales, el Gobierno y la Administración, las relaciones entre el Gobierno y las Cortes Generales y el Poder Judicial. También se incluyen en esta parte preceptos referentes al orden económico y social y sobre la organización territorial del Estado, desde el municipio y la provincia hasta las Comunidades Autónomas. Por último, al final de esta parte se establece una función de control para evitar la vulneración o el incumplimiento de preceptos constitucionales (el Tribunal Constitucional) y se definen los mecanismos de reforma de la propia Constitución.

(www.dgt.es/www.tusconstituciones.es/
<http://www.congreso.es/consti/constitucion/indice/index.htm>)

VOCABULARIO

Constitución <i>f</i> – Սահմանադրություն	régimen político – քաղաքական վարչակարգ, ռեժիմ
jurídico – իրավաբանական, իրավական, օրինական	derecho <i>m</i> – իրավունք
Estado <i>m</i> – պետություն	libertad <i>f</i> – ազատություն
establecer – սահմանել, հաստատել, հիմնել	fundamental – հիմնական, հիմնարար
regirse – 1. ղեկավարվել, կառավարվել 2. կարգավորվել (<i>օրենքով</i>)	ciudadano <i>m</i> – քաղաքացի
comunidad <i>f</i> – 1. ընկերակցություն, միություն 2. հանրություն 3. համայնք, մարզ	institución <i>f</i> – հաստատություն
regulación <i>f</i> – կարգավորում, կարգավորելը	poder <i>m</i> – 1. իշխանություն 2. իրավասություն, լիազորություն
convivencia <i>f</i> – համակեցություն	poder legislativo – օրենսդիր իշխանություն
	poder ejecutivo – գործադիր իշխանություն
	poder judicial – դատական իշխանություն

moderador – 1. *m* մոդերատոր, նախագահող, վարող, միջնորդ (*վեճուճ*) 2. *adj* չափավորող, զսպող

Jefatura *m* – ղեկավարում, ղեկավարություն, տնօրինություն

constitucionalidad *f* – սահմանադրականություն

ley *f* – օրենք

Tribunal Constitucional – Սահմանադրական դատարան

consenso *m* – փոխհամաձայնություն, համաձայնություն, կոնսենսուս

democracia *f* – ժողովրդավարություն

indisoluble – սերտ, ամուր, անքակտելի, անխախտելի

unidad *f* – 1. միասնություն, միասնականություն, ամբողջություն, համախմբվածություն 2. միավոր

nación *f* – 1. ազգ, ժողովուրդ 2. պետություն

autonomía *f* – ինքնավարություն

nacionalidad *f* – 1. ազգություն, ժողովուրդ 2. քաղաքացիություն

bicameral – երկպալատանի

monarquía parlamentaria – խորհրդարանական միապետություն

Estado de derecho – իրավական պետություն

dictatorial – բռնապետական

implantar – հաստատել, սահմանել, ներդնել

descentralizado – ապակենտրոնացված

título *m* – 1. վերնագիր 2. տիտղոս, կոչում 3. գլուխ, բաժին 4. իրավական հիմք, իրավունք

a título de – որպես

rey *m* – թագավոր

gobierno *m* – 1. կառավարություն 2. կառավարում, ղեկավարում

reforma *f* – բարեփոխում

dimisión *f* – հրաժարական

apoyo *m* – աջակցություն, օժանդակություն, օգնություն

acometer – ձեռնամուխ լինել, ձեռնարկել

legalización *f* – օրինականացում

partido *m* – կուսակցություն

convocatoria *f* – 1. անցկացում, կազմակերպում, հայտարարում (*ընտրություններ*), հայտարարություն 2. գումարում (*նիստ*)

elecciones *f pl* – ընտրություններ

dictadura *f* – բռնապետություն
legalidad *f* – օրինականություն

vigente – գործող

aprobar – ընդունել, հավանություն տալ, հաստատել

validar – հաստատել, վավերականացնել

referéndum *m* – հանրաքվե

legalizar – 1.օրինականացնել
2.հաստատել, վավերացնել

democrático – ժողովրդավարական

sabotear – տապալել, սաբոտաժի ենթարկել

promover – նպաստել, աջակցել, խթանել

escalada *f* – ուժգնացում, էսկալացիա, աճ

violencia *f* – բռնություն, ճնշում

matanza *f* – սպանություն, զանգվածային սպանություն, սպանոց, կոտորած

confirmar – հաստատել, հավաստել

Cortes Generales – Գլխավոր Կորտեսներ (*Իսպանիայի երկպալատ խորհրդարանի ընդհանուր անվանումը*)

Congreso de los Diputados – Պատգամավորների Կոնգրես (*Իսպանիայի երկպալատ խորհրդարանի Գլխա-*

վոր Կորտեսների ստորին պալատի անվանումը)

designar – նշանակել

ponencia *f* – 1.խմբագրական հանձնաժողով 2.գեկուցում, հաշվետվություն

diputado *m* – պատգամավոր

Partido Socialista Obrero Español (PSOE) – Իսպանիայի սոցիալիստական աշխատավորական կուսակցություն (ԻՍՍԿ)

Partido Nacionalista Vasco (PNV) – Բասկերի ազգայնական կուսակցություն (ԲՍԿ)

publicar – 1.հրատարակել, հայտարարել 2.հրատարակել

redacción *f* – 1.կազմում, ձևակերպելը, գրելը 2.խմբագրում, խմբագրելը

enmienda *f* – ուղղում, փոփոխություն, լրացում

Senado *m* – Սենատ (*Իսպանիայի խորհրդարանի վերին պալատի անվանումը*)

Cámara *f* – պալատ (*պետական իշխանության ներկայացուցչական մարմնի կամ նրա մի մասի անվանումը*)

sancionar – 1.հաստատել, հա-

վանություն տալ, արտոնել, թույլատրել 2.պատժամիջոց կիրառել, պատիժ նշանակել

Boletín Oficial del Estado – պաշտոնական տեղեկագիր

entrar en vigor – ուժի մեջ մտնել

propugnar – պաշտպանել, աջակցել

ordenamiento jurídico – իրավական համակարգ

justicia f – 1.արդարություն 2.արդարադատություն

igualdad f – հավասարություն, իրավահավասարություն

pluralismo político – քաղաքական բազմակարծություն

soberanía f – ինքնիշխանություն

emanar – սկիզբ առնել, ծագել

artículo m – հոդված

preámbulo m – նախաբան

disposición f – 1.հրաման, հրահանգ, կարգադրություն 2.դրույթ

disposición adicional – լրացուցիչ դրույթ

disposición transitoria – անցումային դրույթ

disposición derogatoria – չեղարկող դրույթ, նախկին-

նում գործող օրենքները չեղարկող դրույթ

disposición final – եզրափակիչ դրույթ

capítulo m – գլուխ, բաժին

proclamar – հռչակել, հայտարարել, հրապարակել

consolidar – 1.ամրապնդել 2.միավորել, համախմբել

ejercicio m – իրականացում, իրացում, կատարում

colaborar – համագործակցել

pacífico – խաղաղ

indivisible – անբաժանելի, անքակտելի

solidaridad f – համերաշխություն, միասնություն

administración f – 1.ղեկավարում, կառավարում 2.ղեկավարություն, ղեկավարմամբին 3.վարչակազմ

Comunidad Autónoma – ինքնավար մարզ, համայնք

vulneración f – խախտում, ոտնահարում, սահմանափակում (*օրենքի, կարգի և այլն*)

incumplimiento m – չկատարելը, չպահպանելը

precepto m – 1.հրաման, կարգադրություն, հրահանգ 2.*pl* – դրույթներ, կանոններ, նորմեր

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué principios establece la Constitución, como norma jurídica fundamental del Estado?
2. ¿Cuál es la forma política del Estado español según la Constitución?
3. ¿Quién accedió a la Jefatura del Estado tras la muerte del General Franco?
4. ¿Cuál fue el primer paso para poner en marcha las reformas institucionales?
5. ¿Cuál fue el cometido de la Ponencia?
6. ¿Qué partidos formaron parte de la Ponencia?
7. ¿Cuándo entró en vigor la Constitución española?
8. ¿Cómo se define el Estado español según la Constitución de 1978?
9. ¿Cómo se distribuyen los artículos que contiene la Constitución de 1978?
10. ¿Qué principios se proclaman en el preámbulo?
11. ¿Cuál es el contenido principal del título preliminar de la Constitución?
12. ¿Cuál es la parte dogmática de la Constitución?
13. ¿Qué se incluye en la parte orgánica de la Constitución?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

norma jurídica fundamental del Estado, establecer los principios, organización y funcionamiento de la comunidad política, convivencia política, régimen político, reconocimiento y garantía de los derechos, deberes y libertades fundamentales de los ciudadanos, régimen constitucional, las instituciones básicas del Estado, controlar la constitucionalidad de las leyes, consenso político, el principio de autonomía de las nacionalidades y regiones, un legislativo bicameral, monarquía parlamentaria, régimen dictatorial, un sistema democrático, social y altamente descentralizado, aceptar la dimisión, acceder a la Jefatura del Estado, la convocatoria de elecciones libres, sabotear el

proceso, pluralismo político, disposiciones adicionales, garantizar la convivencia democrática, consolidar el Estado de Derecho, promover el progreso de la cultura y de la economía, una digna calidad de vida, establecer una sociedad democrática avanzada, el fortalecimiento de las relaciones internacionales pacíficas, proclamar el principio de soberanía nacional, afirmar la indisoluble unidad de la nación, garantizar el derecho a la autonomía de las nacionalidades, la vulneración o el incumplimiento de preceptos constitucionales, los mecanismos de reforma de la Constitución

3. Traduzca las siguientes expresiones y frases al español.

օրենսդիր (գործադիր, դատական) իշխանություն, հիմնական ազատություններ, վերահսկել օրենքների սահմանադրականությունը, անցում ժողովրդավարությանը, իրավական պետություն, ներդնել ժողովրդավարական և ապակենտրոնացված համակարգ, բռնապետական վարչակարգ, ընդունել հրաժարականը, քաղաքական կուսակցությունների օրինականացում, պատմական տարածքներին ինքնավարություն տալ, օրենք ընդունել, խորհրդարանական ընտրություններ, հանձնաժողով ձևավորել, հաղթել ձայների մեծամասնությամբ, հանրաքվեի դնել, ուժի մեջ մտնել, պաշտպանել իրավական համակարգի բարձրագույն արժեքները, քաղաքական բազմակարծություն, ազգային ինքնիշխանություն, լրացուցիչ (անցումային, չեղարկող) դրույթներ, մարդու իրավունքների իրացում, խթանել մշակույթի և տնտեսության առաջընթացը, համագործակցել միջազգային խաղաղ հարաբերությունների ամրապնդման հարցում, խորհրդարանական միապետություն, սահմանադրական բարեփոխումներ

4. Traduzca las siguientes oraciones al español.

1. Սահմանադրությունը պետության հիմնական օրենքն է, որը սահմանում է նրա պետական կառուցվածքը, կառավարման և իշխանության մարմինների համակարգը,

նրանց իրավասությունները և ձևավորման կարգը, քաղաքացիական իրավունքները և ազատությունը, ընտրական և դատական համակարգերը:

2. Համաձայն Իսպանիայի Սահմանադրության՝ Իսպանիան սոցիալական և ժողովրդավարական իրավական պետություն է, որը պաշտպանում է իր իրավական համակարգի բարձրագույն արժեքները՝ ազատությունը, արդարադատությունը, հավասարությունը և քաղաքական բազմակարծությունը:
3. Իսպանիայի Սահմանադրությունն ընդունվել է 1978 թ. դեկտեմբերի 6-ին հանրաքվեի արդյունքում, սահմանադրությունը ուժի մեջ է մտել դեկտեմբերի 29-ին և նույն օրը հրապարակվել պաշտոնական տեղեկագրում:
4. Համաձայն ՀՀ Սահմանադրության՝ Հայաստանի Հանրապետությունն ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական, իրավական պետություն է, Հայաստանի Հանրապետությունում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին, ժողովուրդն իր իշխանությունն իրականացնում է ազատ ընտրությունների, հանրաքվեների, ինչպես նաև Սահմանադրությամբ նախատեսված պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց միջոցով:
5. Պետական իշխանությունն իրականացվում է Սահմանադրությանը և օրենքներին համապատասխան՝ օրենսդիր, գործադիր և դատական իշխանությունների բաժանման ու հավասարակշռման հիման վրա:
6. Համաձայն ՀՀ Սահմանադրության՝ Հայաստանի Հանրապետությունում երաշխավորվում են գաղափարախոսական բազմակարծությունը և բազմակուսակցական համակարգը: Կուսակցությունները կազմավորվում և գործում են

ագատորեն: Կուսակցությունների համար օրենքով երաշխավորվում են գործունեության հավասար իրավական հնարավորություններ:

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Historia del constitucionalismo español.
- Los padres de la Constitución de España: Antes y después de la transición.
- Historia, concepto y características de la monarquía parlamentaria.
- La transición de la dictadura a la democracia en España (1975-1982).
- El intento de golpe de Estado del 23 de febrero de 1981 en España: las causas, actores, desarrollo y consecuencias.
- La intervención del Rey Juan Carlos I tras la intentona golpista del 23 de febrero.
- Aplicación del artículo 155 de la Constitución española de 1978 en Cataluña.
- La heredera al trono de España, la princesa Leonor lee en su primera intervención pública el artículo 1 de la Constitución.

UNIDAD 2

La Corona

El Rey es el Jefe del Estado, símbolo de su unidad y permanencia, arbitra y modera el funcionamiento regular de las instituciones, asume la más alta representación del Estado en las relaciones internacionales, especialmente con naciones de su comunidad histórica y ejerce las funciones que le atribuyen expresamente la Constitución y las leyes (art.56.1).

Su título es el Rey de España y podrá utilizar los demás que correspondan a la Corona (art.56.2).

El Rey, al ser proclamado ante las Cortes Generales, prestará juramento para desempeñar fielmente sus funciones, guardar y hacer guardar la Constitución y las leyes y respetar los derechos de los ciudadanos y de las Comunidades Autónomas (art.61.1).

Las Funciones Específicas. Las funciones específicas de la Corona, se recogen en el artículo 62 de la Constitución, y en artículos dispersos del Texto Constitucional. Son las siguientes:

- Sanciona y promulga las leyes.
- Convoca y disuelve las Cortes Generales y convoca elecciones en los términos previstos en la Constitución.
- Convoca a referéndum en los casos previstos en la Constitución.
- Propone el candidato a Presidente del Gobierno y, en su caso, lo nombra y pone fin a sus funciones en los términos previstos en la Constitución.
- Nombra y separa a los miembros del Gobierno, a propuesta de su Presidente.
- Expide los decretos acordados en el Consejo de Ministros, confiere los empleos civiles y militares y concede honores y distinciones con arreglo a las leyes.
- Es informado de los asuntos de Estado y preside, a estos efectos, las sesiones del Consejo de Ministros, cuando lo estime oportuno, a petición del Presidente del Gobierno.
- Ejerce el mando supremo de las Fuerzas Armadas.

- Ejerce el derecho de gracia con arreglo a la ley, que no podrá autorizar indultos generales.
- El Alto Patronazgo de las Reales Academias.
- Nombra al Presidente y a los demás miembros del Tribunal Constitucional, al Fiscal General del Estado y a los Vocales del Consejo General del Poder Judicial.
- Nombra a los Presidentes de las Comunidades Autónomas, con el refrendo del Presidente del Gobierno.
- Sanciona los Estatutos de Autonomía.
- Convoca referéndum autonómico.

Funciones Internacionales. En relación con las funciones internacionales del Monarca, recogidas en el artículo 63 de la Constitución, son las siguientes:

- Acredita a los embajadores y otros representantes diplomáticos, y los representantes extranjeros en España están acreditados ante él (presentación de cartas credenciales).
- Manifiesta el consentimiento del Estado para obligarse internacionalmente por medio de tratados, de conformidad con la Constitución y las leyes.
- Declara la guerra y hace la paz, previa autorización de las Cortes Generales.

La Sucesión. La Corona de España es hereditaria en los sucesores de S. M. Don Juan Carlos I de Borbón, legítimo heredero de la dinastía histórica. La sucesión en el trono seguirá el orden regular de primogenitura y representación, siendo preferida siempre la línea anterior a las posteriores; en la misma línea, el grado más próximo al más remoto; en el mismo grado, el varón a la mujer, y en el mismo sexo, la persona de más edad a la de menos (art.57.1).

La relación de la Corona con las Cortes Generales se manifiesta, en lo que se refiere a la sucesión al trono, en dos momentos. En primer lugar, las Cortes mediante la ley orgánica resolverán las abdicaciones, renunciaciones y cualquier duda de hecho o de derecho que pudiera surgir; y por otra parte, en los supuestos en que se extinguieran todas las líneas llamadas en Derecho y no existiera sucesor, las Cortes proveerán a la sucesión en la forma que más convenga a los intereses de España. Además, las personas que teniendo derecho a la sucesión al trono, contraigan matrimonio contra

la expresa prohibición del Rey y de las Cortes Generales, quedarán excluidas en la sucesión a la Corona por sí y sus descendientes.

La Regencia. Para tener una idea clara sobre la institución de la Regencia hay que partir de la base de que ésta se refiere a los supuestos en que, existiendo Rey o Reina, no se encuentra en condiciones de ejercer las funciones que corresponden al titular de la Corona, bien porque es menor de edad o bien porque se ha inhabilitado para el ejercicio de su autoridad. Los casos en que se produce la Regencia son la menor de edad del Rey o la inhabilitación para el ejercicio de su autoridad y que esta imposibilidad fuera reconocida por las Cortes Generales. Para ejercer la Regencia es preciso ser español y mayor de edad.

El Refrendo. La institución del refrendo está íntimamente ligada al problema de la posible responsabilidad del Rey por los actos que realiza en el ejercicio de la Jefatura del Estado. La Constitución dispone (art.56.3) que la persona del Rey no está sujeta a responsabilidad y, por tanto, sus actos estarán siempre refrendados (firmados por otra persona), careciendo de validez estos actos si no van acompañados de dicho refrendo. Las únicas excepciones del refrendo son (art.65.2) el nombramiento y relevo de los miembros civiles y militares de la Casa Real y la distribución de la cantidad global que el Rey recibe de los Presupuestos Generales del Estado para el sostenimiento de su familia y casa. El artículo 64 establece que los actos del Rey serán refrendados por el Presidente del Gobierno y, en su caso, por los Ministros competentes.

(Constitución Española de 1978/
www.gijon.es/www.adams.es/www.sapromil.es)

VOCABULARIO

corona f – թագ, թագավորություն, թագավորական իշխանություն, միապետություն

Jefe del Estado – պետության գլուխ, ղեկավար

permanencia f – 1.շարունակ-

կականություն, մշտականություն, կայունություն, հարատևություն 2.անփոփոխություն

arbitrar – 1.վճիռ կայացնել (*արբիտրաժային դատարանի*), որոշել 2.որոնել,

փնտրել 3.միջնորդել,
 4.գործել սեփական հայե-
 ցողությամբ
moderar – 1.նվազեցնել 2.չա-
 փավորել, մեղմել, զսպել
asumir – ստանձնել, իր վրա
 վերցնել
**ejercer (desempeñar) una
 función** – որևէ գործառույթ
 իրականացնել
atribuir – վերապահել, վե-
 րագրել
corresponder – 1.առնչվել, վե-
 րաբերել 2.պատկանել
 3.համապատասխանել
prestar juramento – երդում
 տալ, երդվել
monarca m – միապետ
promulgar – հրապարակել,
 հռչակել
convocar – 1.գումարել, հրա-
 վիրել (*նիստ, ժողով*)
 2.նշանակել, հայտարարել,
 կազմակերպել (*հանրա-
 քվե, ընտրություններ*)
disolver – արձակել, լուծարել
términos m pl – 1.պայմաններ
 2.ժամկետ, ժամանակամի-
 ջոց
candidato m – թեկնածու
Presidente del Gobierno – Կա-
 ռավարության նախագահ,
 վարչապետ

nombrar – նշանակել
separar – 1.անջատել, առանձ-
 նացնել 2.ազատել, պաշ-
 տոնանկ անել, հեռացնել
expedir – հրապարակել,
 հռչակել, արձակել (*օրենք,
 հրաման*)
decreto m – հրամանագիր,
 հրաման
acordar – 1.համաձայնեցնել,
 պայմանավորվել 2.որոշել,
 վճռել, որոշում ընդունել
Consejo de Ministros – Նախա-
 րարների խորհուրդ
conferir – տալ (*կոչում, պաշ-
 տոն, իրավունք*), շնորհել,
 արժանացնել
civil – քաղաքացիական
militar – ռազմական, զինվո-
 րական
presidir – վարել, նախագահել
sesión f – նիստ, նստաշրջան
mando m – 1.իշխանություն
 2.հրամանատարություն
 3.կառավարում
mando supremo – գերագույն
 հրամանատարություն
Fuerzas Armadas – զինված
 ուժեր
ejercer el derecho – իրավուն-
 քից օգտվել, իրավունքը
 իրացնել

gracia f – ներում

autorizar – 1.թույլատրել (*պաշտոնապես*), արտոնել, հաստատել, վավերացնել 2.լիազորել, իրավունք տալ 3.օրինական ուժ տալ, օրինականացնել

indulto general – համաներում, ամնխստիա

patronazgo m – 1.հովանավորություն, խնամակալություն 2.ձեռնարկատերերի միություն

Fiscal General – Գլխավոր դատախազ

vocal m – անդամ

Consejo General del Poder Judicial – Դատական իշխանության գլխավոր խորհուրդ

refrendo m – 1.ստորագրում, վավերացում, հաստատում 2.վերահաստատում, կրկնակի ստորագրություն

Estatuto m – կանոնադրություն, կանոնագիր

acreditar – 1.հավաստել, հաստատել 2.հավատարմագրել

embajador m – դեսպան

representante diplomático – դիվանագիտական ներկայացուցիչ

cartas credenciales f pl – հավատարմագիր

consentimiento m – համաձայնություն

de conformidad con – համաձայն, համապատասխան, ըստ

tratado m – պայմանագիր, միջազգային պայմանագիր, համաձայնագիր

declarar la guerra – պատերազմ հայտարարել

hacer la paz – խաղաղություն հաստատել, հաշտություն կնքել

autorización f – թույլտվություն, հավանություն, համաձայնություն, լիազորություն

sucesión f – 1.ժառանգում, ժառանգելը 2.ժառանգություն 3.ժառանգորդություն

hereditario – ժառանգական, ժառանգությամբ փոխանցվող

sucesor m – հետնորդ, ժառանգ

legítimo – օրինական

heredero – 1. *m* ժառանգորդ, հետնորդ, ժառանգ, իրավահաջորդ 2. *adj.* ժառանգող

dinastía f – տոհմ, արքայատոհմ, դինաստիա

trono m – գահ

primogenitura f – 1.առաջնեկություն 2.ավագ որդու ժառանգության իրավունքը

abdicación f – հրաժարում
(*գահից, իշխանությունից, իրավունքից*)

supuesto m – վարկած, ենթադրություն, հիպոթեզ

proveer – 1.վճռել, վճիռ կայացնել 2.մատակարարել, ապահովել 3.նշանակել
(*պաշտոնին*)

convenir – 1. համընկնել, համապատասխանել, հարմար լինել 2.պայմանավորվել, համաձայնության գալ, համաձայնվել

contraer matrimonio – ամուսնանալ

descendiente m f – սերունդ, ժառանգ

regencia f – ռեգենտություն, գահի խնամակալություն

menor de edad – անչափահաս

inhabilitarse – պաշտոնեպես անհամապատասխան ճանաչվել

autoridad f – 1.իշխանություն, լիազորություն 2.ղեկավար մարմին, պետական մար-

մին 3.հեղինակություն

inhabilitación f – 1.պաշտոնեական անհամապատասխանություն, անգործունակություն, անգործունակ ճանաչելը, անիրավունակություն 2.իրավագրկում, իրավունքների սահմանափակում

mayor de edad – չափահաս

estar íntimamente ligado – սերտորեն կապված լինել, առնչվել

refrendar – 1.վավերացնել, ստորագրությամբ հաստատել 2.մակագրել, ստորագրել 3.օրենքի ուժ տալ

validez f – 1. իրավաբանական ուժ, օրենքի ուժ, վավերականություն, օրինականություն 2.վավերականության ժամկետ

nombramiento m – նշանակում, նշանակելը

Presupuestos Generales del Estado – Պետական բյուջե

competente – 1.բանիմաց 2.իրավասու, իրավագոր 3.համապատասխան, հարմար

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cuáles son las características del Monarca?
2. ¿Qué facultades le corresponden al Rey en relación con las Cortes Generales?
3. ¿Cuáles son las funciones del Rey en relación con el Gobierno?
4. ¿Qué funciones son atribuidas al Rey en relación con el Poder Judicial?
5. ¿Qué facultades tiene el Rey respecto a las relaciones internacionales?
6. ¿Cuáles son las funciones del Rey en relación con las Comunidades Autónomas?
7. ¿Cuál es el rango militar del Rey de España?
8. ¿Cuáles son las reglas sucesorias a la Corona?
9. ¿Qué funciones son atribuidas a las Cortes Generales en lo que se refiere a la sucesión al trono?
10. ¿Cuáles son los casos en que se produce la regencia?
11. ¿Cuáles son los requisitos imprescindibles para el ejercicio de la regencia?
12. ¿Qué prerrogativas ostenta el Rey de España?
13. ¿Por quién son refrendados los actos del Rey?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

el funcionamiento regular de las instituciones, desempeñar fielmente sus funciones, guardar y hacer guardar la Constitución, respetar los derechos de los ciudadanos, promulgar leyes, convocar elecciones, disolver las Cortes Generales, convocar a referéndum, nombrar a los miembros del Gobierno, expedir decretos, presidir las sesiones del Consejo de Ministros, estimar oportuno, con arreglo a la ley, el mando supremo de las Fuerzas Armadas, ejercer el derecho de gracia, acreditar a los embajadores, manifestar el consentimiento, tener

derecho a la sucesión al trono, contraer matrimonio, no encontrarse en condiciones de ejercer las funciones, menor de edad, la inhabilitación para el ejercicio de su autoridad, el ejercicio de la Jefatura del Estado, carecer de validez, el sostenimiento de la familia y casa

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Իսպանիայի թագավորը պետության գլուխն է, նրա միասնականության և հարատևության խորհրդանիշը: Նա ներկայացնում է Իսպանիան միջազգային հարաբերություններում և իրականացնում Սահմանադրությամբ ու օրենքներով իրեն վերապահված գործառնություններ:
2. Գլխավոր Կորտեսների առջև թագավորը երդվում է հավատարմորեն կատարել իր լիազորությունները, պահպանել Սահմանադրությունը և օրենքները, հետևել Սահմանադրության և օրենքների պահպանմանը, հարգել քաղաքացիների և ինքնավար մարզերի իրավունքները:
3. Համաձայն Իսպանիայի Սահմանադրության՝ թագավորը հաստատում և հրապարակում է օրենքներ, գումարում է Գլխավոր Կորտեսների նստաշրջաններ, արձակում է Գլխավոր Կորտեսները և նշանակում է ընտրություններ:
4. Իսպանիայի թագավորի իրավասությանն է պատկանում առաջարկել վարչապետի թեկնածու, նշանակել և սահմանադրությամբ նախատեսված կարգով դադարեցնել նրա լիազորությունները, վարչապետի առաջարկությամբ նշանակել և ազատել կառավարության անդամներին:
5. Թագավորը նշանակում է Սահմանադրական դատարանի նախագահին և Սահմանադրական դատարանի այլ անդամներին, Գլխավոր դատախազին և Դատական իշխանության գլխավոր խորհրդի անդամներին:

6. Իսպանիայի թագավորը հայտնում է պայմանագրով պարտավորված լինելու վերաբերյալ պետության համաձայնությունը՝ Սահմանադրությանը և օրենքներին համապատասխան:
7. Իսպանիայի թագավորը զինված ուժերի գերագույն գլխավոր հրամանատարն է: Թագավորը Գլխավոր Կորտեսների համաձայնությամբ հայտարարում է պատերազմ և հաստատում խաղաղություն:
8. Իսպանիայի թագավորը սահմանադրությամբ ունի հիմնականում արարողակարգային լիազորություններ: Թագավորն անձեռնմխելի է, նա թագավորական տան և իր ընտանիքի ծախսերի ապահովման համար պետական բյուջեից ստանում է մեծաքանակ գումար:

4. Traduzca al español el siguiente fragmento extraído de la Constitución de la República de Armenia.

Հանրապետության նախագահը պետության զլուխն է: Հանրապետության նախագահը հետևում է Սահմանադրության պահպանմանը: Հանրապետության նախագահն իր լիազորությունները իրականացնելիս անաչառ է և առաջնորդվում է բացառապես համապետական և համազգային շահերով: Հանրապետության նախագահն իր գործառույթներն իրականացնում է Սահմանադրությամբ սահմանված լիազորությունների միջոցով (հ.123): Հանրապետության նախագահն ընտրվում է յոթ տարի ժամկետով (հ.124.1): Հանրապետության նախագահն ընտրվում է Ազգային ժողովի կողմից (հ.125.1): Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով՝ 1) կառավարության առաջարկությամբ կնքում է միջազգային պայմանագրեր. 2) վարչապետի առաջարկությամբ նշանակում և հետ է կանչում օտարերկրյա պետություններում և միջազգային կազմակերպություններում դիվանագի-

տական ներկայացուցիչներին. 3) ընդունում է օտարերկրյա պետությունների և միջազգային կազմակերպությունների դիվանագիտական ներկայացուցիչների հավատարմագրերը և հետկանչագրերը: Հանրապետության նախագահը, Կառավարության առաջարկությամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով՝ հաստատում, կասեցնում կամ չեղյալ է հայտարարում վավերացում չպահանջող միջազգային պայմանագրերը: Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով շնորհում է բարձրագույն դիվանագիտական աստիճաններ (հ.132): Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով նշանակում և ազատում է զինված ուժերի և այլ զորքերի բարձրագույն հրամանատարական կազմը, շնորհում է բարձրագույն զինվորական կոչումներ (հ.133): Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով լուծում է Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիությունը շնորհելու և Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիությունը դադարեցնելու վերաբերյալ հարցերը, լուծում է դատապարտյալներին ներում շնորհելու հարցը (հ.134, հ.135): Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում և կարգով պարգևատրում է Հայաստանի Հանրապետության շքանշաններով և մեդալներով, շնորհում է պատվավոր կոչումներ (հ.136): Հանրապետության նախագահն անձեռնմխելի է (հ.140.1): Հանրապետության նախագահը կարող է պաշտոնանկ արվել պետական դավաճանության, այլ ծանր հանցագործության կամ ՄահմաՆադրության կոպիտ խախտման համար (հ.141.1):

(Հայաստանի Հանրապետության
Սահմանադրություն)

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare un informe sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Sucesión en la corona desde la muerte del General Franco hasta la actualidad.
- La rama española de la dinastía de los Borbones en España.
- Trayectoria vital del Rey Juan Carlos I.
- Ceremonia solemne de abdicación de S.M. el Rey Don Juan Carlos I.
- Proclamación de Felipe VI.
- Historia de la Orden del Toisón de Oro.
- Las reglas de la estricta educación de las infantas Leonor y Sofía.
- El papel político del Rey Juan Carlos I en la transición.

Para más información lea el artículo que se presenta en formato de código de respuesta rápida (QR). Se debe escanear con un dispositivo móvil que disponga de la aplicación correspondiente (un lector de códigos QR) el código siguiente para tener acceso al enlace correspondiente:

Un Rey en el que muy pocos creyeron, por Victoria Prego
<https://www.elmundo.es/espana/2014/06/03/538d03e5268e3e7e7c8b4571.html>

6. *Lea el artículo 62 de la Constitución española y comente las funciones del Rey de España.*

Según se recoge en el artículo 62 de la Constitución de España una de las funciones específicas de la corona es ejercer el mando supremo de las Fuerzas Armadas.

¿Qué son las Fuerzas Armadas en España?

¿Tienen las mujeres derecho a incorporarse a las Fuerzas Armadas de España?

7. *Lea el texto siguiente y coméntelo.*

La monarquía parlamentaria establecida en la Constitución es un sistema político, propio del siglo XX, en el que la monarquía acepta una constitución y la constitución da a la monarquía tan sólo un papel representativo, sin poder intervenir en política. Es, pues, un sistema en el que el rey no interviene en política, a diferencia de la monarquía constitucional. La monarquía parlamentaria es la forma política que concilia la Jefatura de Estado monárquica con la configuración democrática del Estado contemporáneo. Resulta capital al respecto recordar el viejo aforismo británico, “el rey reina pero no gobierna”, que en nuestra Constitución se traduce en: El Gobierno “debe tener la confianza del Congreso de los Diputados y ante él responde solidariamente” (arts. 99, 108, 112 y 113 CE), y le corresponde dirigir la política interior y exterior del Estado (art. 97 CE). El Rey es el Jefe del Estado (art. 56 CE), pero sus actos “serán refrendados por el Presidente del Gobierno y, en su caso, por los ministros competentes”, los cuales serán los responsables de dichos actos (art. 64 CE).

(Constitución Española de 1978

http://www.sapromil.es/Galerias/ficheros/Explicacion_sobre_la_Constitucion_Espanola.pdf, p. 121)

8. *Escenifique una discusión entre supuestos partidarios y oponentes de la monarquía moderna como forma de Estado en la actualidad en algunos países.*

UNIDAD 3

El Senado de las Cortes Generales

Cortes Generales es el nombre oficial del Parlamento español. Este nombre es el tradicional en España: las asambleas medievales de diversos reinos peninsulares se denominaban Cortes. Y este es también el nombre que se mantuvo en la mayoría de las constituciones del siglo XIX y el que han adoptado diversos parlamentos autonómicos. Las Cortes Generales representan al pueblo español y están formadas por el Congreso de los Diputados y el Senado.

Las Cortes Generales ejercen la potestad legislativa del Estado, aprueban sus Presupuestos, controlan la acción del Gobierno y tienen otras competencias que les atribuya la Constitución. El Senado es la Cámara de representación territorial. En cada provincia se eligen cuatro Senadores por sufragio universal, libre, igual, directo y secreto por los votantes de cada una de ellas. Las Comunidades Autónomas designan además un Senador y otro más por cada millón de habitantes de su respectivo territorio. Los senadores de elección directa ascienden a 208, y el número de los Senadores de designación oscila alrededor de 50.

El Senado es elegido por cuatro años. El mandato de los Senadores termina cuatro años después de su elección o el día de la disolución de la Cámara.

Los Senadores ostentan prerrogativas que son comunes entre los miembros de los Parlamentos democráticos y que están dirigidas a garantizar el pleno ejercicio de las funciones correspondientes a las Cámaras. Gozan de inviolabilidad, en el sentido de no poder ser perseguidos por sus opiniones y votos expresados en sus tareas parlamentarias, y de inmunidad, pues no pueden ser procesados sin el consentimiento de la Cámara.

El Senado desarrolla una pluralidad de funciones, de las cuales unas son atribuidas a las Cortes Generales por la Constitución (función legislativa y función de control), y otras derivan de su específica condición de Cámara de representación territorial. Desde este punto de vista, se destacan: la de lograr acuerdos de cooperación entre Comunidades Autónomas y la de aprobar la adopción por el Gobierno de las medidas necesarias para obligar a una Comunidad

Autónoma al cumplimiento forzoso de las obligaciones que la Constitución y otras leyes le impongan. En cuanto a la función legislativa, el Senado es una Cámara de segunda lectura, donde los proyectos legislativos recibidos del Congreso de los Diputados son el objeto de nueva reflexión y el debate. La Cámara Alta puede, respecto de los mismos, aprobarlos en sus propios términos, interponer un veto o introducir enmiendas en su texto.

La función de control radica en que el Senado fiscaliza la acción del Gobierno y de la Administración Pública por medio de instrumentos diversos. Así, figuran las preguntas e interpelaciones formuladas por los Senadores, para los que se dedica parte del tiempo de las sesiones plenarias.

Las funciones que la Constitución y las demás normas atribuyen a la Cámara Alta son desempeñadas por los siguientes órganos.

El Presidente. Es la máxima autoridad del Senado. Es elegido en la sesión constitutiva de la Cámara con el voto favorable de la mayoría absoluta de sus miembros. Ejerce la representación del Senado, asegura la buena labor de los trabajos, convoca y preside el Pleno, la Diputación Permanente, la Mesa y la Junta de Portavoces, dirige y mantiene el orden del debate, vela por la aplicación del Reglamento, aplica las medidas de disciplina parlamentaria.

El Presidente del Senado ostenta una importante posición en el protocolo del Estado ya que es la cuarta autoridad tras S. M. el Rey y los demás miembros de la Familia Real, el Presidente del Gobierno y el Presidente del Congreso de los Diputados.

La Mesa del Senado. Se compone del Presidente, dos Vicepresidentes y cuatro Secretarios. Sus competencias más importantes son de carácter parlamentario y de gobierno interior de la Cámara.

La Junta de Portavoces. Está integrada por el Presidente de la Cámara y por los Portavoces de los Grupos Parlamentarios. La Junta de Portavoces debe ser oída para la fijación del orden del día de las sesiones plenarias. Constituye también un foro donde, bajo la autoridad del Presidente del Senado, los Grupos Parlamentarios hacen sugerencias y observaciones sobre cualquier aspecto relacionado con el funcionamiento y actividad de la Cámara.

El Pleno. Está formado por todos los Senadores debidamente convocados. Constituye el órgano funcional de mayor relevancia y por

eso es el que decide finalmente en la mayoría de los procedimientos, especialmente en los legislativos. Elige a la Mesa del Senado y a los miembros de otros órganos, como el Tribunal Constitucional, el Consejo General del Poder Judicial, el Tribunal de Cuentas y otros. Conjuntamente con el Congreso de los Diputados elige al Defensor del Pueblo.

La Diputación Permanente. La Diputación Permanente está presidida por el Presidente del Senado, e integrada por un mínimo de veintinueve miembros. Corresponde a la Diputación Permanente solicitar la celebración de sesión extraordinaria del Pleno y velar por los poderes de la Cámara cuando ésta no esté reunida o en el período de disolución hasta la constitución de la nueva Cámara. Los miembros de la Diputación Permanente conservan la condición de Senadores aún después de expirado su mandato o disuelto el Senado.

Las Comisiones. Las Comisiones del Senado son los órganos básicos de trabajo de la Cámara. Existen varios tipos de Comisiones: Comisiones permanentes, creadas para toda la legislatura, y Comisiones de investigación o especiales, creadas «ad hoc» para realizar estudios sobre cualquier asunto de interés público. Son competencias destacadas de las Comisiones dictaminar textos legislativos y celebrar sesiones informativas con miembros del Gobierno, autoridades, funcionarios y otras personalidades, así como tramitar preguntas orales y mociones relacionadas con el ámbito material del que se ocupan, sin perjuicio de poder desarrollar otras funciones establecidas en el Reglamento.

(www.senado.es)

COMENTARIOS

Veto. Facultad del Senado para que en el plazo de dos meses a partir de la recepción del texto en la Cámara manifieste mediante mensaje motivado su rechazo al texto, devolviéndolo al Congreso. Al ser los efectos suspensivos, el Congreso podrá levantar el veto ratificando por mayoría absoluta el texto inicial en una primera votación o por mayoría simple transcurridos dos meses en la segunda y definitiva votación. (DJE)

VOCABULARIO

- parlamento m** – խորհրդարան
asamblea f – ժողով, հավաք, վեհաժողով
potestad f – իշխանություն, լիազորություն, իրավասություն
competencia f – իրավասություն, լիազորություն, իրավազորություն
senador m – սենատոր
sufragio m – 1. ընտրական իրավունք 2. ձայն, քվե 3. քվեարկություն 4. ընտրական համակարգ
votante – 1. *m* ընտրող, քվեարկության մասնակից 2. *adj* քվեարկող
designación f – նշանակում, նշանակելը
mandato m – 1. լիազորություն 2. մանդատ 3. հանձնարարություն, հանձնարարական 4. հրաման, կարգադրություն
disolución f – արձակում, լուծարում
ostentar – 1. աչքի ընկնել 2. ունենալ, տրամադրության տակ ունենալ 3. արտահայտել, դրսևորել, իցույց դնել 4. զբաղեցնել
(*պաշտոն*)
prerrogativa f – արտոնություն, առավելություն
inviolabilidad f – անձեռնմխելիություն
perseguir – հետապնդել
inmunidad f – անձեռնմխելիություն, իմունիտետ
procesar – գործ հարուցել, պատասխանատվության ենթարկել, մեղադրանք առաջադրել
acuerdo m – 1. համաձայնություն, պայմանավորվածություն 2. համաձայնագիր, պայմանագիր
cooperación f – համագործակցություն
adopción f – ընդունում, ընդունելը
forzoso – 1. հարկադիր, հարկադրված 2. անխուսափելի, պարտադիր
imponer f – 1. հարկադրել, պարտադրել, ստիպել 2. վերագրել 3. սահմանել, հաստատել
proyecto legislativo – օրենսդրական նախագիծ
debate m – քննարկում, բանա-

վեճ, վիճաբանություն
Cámara Alta – վերին պալատ
veto m – վետո (*պետական մարմնի կողմից մի այլ պետական մարմնի որոշման նկատմամբ դրվող վերջնական կամ պայմանական արգելք*)
interponer un veto – վետո դնել
introducir enmiendas – փոփոխություններ և լրացումներ կատարել (*ներմուծել*)
fiscalizar – վերահսկել, հետևել, հսկել, ստուգել, ստուգում իրականացնել
administración pública – 1.պետական կառավարում 2.պետական ապարատ
formular una interpelación – հարցապնդում անել
sesión plenaria – լիազումար նիստ
constitutivo – սահմանադիր (*նիստ, ժողով, համագումար*), հիմնադիր (*պայմանագիր*)
voto m – 1.քվե, ձայն 2. քվեարկություն 3.ձայնի իրավունք 4.քվեարկությամբ ընդունված որոշում՝ կարծիք
voto favorable – «կողմ» ձայն
Pleno m – պլենում

permanente – մշտական
Mesa f – 1.նախագահություն, 2.բյուրո (*կողեզիալ կառավարման մարմին*)
Vicepresidente m – փոխնախագահ, նախագահի տեղակալ
portavoz m – պաշտոնական ներկայացուցիչ, խոսնակ, պատվիրակ
Junta de Portavoces – պաշտոնական ներկայացուցիչների խորհուրդ
velar (por) – հետևել, հոգ տանել, պահպանել
aplicación f – 1.կիրառում 2.կատարում, իրագործում
reglamento m – 1.կանոնակարգ, կարգ 2.կանոնադրություն
protocolo m – 1.արձանագրություն 2.արարողակարգ 3.արարողակարգային բաժին 4.վարվելակերպի կանոններ
orden del día – օրակարգ
procedimiento m – ընթացակարգ
Tribunal de Cuentas – Աուդիտորների պալատ
Defensor del Pueblo – Մարդու իրավունքների պաշտպան, օմբուդսմեն

celebración *f* – անցկացում, անցկացնելը, կազմակերպելը (*նիստ, ընտրություններ*)

Comisión Permanente – մշտական հանձնաժողով

legislatura *f* – 1.օրենսդիր մարմնի լիազորությունների ժամկետ (*գործունեության ժամանակաշրջան*)

2.օրենսդիր մարմնի նստաշրջանի գումարում

ad hoc *lat* – հատուկ, տվյալ նպատակի համար, տվյալ դեպքի համար

dictaminar – 1.որոշել, վճռել
2.եզրակացություն ներկա-

յացնել

funcionario *m* – պաշտոնյա, պաշտոնատար անձ

tramitar – 1.ձևակերպել, անհրաժեշտ ձևակերպումներ անել, օրինական ընթացք տալ
2. դիմել, միջնորդել
3.գործը մի ատյանից մյուսը փոխանցնել

moción *f* – 1.առաջարկ (*խորհրդարանում, նիստի, խորհրդածողովի ժամանակ ներկայացվող առաջարկ*)
2.որոշում, որոշման նախագիծ, բանաձև
3.միջնորդություն (*դատարանում*)

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se denomina el parlamento español?
2. ¿Cuáles son las funciones de las Cortes Generales?
3. ¿Por cuántos años es elegido el Senado?
4. ¿Qué prerrogativa ostentan los senadores?
5. ¿Qué funciones desarrolla el Senado como Cámara de representación territorial?
6. ¿Qué posición ocupa el Senado en el proceso legislativo?
7. ¿En qué radica la función de control del Senado?
8. ¿Cuáles son los órganos del Senado?
9. ¿Qué funciones desempeña el Presidente del Senado?
10. ¿Qué composición tiene la Mesa del Senado?

11. ¿Qué competencias tiene la Junta de Portavoces?
12. ¿Qué órganos están facultados para elegir el Pleno?
13. ¿Qué tipo de Comisiones existen en el Senado?
14. ¿Cuáles son las competencias destacadas de las Comisiones?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

ejercer la potestad legislativa, aprobar los presupuestos, tener competencias atribuidas por la Constitución, Cámara de representación territorial, elegir mediante sufragio universal, libre, igual, directo y secreto, disolución de la Cámara, ostentar prerrogativas, gozar de inviolabilidad, cumplimiento forzoso de las obligaciones, interponer un veto, fiscalizar la acción del Gobierno, formular interpelaciones, máxima autoridad, voto favorable, convocar y presidir el Pleno, dirigir y mantener el orden del debate, velar por la aplicación del Reglamento, aplicar las medidas de disciplina parlamentaria, ostentar una importante posición, constituir un foro, hacer sugerencias y observaciones, velar por los poderes de la Cámara, solicitar la sesión extraordinaria del Pleno, velar por los poderes de la Cámara, disolución y constitución de la nueva Cámara, expirar el mandato, disolver el Senado, comisiones ad hoc, realizar estudios, dictaminar textos legislativos, tramitar preguntas orales y mociones

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Իսպանիայի խորհրդարանի պաշտոնական անվանումը Գլխավոր Կորտեսներ է: Գլխավոր Կորտեսները Իսպանիայի ժողովրդի ներկայացուցչական մարմինն է և կազմված է երկու պալատից՝ Պատգամավորների Կոնգրեսից և Սենատից:
2. Գլխավոր Կորտեսները իրականացնում են պետության օրենսդիր իշխանությունը, վերահսկողություն են իրականացնում Կառավարության նկատմամբ, ընդունում են պետական բյուջեն և ունեն Սահմանադրությամբ վերապահված այլ լիազորություններ:

3. Պատգամավորների Կոնգրեսը և Սենատը ընտրվում են չորս տարի ժամկետով, պալատներից մեկի վաղաժամկետ արձակման դեպքում նշանակվում են նոր ընտրություններ:
4. Սենատորը չի կարող հետապնդվել և պատասխանատվության ենթարկվել իր հայտնած կարծիքի կամ քվեարկության համար: Սենատորին չի կարելի դատական կարգով քրեական պատասխանատվության ենթարկել առանց պալատի համաձայնության:
5. Սենատի իրավասությանն է պատկանում վետո դնել կամ փոփոխություններ կատարել Պատգամավորների Կոնգրեսի կողմից ներկայացված օրենսդրական նախագծի տեքստում:
6. Սենատի նախագահը պալատի ամենաբարձր մարմինն է, որն ապահովում է Սենատի բնականոն գործունեությունը, հրավիրում և նախագահում է լիագումար նիստերը, կիրառում կարգապահական միջոցներ և այլն:
7. Սենատը Պատգամավորների Կոնգրեսի հետ համատեղ ընտրում է Մարդու իրավունքների պաշտպան, Սահմանադրական դատարանի, Աուդիտորների պալատի, Դատական իշխանության գլխավոր խորհրդի անդամներ:

4. *Aprenda las siguientes expresiones. Valiéndose de la terminología jurídica de este ejercicio haga un informe sobre los temas siguientes: ¿Qué es una ley? ¿Cuáles son sus características? ¿Cuál es la finalidad de las normas jurídicas? ¿Qué papel desempeñan las leyes en las sociedades actuales?*

ley *f*

abolir, abrogar, derogar la ley

օրենք

օրենքը չեղարկել, չեղյալ հայտարարել

acatar, observar, guardar la ley	օրենքը պահպանել
aplicar una ley	օրենք կիրառել
aprobar la ley	օրենք ընդունել
cumplir la ley	օրենքը կատարել
elaborar, redactar una ley	օրենք մշակել
enmendar una ley	օրենքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարել
promulgar, dictar la ley	օրենք հրապարակել
refrendar, sancionar la ley	օրենքը հաստատել
regirse, regularse por la ley	օրենքով կարգավորվել
revisar una ley	օրենքը վերանայել
suspender una ley	օրենքի գործողությունը կասեցնել
violar, infringir, quebrantar una ley	օրենք խախտել

TEMAS DE DEBATE

- 1. Prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula.***

Estructura orgánica y las funciones de las Cortes Generales.

- 2. Compare el sistema parlamentario español con el armenio. ¿Cuáles son las características esenciales de los dos sistemas parlamentarios? Desarrolle el tema exponiendo sus argumentos a favor y en contra.***

UNIDAD 4

El Congreso de los Diputados

El Congreso de los Diputados es la Cámara baja de las Cortes Generales. El Congreso se compone de un mínimo de 300 y un máximo de 400 diputados elegidos por sufragio universal, libre, igual, directo y secreto. Las funciones y objetivos asignados al Congreso de los Diputados, se cumplimentan a través de los siguientes órganos: el Presidente, la Mesa, la Junta de Portavoces, las Comisiones, la Diputación Permanente, los Grupos Parlamentarios, y la Secretaría General.

La Función Legislativa. La función principal del Congreso de los Diputados es la legislativa, esto es, la aprobación de las leyes. La Constitución reconoce la iniciativa legislativa al Gobierno, al Congreso de los Diputados, al Senado, a las Asambleas de las Comunidades Autónomas y la Iniciativa Legislativa Popular a propuesta de no menos de 500.000 ciudadanos con sujeción a lo establecido en una Ley Orgánica. La iniciativa, que se denomina proyecto de ley cuando la presenta el Gobierno y proposición de ley en los demás casos, se plantea siempre ante el Congreso de los Diputados, salvo las proposiciones del Senado que han de ser tomadas en consideración en la Cámara Alta, que la remitirá luego al Congreso.

Aprobado un proyecto de ley por el Congreso de los Diputados, su Presidente dará inmediata cuenta del mismo al Presidente del Senado, que lo someterá a la deliberación. El Senado, en relación con los textos legislativos que recibe del Congreso, puede aprobar vetos o enmiendas al articulado. Si es así, el texto vetado o enmendado vuelve al Congreso que, por mayoría absoluta o simple transcurridos dos meses, puede levantar el veto y por mayoría simple aprobar o rechazar las enmiendas del Senado. Una vez la ley queda definitivamente aprobada, debe someterse a los trámites de sanción y promulgación por el Rey y a su posterior publicación en el Boletín Oficial del Estado. La promulgación es el acto, mediante el cual el Rey hace constar que las Cortes Generales han aprobado la ley.

Junto al procedimiento anterior, el Reglamento del Congreso cuenta con otros procedimientos legislativos especiales como la

tramitación de los proyectos de ley orgánica, de los Presupuestos Generales del Estado, los Estatutos de Autonomía, la reforma constitucional, la competencia legislativa plena de las Comisiones y la lectura única. Además de aprobar las leyes, el Congreso convalida o deroga Decretos–leyes, autoriza tratados y convenios internacionales y controla el ejercicio de las delegaciones legislativas.

La Función de Control. Tras la celebración de las elecciones generales, y en los demás supuestos de cese del Gobierno (pérdida de la confianza parlamentaria, dimisión o fallecimiento de su Presidente), se inicia el procedimiento para la investidura de un nuevo Presidente del Gobierno. El Rey, tras consultar con los Grupos Políticos con representación Parlamentaria, propone al Congreso un candidato a la Presidencia del Gobierno. Este candidato, tras exponer su programa ante el Pleno de la Cámara, debe obtener el voto favorable de la mayoría absoluta del Congreso de los Diputados. De no alcanzarse dicha mayoría, podrá ser elegido si obtuviese la mayoría simple en una votación realizada cuarenta y ocho horas después de la primera.

El Gobierno cesa cuando se rompe la relación de confianza que le une al Congreso de los Diputados, mediante la aprobación de una moción de censura o la denegación de una cuestión de confianza. La moción de censura debe incluir la propuesta de un candidato alternativo de forma que, si se aprueba, cesa un Presidente del Gobierno y, en el mismo acto, se elige un nuevo Presidente. La cuestión de confianza sólo puede plantearse por el Presidente del Gobierno, previa deliberación del Consejo de Ministros, y debe formularse en relación con su programa político o a una declaración de política general. Si no se alcanza la mayoría simple, el Gobierno debe presentar su dimisión al Rey, abriéndose entonces el procedimiento de investidura de un nuevo Presidente del Gobierno.

El Congreso fiscaliza y controla la actuación del Gobierno y de la Administración Pública fundamentalmente por medio de preguntas e interpelaciones. Las preguntas, que pueden ser orales o escritas recaen sobre cualquier asunto de competencia del Gobierno, mientras que las interpelaciones versan sobre la conducta del Ejecutivo en cuestiones de política general, bien del Gobierno o de algún Departamento ministerial.

El Congreso de los Diputados y el Senado eligen al Defensor del Pueblo y a los miembros del Tribunal Constitucional, del Consejo

General del Poder Judicial, del Tribunal de Cuentas y de otros organismos.

(www.congreso.es)

COMENTARIOS

Iniciativa legislativa. Potestad para iniciar el procedimiento de elaboración de las leyes, que corresponde ordinariamente al Gobierno, al Congreso y al Senado.

Ley orgánica. Ley que regula materias constitucionalmente reservadas a la misma, a saber: el desarrollo de los derechos fundamentales y de las libertades públicas, la aprobación de los estatutos de autonomía y el régimen electoral general y las demás materias previstas en la Constitución. Para su aprobación se requiere una mayoría reforzada.

Decreto ley. Norma con rango de ley, de carácter provisional, dictada por el Gobierno cuando concurre una circunstancia de extraordinaria y urgente necesidad. (DEJ)

VOCABULARIO

Cámara baja – ստորին պալատ
asignar – 1.վերագրել 2.սահմանել, նշանակել 3.հատկացնել

cumplimentar – իրականացնել, ի կատար ածել, իրագործել

Secretaría General – Գլխավոր քարտուղարություն

aprobación f – ընդունում, հաստատում, հավանություն

iniciativa legislativa – օրենսդրական նախաձեռնություն

proyecto de ley – օրենքի նա-

խագիծ, օրինագիծ

proposición de ley – օրենքի առաջարկ

deliberación f – քննարկում, խորհրդակցություն

articulado m – հոդվածների, կետերի ամբողջություն, հոդվածներ, կետեր, դրույթներ (*օրենքի կամ պայմանագրի*)

vetar – վետո դնել, արգելել

mayoría absoluta – բացարձակ մեծամասնություն

mayoría simple – պարզ մեծամասնություն

trámite *m* – 1.ընթացակարգ, քայլ 2.գործը մի ատյանից մյուսը փոխանցելը 3.անհրաժեշտ ձևակերպումներ

sanción *f* – 1.պատիժ, պատժամիջոց, սանկցիա 2.հաստատում, թույլտվություն

promulgación *f* – հրապարակում, հռչակում

hacer constar – հաստատել, պաշտոնապես հաստատել, հավաստել

tramitación *f* – 1.ձևակերպում, վարույթ (գործերի) 3.ընթացակարգ 4.գործը մեկ այլ ատյանին փոխանցելը

convalidar – հաստատել, վավերացնել

derogar – չեղյալ հայտարարել, չեղարկել

convenio *m* – պայմանագիր, համաձայնագիր

delegación *f* – 1. պատվիրակություն, ներկայացուցչություն 2.հանձնարարություն, լիազորություն 3.լիազորում, լիազորությամբ օժտելը

cese *m* – 1.դադարեցում, դադարեցնելը 2.պաշտոնանկ անելը, պաշտոնազրկում, ազատելը, հեռացնելը 3.պաշտոնաթողություն, հրաժարական

cese del Gobierno – կառավարության հրաժարական

fallecimiento *m* – մահ, վախճան

investidura *f* – պաշտոնամուտ, պաշտոն ստանձնելը կամ շնորհելը

presidencia *f* – 1.նախագահություն, նախագահի պաշտոնը 2.նախագահելը, նախագահում 3.նախագահության ժամկետը, պաշտոնավարությունը

consultar – խորհրդակցել

obtener el voto favorable – «կողմ» ձայն ստանալ

cesar – 1.դադարել 2. հեռանալ, ազատվել (*պաշտոնից*) 3.պաշտոնանկ անել, հեռացնել, ազատել

moción de censura – անվստահության քվե հայտնելու մասին առաջարկություն

denegación *f* – մերժում, հրաժարում

cuestión de confianza – վստահության հարց

declaración *f* – 1.հայտարարություն, հայտարարում, հայտարարելը 2.հռչակագիր 3.ցուցմունք

departamento *m* – ստորաբաժանում, գերատեսչություն, դեպարտամենտ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se denomina la Cámara baja de las Cortes Generales?
2. ¿De cuántos diputados se compone el Congreso de los Diputados?
3. ¿Por qué órganos se cumplimentan las funciones y objetivos asignados al Congreso de los Diputados?
4. ¿En qué radica la función principal del Congreso de los Diputados?
5. ¿A qué órganos corresponde la iniciativa legislativa?
6. ¿Cuál es la función del Senado en relación con los textos legislativos que recibe del Congreso?
7. ¿Con qué otros procedimientos legislativos cuenta el Reglamento del Congreso?
8. ¿Cómo se elige el candidato al Presidente del Gobierno?
9. ¿Quién está facultado para plantear la cuestión de confianza?
10. ¿En qué caso el Gobierno debe presentar la dimisión al Rey?
11. ¿Cómo fiscaliza y controla el Congreso la actuación del Gobierno?
12. ¿A quién elige el Congreso de los Diputados conjuntamente con el Senado?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

aprobación de las leyes, plantear ante el Congreso de los Diputados, tomar en consideración, remitir al Congreso, dar inmediata cuenta de, función principal, someter a la deliberación, aprobar vetos o enmiendas, rechazar las enmiendas, someterse a los trámites de sanción y promulgación por el Rey, procedimientos legislativos especiales, tramitación de los proyectos de ley orgánica, los Presupuestos Generales del Estado, lectura única, convalidar o derogar Decretos–leyes, autorizar tratados y convenios internacionales, controlar el ejercicio de las delegaciones legislativas, pérdida de la confianza parlamentaria, dimisión o fallecimiento del Presidente,

exponer su programa ante el Pleno, obtener el voto favorable de la mayoría absoluta, procedimiento de investidura de un nuevo Presidente del Gobierno, cuestiones de política general

3. Traduzca las expresiones siguientes al español.

օրինագիծ ներկայացնել, օրենքը հրապարակել պաշտոնական տեղեկագրում, սահմանադրական բարեփոխում, համընդհանուր ընտրությունների կազմակերպում, կառավարության հրաժարական, թեկնածու առաջարկել, ծրագիր ներկայացնել, «կողմ» ձայն/քվե ստանալ, ձայների բացարձակ մեծամասնություն, քվեարկություն անցկացնել, վստահության հարց, հրաժարական ներկայացնել

4. Traduzca al español el siguiente fragmento de la Constitución de la República de Armenia.

Ազգային ժողովը ժողովրդի ներկայացուցչական մարմինն է (հ.88.1): Ազգային ժողովն իրականացնում է օրենսդիր իշխանությունը (հ.88.2): Ազգային ժողովը վերահսկողություն է իրականացնում գործադիր իշխանության նկատմամբ, ընդունում է պետական բյուջեն և իրականացնում է Սահմանադրությամբ սահմանված այլ գործառնություններ (հ.88.3): Ազգային ժողովը կազմված է առնվազն հարյուր մեկ պատգամավորից (հ.89.1): Ազգային ժողովն ընտրվում է հինգ տարի ժամկետով (հ.90.1): Ազգային ժողովի հերթական և արտահերթ ընտրությունները նշանակում է Հանրապետության նախագահը (հ.93): Ազգային ժողովն իր կազմից ընտրում է Ազգային ժողովի նախագահ և նրա երեք տեղակալ (հ.104.1): Ազգային ժողովի նախագահը ներկայացնում է Ազգային ժողովը և ապահովում նրա բնականոն գործունեությունը (հ.104.2): Օրենսդրական նախաձեռնության իրավունք ունեն պատգամավորը, Ազգային ժողովի խմբակցությունը և Կառավարությունը (հ.109.1): Ազգային ժողովը պետական բյուջեն ընդունում է Կառավարության ներկա-

յացմամբ: Պետական բյուջեն օրենքով սահմանված կարգով ներառում է պետության բոլոր եկամուտները և ծախսերը (հ.110.1):

Վարչապետին անվստահություն հայտնելու մասին Ազգային ժողովի որոշման նախագիծ կարող է ներկայացնել պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ երրորդը միայն այն դեպքում, եթե որոշման նախագծով միաժամանակ առաջարկվում է նոր վարչապետի թեկնածու (հ.115.1):

Ազգային ժողովը վավերացնում, կասեցնում կամ չեղյալ է հայտարարում այն միջազգային պայմանագրերը, 1) որոնք վերաբերում են մարդու և քաղաքացու հիմնական իրավունքներին և ազատություններին, ինչպես նաև պարտականություններին, 2) որոնք ունեն քաղաքական կամ ռազմական բնույթ, 3) որոնք նախատեսում են Հայաստանի Հարապետության անդամակացություն միջազգային կազմակերպությանը (հ.116.1): Ազգային ժողովը, Կառավարության առաջարկությամբ, միջազգային պայմանագրերը վավերացնում, կասեցնում և չեղյալ է հայտարարում օրենքով պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ (հ.116.2): Ազգային ժողովը, Կառավարության առաջարկությամբ, պատգամավորների ընդհանուր թվի մեծամասնությամբ կարող է ընդունել պատերազմ հայտարարելու կամ խաղաղություն հաստատելու մասին որոշում (հ.118.1):

(Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրություն)

5. *Aprenda las siguientes palabras y expresiones. Valiéndose de la terminología de este ejercicio haga un informe sobre el tema siguiente: Las últimas elecciones generales en España y en Armenia.*

elecciones <i>fpl</i>	ընտրություններ
elecciones anticipadas	վաղաժամկետ ընտրություններ
elecciones	արտահերթ/հերթական

extraordinarias/ordinarias	ընտրություններ
elecciones	օրենսդիր մարմնի/խորհրդա-
legislativas/parlamentarias	րանական ընտրություններ
elecciones locales	տեղական ինքնակառավարման
	մարմինների ընտրություններ
elecciones inválidas	անվավեր ընտրություններ
celebrar, convocar	ընտրություններ անցկացնել,
elecciones	նշանակել
impugnar las elecciones	ընտրությունների արդյունքները
	վիճարկել
votar en las elecciones	ընտրություններին քվեարկել
electorado <i>m</i>	ընտրագանգված
campana electoral	ընտրարշավ
circunscripción electoral	ընտրատարածք, ընտրական
	շրջան
colegio electoral	1. ընտրողներ (<i>որևէ շրջանի,</i>
	<i>մարզի</i>) 2. ընտրական
	հանձնաժողով 3. ընտրական
	տեղամաս, ընտրատեղամաս
Junta Central Electoral	կենտրոնական ընտրական
	հանձնաժողով
elector <i>m</i>	ընտրող
apoderado <i>m</i>	վստահված անձ
observador <i>m</i>	դիտորդ
votación <i>f</i>	քվեարկություն
abrir la votación	քվեարկությունը սկսել
abstenerse de la votación	քվեարկությունից ձեռնպահ մնալ
anular la votación	քվեարկությունը անվավեր
	ճանաչել

aplazar la votación	քվեարկությունը հետաձգել
celebrar, efectuar la votación	քվեարկություն անցկացնել
someter, poner a votación	քվեարկության դնել
terminar la votación	քվեարկությունն ավարտել
validar la votación	քվեարկությունը վավեր ճանաչել

TEMAS DE DEBATE

6. *Toda iniciativa legislativa recorre una serie de pasos en el Congreso y el Senado antes de convertirse en Ley. Consulte varias fuentes de información y prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula:*

Procedimiento legislativo en España y Armenia: elaboración de leyes.

7. *A continuación se presenta una lista de algunos partidos españoles más importantes en la actualidad. Intente completar la lista. Caracterice y compare a grandes rasgos los objetivos de los partidos políticos españoles y armenios.*

Partido Socialista Obrero Español (PSOE, izquierda), Partido Popular (PP, centroderecha), Ciudadanos (liberales), Podemos (izquierda), Vox (extrema derecha), Izquierda Unida (IU), Partido Nacionalista Vasco (PNV), etc.

8. *Una de las características fundamentales de las sociedades democráticas es la realización de elecciones libres. Valiéndose del vocabulario del ejercicio 5 presente un informe sobre los temas siguiente para realizar una discusión en el aula:*

Sistema parlamentario y régimen electoral en España.
Los procesos electorales en España y en Armenia.

9. *Escenifique una polémica entre los representantes de varios partidos políticos en torno a las vías de desarrollo de España y Armenia.*

UNIDAD 5

El Gobierno de España

El Gobierno dirige la política interior y exterior, la administración civil y militar y la defensa del Estado.

El Gobierno se compone del Presidente, del Vicepresidente o Vicepresidentes, en su caso, y de los Ministros.

El Presidente dirige la acción del Gobierno y coordina las funciones de los demás miembros del mismo.

Los miembros del Gobierno se reúnen en el Consejo de Ministros y en las Comisiones Delegadas del Gobierno.

La formación del Gobierno se sustancia en España en dos momentos bien diferenciados. Una primera fase, en la que el candidato a presidente somete a la consideración del Congreso su programa de Gobierno, y una segunda en la que el presidente, una vez investido de la confianza de la Cámara y nombrado por el Rey, propone a éste el nombramiento de los ministros. Las funciones que establece el título IV de la Constitución son:

- Dirigir la *política interior*. El Gobierno cuenta con iniciativa legislativa, ya que posee la facultad de aprobar proyectos de ley y de dictar decretos-leyes, en casos de extraordinaria y urgente necesidad. Igualmente, le corresponde la elaboración de los Presupuestos Generales del Estado, así como ejercer la función ejecutiva y la potestad reglamentaria de acuerdo con la Constitución y las leyes.
- Dirigir la *política exterior*. Se refiere a la salvaguarda de los intereses nacionales en el exterior, ya sea de carácter político, económico o social, así como al refrendo de las atribuciones que, en el terreno internacional, corresponden al Rey.
- Dirigir la *Administración civil y militar*. El Gobierno es el responsable del funcionamiento de las Administraciones en ambas esferas, vigilando su gestión, proponiendo nombramientos, etc.
- Dirigir la *defensa del Estado*. En el ámbito interior, le corresponde la declaración de los estados de alarma y excepción, así como la propuesta del estado de sitio. En cuanto al ámbito

exterior, determina la política exterior y asegura su ejecución, refiriéndose fundamentalmente a las misiones constitucionales que deben ejercer las Fuerzas Armadas.

Además de éstas, podrá ejercer cuantas otras atribuciones le confieran la Constitución, las leyes o cualquier otra disposición

(<https://www.boe.es> /www.bibliopos.es/www.lamoncloa.gob.es)

VOCABULARIO

- política interior/exterior** – ներքին/արտաքին քաղաքականություն
- defensa f** – պաշտպանություն
- reglamentario** – 1.կանոնակարգային, կանոնադրական 2.ենթաօրենսդրական
- coordinar** – համակարգել
- invertir** – տալ, շնորհել, օժտել (*լիազորություններով և այլն*)
- facultad f** – լիազորություն, իրավունք, իրավագործություն, իրավասություն
- dictar** – հրապարակել, հռչակել, կայացնել (*վճիռ, դատավճիռ*)
- salvaguarda f** – պաշտպանություն
- atribuciones f pl** – լիազորություններ, իրավասություններ, գործառույթներ
- vigilar** – հետևել, վերահսկել
- gestión f** – կառավարում, վարում
- estado de alarma/de excepción** – արտակարգ դրություն, արտակարգ իրավիճակ
- estado de sitio** – պաշարման դրություն, պաշարում
- ejecución f** – 1.իրականացում, իրագործում, իրացում 2.մահապատժի ի կատարածելը
- misión f** – 1.առաքելություն, գործառույթ 2.ներկայացուցչություն (*դիվանագիտական*)

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se define la misión del Gobierno?
2. ¿Qué composición tiene el Gobierno de España?
3. ¿Qué funciones desempeña el Presidente del Gobierno?
4. ¿Cómo se forma el Gobierno?
5. ¿Cuáles son las funciones principales del Gobierno?
6. ¿Qué atribuciones son otorgadas al Gobierno en la política interior?
7. ¿Qué funciones desempeña el Gobierno en la política exterior?
8. ¿Qué facultades tiene el Gobierno respecto a la defensa del Estado?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

dirigir la política interior y exterior, administración civil y militar, la defensa del Estado, ejercer la función ejecutiva y la potestad reglamentaria, de acuerdo con la Constitución y las leyes, dirigir la acción del Gobierno, coordinar las funciones, someter a la consideración del Congreso, nombramiento de los ministros, poseer la facultad de aprobar proyectos de ley, dictar decretos-leyes, elaboración de los Presupuestos Generales del Estado, salvaguarda de los intereses nacionales en el exterior, refrendo de las atribuciones, declaración de los estados de alarma y excepción, propuesta del estado de sitio, Fuerzas Armadas

3. Desarrolle una discusión sobre la actividad de los Ministerios españoles. Establezca paralelos con los Departamentos Ministeriales correspondientes de la República de Armenia. ¿Cuáles son los Ministerios que actualmente conforman el Gobierno de España?

- Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación – Գյուղատնտեսության, ձկնաբերության և սննդի նախարարություն

- Ministerio de Asuntos Exteriores, Unión Europea y Cooperación – Արտաքին գործերի, Եվրոպական միության և համագործակցության նախարարություն
- Ministerio de Ciencia e Innovación – Գիտության և նորարարության նախարարություն
- Ministerio de Cultura y Deporte – Մշակույթի և սպորտի նախարարություն
- Ministerio de Defensa – Պաշտպանության նախարարություն
- Ministerio de Educación y Formación Profesional – Կրթության և մասնագիտական ուսուցման հարցերով նախարարություն
- Ministerio de Hacienda – Ֆինանսների նախարարություն
- Ministerio de Industria, Comercio y Turismo – Արդյունաբերության, առևտրի և տուրիզմի նախարարություն
- Ministerio del Interior – Ներքին գործերի նախարարություն
- Ministerio de Justicia – Արդարադատության նախարարություն
- Ministerio de la Igualdad – Իրավահավասարության հարցերով նախարարություն
- Ministerio de Sanidad – Առողջապահության նախարարություն
- Ministerio de Trabajo y Economía Social – Աշխատանքի և սոցիալական էկոնոմիկայի նախարարություն
- Ministerio de Universidades – Համալսարանական կրթության նախարարություն

4. Traduzca al español el siguiente fragmento de la Constitución de la República de Armenia.

Կառավարությունը գործադիր իշխանության բարձրագույն մարմինն է: Կառավարությունն իր ծրագրի հիման վրա մշակում և իրականացնում է պետության ներքին և արտաքին քաղաքականությունը, իրականացնում է պետական կառավարման համակարգի մարմինների ընդհանուր ղեկավարու-

մը: Կառավարության լիազորությունները սահմանվում են Սահմանադրությամբ և օրենքներով: Կառավարության իրավասությանն են ենթակա գործադիր իշխանությանը վերաբերող բոլոր այն հարցերը, որոնք վերապահված չեն պետական կառավարման կամ տեղական ինքնակառավարման այլ մարմինների (հ.146): Կառավարությունը կազմված է վարչապետից, փոխվարչապետներից և նախարարներից (հ.147.1):

Վարչապետը Կառավարության ծրագրի շրջանակներում որոշում է Կառավարության քաղաքականության հիմնական ուղղությունները, ղեկավարում է Կառավարության գործունեությունը և համակարգում է Կառավարության անդամների աշխատանքը: Վարչապետը գլխավորում է Անվտանգության խորհուրդը, որի կազմավորման և գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով (հ.152.1): Փոխվարչապետները վարչապետի հանձնարարությամբ իրականացնում են Կառավարության գործունեության առանձին ոլորտների համակարգումը (հ.152.2): Յուրաքանչյուր նախարար ինքնուրույն ղեկավարում է նախարարությանը վերապահված գործունեության ոլորտը (հ.152.3): Կառավարության նիստերը հրավիրում և վարում է վարչապետը (հ.153.1): Կառավարության որոշումները ստորագրում է վարչապետը (հ.153.2): Պատերազմի ժամանակ զինված ուժերի գերագույն հրամանատարը վարչապետն է (հ.155.5):

(Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրություն)

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare un informe sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- La estructura del Gobierno de España.
Designación, duración y responsabilidad del Gobierno.
Los órganos de colaboración y apoyo del Gobierno.
Las relaciones entre el Gobierno y las Cortes Generales.
- Los símbolos del estado español: la bandera, el escudo y el himno.

a) ¿Cómo comentaría la siguiente afirmación?

De acuerdo con la carta magna, «la bandera de España simboliza la nación; es signo de la soberanía, independencia, unidad e integridad de la patria y representa los valores superiores expresados en la Constitución».

b) ¿Cuál es el significado del escudo de España y de sus elementos?

c) ¿Por qué el himno nacional de España se conoce tradicionalmente como «Marcha Granadera» o «Marcha Real Española»?

- Características del escudo nacional de la República de Armenia.

6. *Prepare un informe sobre la organización territorial de España: los municipios, las provincias y las comunidades autónomas.*

TEXTO COMPLEMENTARIO

El Defensor del Pueblo. El Defensor del Pueblo es el Alto Comisionado de las Cortes Generales encargado de defender los derechos fundamentales y las libertades públicas de los ciudadanos mediante la supervisión de la actividad de las administraciones públicas españolas. El Defensor del Pueblo es elegido por el Congreso de los Diputados y el Senado, por una mayoría de tres quintos. Su mandato dura cinco años y no recibe órdenes ni instrucciones de ninguna autoridad. Desempeña sus funciones con independencia e imparcialidad, con autonomía y según su criterio. Goza de inviolabilidad e inmunidad en el ejercicio de su cargo. Cualquier ciudadano puede acudir al Defensor del Pueblo y solicitar su intervención para que investigue cualquier actuación de la Administración pública española o sus agentes, presuntamente irregular. También puede intervenir de oficio en casos que lleguen a su conocimiento aunque no se haya presentado queja sobre ellos. El Defensor del Pueblo da cuenta de su gestión a las Cortes Generales en un informe anual y puede presentar informes monográficos sobre asuntos que considere graves, urgentes o que requieran especial atención.

El Tribunal de Cuentas. El Tribunal de Cuentas es el máximo órgano fiscalizador de las cuentas y de la gestión económica del Estado,

así como del sector público. También se le atribuye el control de la contabilidad y de la actividad económico-financiera de los partidos políticos, así como el de las aportaciones que reciban las fundaciones y asociaciones vinculadas a las formaciones políticas con representación parlamentaria. Depende directamente de las Cortes Generales, ejerciendo sus funciones por delegación de ellas en el examen y comprobación de la Cuenta General del Estado. No obstante, el Tribunal de Cuentas disfruta de plena independencia para el ejercicio de sus funciones, reconociéndose constitucionalmente que los miembros del Tribunal gozarán de la misma independencia e inamovilidad y estarán sometidos a las mismas incompatibilidades que los Jueces. Su presidente es nombrado por el Rey de entre sus miembros a propuesta del Pleno, su mandato es de tres años. El Pleno está compuesto por doce consejeros y el fiscal.

El Consejo de Estado. El Consejo de Estado es el supremo órgano consultivo del Gobierno. La función principal del Consejo de Estado es la de emitir dictámenes a petición de la autoridad consultante. En el ejercicio de la función consultiva, el Consejo de Estado vela por la observación de la Constitución y del resto de la legislación vigente. Para garantizar su objetividad e independencia disfruta de autonomía orgánica y funcional. Con el fin de contribuir a la mayor eficacia de la Administración, el Consejo de Estado presenta anualmente al Gobierno una Memoria en la que formula observaciones sobre el funcionamiento de los servicios públicos, así como propone las medidas que hace falta adoptar para su mejor funcionamiento. Está compuesto por los consejeros de Estado, quienes deben haber ocupado altos cargos de responsabilidad en el ámbito administrativo, civil, o militar, y académico para poder ser designados como miembros del Consejo.

El Consejo Económico y Social. El Consejo Económico y Social es un alto órgano consultivo del Gobierno en materia socioeconómica y también un lugar de entendimiento de los agentes sociales y económicos cuya finalidad es desarrollar el Estado social y democrático de derecho. Está compuesto por un presidente y sesenta miembros. Los miembros del Consejo Económico y Social actúan, en el ejercicio de las funciones que les corresponden, con plena autonomía e independencia. El mandato de los miembros del Consejo, incluido su Presidente, es de cuatro años, renovable por períodos de igual duración.

(www.defensordelpueblo.es/www.tcu.es/www.consejo-estado.es/www.ces.es/www.lamoncloa.gob.es)

VOCABULARIO

- Alto Comisionado** – գլխավոր հանձնակատար
- orden f** – 1. հրաման, կարգադրություն 2. որոշում, հանձնարարական
- instrucción f** – ցուցում, հրահանգ, կարգադրություն
- imparcialidad f** – անաչառություն, անկողմնակալություն
- acudir** – 1. ժամանել, հասնել 2. հաճախել 3. դիմել (*օգնությանը, որևէ միջոցի և այլն*)
- intervención f** – միջամտություն, միջամտելը
- investigar** – հետաքննել, քննել
- agente m f** – գործակալ, ներկայացուցիչ, աշխատակից, ծառայող
- intervenir** – միջամտել, մասնակցել
- de oficio** – պաշտոնապես
- aportación f** – ներդրում, ավանդ, նպաստ
- fundación f** – 1. հիմնադրամ 2. հիմնադրում, հիմնադրելը, հաստատելը
- asociación f** – միություն, ընկերակցություն, ասոցիացիա
- comprobación f** – 1. հաստատում, հավաստիացում, ապացույց 2. ստուգում
- independencia f** – անկախություն
- inamovilidad f** – անփոփոխելիություն, անփոխարինելիություն
- incompatibilidad f** – 1. անհամատեղելիություն, անհամապատասխանություն, անթույլատրելիություն 2. որևէ պաշտոն զբաղեցնելու կամ գործունեություն ծավալելու անհնարինություն կամ իրավագրկում
- juez m** – դատավոր
- consejero m** – խորհրդական
- Consejo de Estado** – Պետական խորհուրդ
- órgano consultivo** – խորհրդրդատվական մարմին
- dictamen m** – եզրակացություն, կարծիք
- legislación f** – 1. օրենսդրություն, օրենք 2. օրենսդրական գործունեություն
- memoria f** – հաշվետվություն
- servicios públicos** – պետական (հասարակական) մարմիններ, գերատեսչություններ
- adoptar medidas** – միջոցներ ձեռնարկել
- ocupar un cargo** – պաշտոն զբաղեցնել
- Consejo Económico y Social** – Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Quién es el Defensor del Pueblo y en qué consiste su misión?
2. ¿Cómo se elige el Defensor del Pueblo y cuánto dura su mandato?
3. ¿Qué prerrogativa ostenta el Defensor del Pueblo en el ejercicio de su cargo?
4. ¿Qué órgano es el Tribunal de Cuentas y qué funciones se le atribuyen?
5. ¿De qué órgano depende directamente el Tribunal de Cuentas y de qué prerrogativas goza?
6. ¿Quiénes forman parte del Pleno y cuánto dura el mandato del Presidente del Tribunal de Cuentas?
7. ¿Qué es el Consejo de Estado y qué funciones desempeña?
8. ¿Qué información contiene la memoria que se presenta anualmente al Gobierno?
9. ¿Qué condiciones deben reunir los consejeros para poder ser designados como miembros del Consejo?
10. ¿Qué órgano es el Consejo Económico y Social y cuál es su finalidad?

2. Traduzca las expresiones siguientes al armenio.

defender los derechos fundamentales, libertades públicas de los ciudadanos, supervisión de la actividad de las administraciones públicas, por una mayoría de tres quintos, ejercicio de su cargo, acudir al Defensor del Pueblo, informe anual, requerir especial atención, el máximo órgano fiscalizador de las cuentas, representación parlamentaria, el control de la contabilidad y de la actividad económico-financiera, gozar de la independencia e inamovilidad, a propuesta del Pleno, el supremo órgano consultivo del Gobierno, emitir dictámenes, a petición de la autoridad consultante, la actividad económico-financiera de los partidos políticos, el ejercicio de la función consultiva, contribuir a la mayor eficacia de la Administración, formular observaciones, el funcionamiento de los servicios públicos, ocupar altos cargos de responsabilidad

3. Traduzca las expresiones y frases siguientes al español.

պաշտպանել քաղաքացիների իրավունքները, կարգադրություններ ստանալ իշխանությունից, լիազորությունները կատարել անաչառ, անձեռնմխելի լինել, դիմել Մարդու իրավունքների պաշտպանին, բողոք ներկայացնել, խորհրդատվական մարմին, եզրակացություն ներկայացնել, հետևել Սահմանադրության պահպանմանը, գործող օրենսդրություն, երաշխավորել անկողմնակալություն և անկախություն, տարեկան հաշվետվություն ներկայացնել Կառավարությանը, միջոցներ ձեռնարկել, զբաղեցնել բարձր պաշտոններ, նպաստել իրավական ժողովրդավարական և սոցիալական պետության զարգացմանը

TEMAS DE DEBATE

4. Prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula.

Un esbozo de la historia y el estado actual de los sistemas institucionales de España y Armenia: análisis contrastivo.

5. Valiéndose de la prensa corriente desarrolle una discusión con sus compañeros sobre la situación política actual de España y Armenia.

UNIDAD 6

El Poder Judicial

Según la Constitución española la justicia emana del pueblo y se ejerce por el Poder Judicial. Es el conjunto de Juzgados y Tribunales, integrados por Jueces y Magistrados, que tienen la potestad de administrar justicia en nombre del Rey. Exclusivamente a dichos Juzgados y Tribunales corresponde el ejercicio de la potestad jurisdiccional, juzgando y haciendo ejecutar lo juzgado. En ejercicio de dicha potestad, los Juzgados y Tribunales conocen y deciden todos los procesos jurisdiccionales de los órdenes civil, penal, contencioso-administrativo, social y militar. El conocimiento y decisión de dichos procesos consiste en la tramitación y pronunciamiento sobre el fondo del asunto que les planteen las partes, sean éstas autoridades o particulares. La Constitución garantiza el respeto a los principios esenciales necesarios para el correcto funcionamiento del Poder Judicial; estos principios son la imparcialidad, la independencia, la inamovilidad, la responsabilidad y la legalidad.

El Poder Judicial es independiente de los demás Poderes del Estado. Los jueces y tribunales están organizados territorialmente (municipios, partidos judiciales, provincias y comunidades autónomas) y por materias (ordinarias: civil, penal, contencioso-administrativa y social; especiales: militar, tribunal de cuentas). Los juzgados están integrados por un sólo juez o magistrado, y los tribunales por varias personas que toman sus decisiones por mayoría.

El Consejo General del Poder Judicial es un órgano constitucional, colegiado, autónomo, integrado por jueces y otros juristas, que ejerce funciones de gobierno del Poder Judicial con la finalidad de garantizar la independencia de los jueces en el ejercicio de la función judicial frente a todos. La función de Gobierno del Consejo versa sobre materias tales como los nombramientos, ascensos y traslados; la inspección del funcionamiento de los Juzgados y Tribunales y la exigencia de responsabilidad disciplinaria a los miembros de la Carrera Judicial. Mediante la atribución de este tipo de competencias al Consejo, se evita que otro poder del Estado, particularmente el Poder Ejecutivo, pueda influir directa o indirectamente sobre la independencia judicial.

El Tribunal Supremo tiene su sede en Madrid y es un órgano

jurisdiccional único en España con jurisdicción en todo el territorio nacional, constituyendo el tribunal superior en todos los órdenes (civil, penal, contencioso–administrativo y social), salvo lo dispuesto en materia de garantías y derechos constitucionales, cuya competencia corresponde al Tribunal Constitucional. En concreto, el Tribunal Supremo constituye la cúpula del sistema de impugnaciones y es, por tanto, el máximo responsable de la interpretación de la jurisprudencia en España. Se ocupa, entre otras cuestiones, de decidir los recursos de casación, revisión y otros extraordinarios, del enjuiciamiento de los miembros de altos órganos del Estado y de los procesos de declaración de ilegalización de partidos políticos.

La Audiencia Nacional tiene su sede en Madrid y es un órgano jurisdiccional único en España con jurisdicción en todo el territorio nacional, constituyendo un Tribunal centralizado y especializado para el conocimiento de determinadas materias que vienen atribuidas por Ley. En concreto, se ocupa de los delitos de mayor gravedad y relevancia social como son, entre otros, los del terrorismo, crimen organizado, narcotráfico, delitos contra la Corona o delitos económicos que causan grave perjuicio a la economía nacional. En materia contencioso-administrativa, la Audiencia Nacional fiscaliza las resoluciones de la Administración del Estado. En jurisdicción social se encarga, fundamentalmente, de las impugnaciones de convenios colectivos de ámbito territorial superior a una comunidad autónoma o que vaya a surtir efecto en el ámbito territorial superior al de una Comunidad.

El Ministerio Fiscal tiene como misión la de promover las acciones judiciales en defensa de los derechos de los ciudadanos y de los intereses públicos protegidos por la ley, ya sea de oficio o a petición de los interesados. También es su responsabilidad velar por la independencia de los tribunales y procurar ante éstos la satisfacción del interés social. El Ministerio Fiscal ejerce sus funciones por medio de los órganos propios conforme a los principios de unidad de actuación y dependencia jerárquica y con sujeción, en todo caso, a los de legalidad e imparcialidad.

(www.poderjudicial.es/
www.justicia.navarra.es/www.dgt.es/
www.lamoncloa.gob.es/www.fiscal.es/)

COMENTARIOS

Juzgado. Órgano jurisdiccional integrado por un solo juez.

Tribunal. Lugar destinado a la administración de la justicia. Órgano jurisdiccional, con independencia de que esté formado por uno o más individuos. Órgano jurisdiccional colegiado, formado por tres o más individuos que ejercen la justicia y dictan sentencia.

Juez. Categoría de la carrera judicial, junto con las de magistrado y magistrado del Tribunal Supremo. Miembro de un jurado o tribunal.

Magistrado. Miembro de la carrera judicial con categoría superior a la de juez. (DEJ)

VOCABULARIO

juzgado m – 1. դատարան
2. դատարանի շենք

magistrado m – 1. դատավոր
2. գերագույն դատարանի անդամ

tener la potestad – լիազորված լինել, իրավասությանը օժտված լինել

administrar justicia – արդարադատություն իրականացնել

juzgar – 1. դատել, արդարադատություն իրականացնել 2. վճիռ կայացնել (*դատական գործով*) 3. համարել, կարծել

jurisdiccional – 1. դատական 2. իրավասության, իրավագորային

ejecutar – ի կատար ածել, կատարել, իրականացնել

proceso m – 1. դատավարություն, դատաքննություն, 2. գործի նյութեր 3. դատական հետապնդում, քրեական հետապնդում, մեղադրանք

penal – քրեական, պատժելի
conocer de proceso – գործը քննել

particular m – անհատ (*ֆիզիկական և իրավաբանական անձ*)

colegiado – կոլեգիալ

jurista m – իրավաբան

inspección f – հսկողություն, ստուգում, վերահսկողություն

sede f – նստավայր
órgano jurisdiccional – դատական մարմին
jurisdicción f – 1. դատական իշխանություն 2. ընդդատություն, դատագործություն 3. իրավասություն, իրավագործություն
impugnación f – 1. վիճարկում, առարկություն 2. բողոքարկում
jurisprudencia f – իրավագիտություն, իրավաբանություն
recurso m – միջնորդություն, դիմում (*գրավոր*), բողոք, բողոքարկում
recurso de casación – վճռաբեկ բողոք
recurso de revisión – վերաքննիչ բողոք
enjuiciamiento m – 1. դատական գործ հարուցելը, քրեական հետապնդում, մեղադրանք
audiencia f – 1. դատարան 2. դատական նիստ

3. դատական տեղամաս
 4. ընդունելություն
delito m – հանցանք, հանցագործություն
delito de mayor gravedad – առանձնապես ծանր հանցագործություն
crimen m – հանցագործություն, ոճրագործություն
narcotráfico m – թմրանյութերի վաճառք, թմրադեղերի առևտուր
delito contra la Corona – միապետի (թագավորի) դեմ ուղղված հանցագործություն
causar grave perjuicio – ծանր վնաս պատճառել, հասցնել
resolución f – 1. որոշում, վճիռ 2. բանաձև (*միջազգային իրավունքում՝ կոլեգիալ քննարկումների արդյունքում ընդունված որոշում*) 3. լուծում (*խնդրի*)
Ministerio Fiscal – Գլխավոր դատախազություն

Notas

tribunal *m*
 tribunal de apelación
 tribunal de arbitraje
 60

դատարան
 վերաքննիչ դատարան
 արբիտրաժային դատարան

tribunal de casación	վճռաբեկ դատարան
tribunal de lo contencioso administrativo	վարչական դատարան
tribunal de lo penal/criminal	քրեական գործերով դատարան
tribunal de primera instancia	առաջին ատյանի դատարան
Tribunal Supremo	Գերագույն դատարան

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes pregunta.

1. ¿De quién emana la justicia, según la Constitución española, y por quién se ejerce?
2. ¿Qué potestad tienen los Jueces y Magistrados?
3. ¿Qué procesos jurisdiccionales conocen y deciden los Juzgados y Tribunales?
4. ¿En qué consiste el conocimiento y decisión de dichos procesos?
5. ¿Cuáles son los principios esenciales necesarios para el correcto funcionamiento del Poder Judicial?
6. ¿Cómo están organizados los jueces y tribunales?
7. ¿Qué órgano es el Consejo General del Poder Judicial y qué función ejerce?
8. ¿Sobre qué materias se versa la función del Consejo General?
9. ¿Cómo se define el papel del Tribunal Supremo como un órgano jurisdiccional?
10. ¿Qué procesos conoce y decide el Tribunal Supremo?
11. ¿De qué delitos se ocupa la Audiencia Nacional?
12. ¿Cuál es la misión del Ministerio Fiscal?

2. Traduzca las expresiones y frases siguientes al armenio.

administrar justicia en nombre del Rey, ejercicio de la potestad jurisdiccional, conocer y decidir los procesos jurisdiccionales, garantizar el respeto a los principios esenciales, tomar decisiones por mayoría,

órgano constitucional, garantizar la independencia de los jueces, la inspección del funcionamiento de los Juzgados, la exigencia de responsabilidad disciplinaria, influir directa o indirectamente sobre la independencia judicial, constituir la cúpula del sistema de impugnaciones, el máximo responsable de la interpretación de la jurisprudencia, recursos de casación, delitos de mayor gravedad, fiscalizar las resoluciones de la Administración del Estado, promover las acciones judiciales, intereses públicos, a petición de los interesados, velar por la independencia de los tribunales, conforme a los principios de

3. Traduzca al español el siguiente fragmento de la Constitución de la República de Armenia.

Հայաստանի Հանրապետությունում արդարադատությունն իրականացնում են միայն դատարանները՝ Սահմանադրությանը և օրենքներին համապատասխան (հ.162.1): Հայաստանի Հանրապետությունում գործում են Սահմանադրական դատարանը, Վճռաբեկ դատարանը, վերաքննիչ դատարանները, առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանները, ինչպես նաև վարչական դատարանը (հ.163.1): Արդարադատություն իրականացնելիս դատավորն անկախ է, անաչառ և գործում է միայն Սահմանադրությանը և օրենքներին համապատասխան (հ.164.1): Դատավորը չի կարող պատասխանատվության ենթարկվել արդարադատություն իրականացնելիս հայտնած կարծիքի կամ կայացրած դատական ակտի համար, բացառությամբ երբ առկա են հանցագործության կամ կարգապահական խախտման հատկանիշներ (հ.164.2): Իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ դատավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում կարող է հարուցվել միայն Բարձրագույն դատական խորհրդի համաձայնությամբ (հ.164.4): Հայաստանի Հանրապետությունում բարձրագույն դատական ատյանը, բացառությամբ սահմանադրական արդարատադության ոլորտի, Վճռաբեկ դատարանն է (հ.171.1): Վերաքննիչ դատարաններն առաջին ատյանի դատարանների

դատական ակտերն օրենքով սահմանաված լիազորությունների շրջանակներում վերանայող ատյան են (հ.172): Բարձրագույն դատական խորհուրդն անկախ պետական մարմին է, որը երաշխավորում է դատարանների և դատավորների անկախությունը (հ.173):

(Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրություն)

4. *Aprenda las siguientes palabras y frases. Valiéndose de la terminología jurídica de este ejercicio haga un informe sobre los temas siguientes: ¿Qué es un delito? ¿Cómo se hace la investigación de un delito?*

delito <i>m</i>	հանցանք, հանցագործություն
delito agravado	ծանրացնող հանցագործություն
delito consumado/agotado	ավարտված հանցագործություն
delito imprudente/de imprudencia/de negligencia	անզգուշությամբ կատարված հանցագործություն
delito doloso	դիտավորյալ հանցագործություն
delito flagrante/delito in fraganti	հանցանք կատարելու պահին
delito grave y muy grave	ծանր կամ առանձնապես ծանր հանցագործություն
delito menor/delito leve	ոչ մեծ ծանրության հանցագործություն
delito menos grave	միջին ծանրության հանցագործություն
averiguar, investigar un delito	հանցագործության վերաբերյալ հետաքննություն անցկացնել
atribuir, achacar, imputar el delito	հանցանքը մեղսագրել, վերագրել

cometer, perpetrar, realizar, ejecutar un delito	հանցանք կատարել
descubrir, revelar un delito	հանցագործությունը բացահայտել
encubrir un delito	հանցագործությունը թաքցնել
inducir a un delito	հանցագործության դրդել
intervenir, cooperar, participar en un delito	հանցագործության իրականացմանը մասնակցել
sorprender en flagrante delito	բռնել (հանցագործին) հանցանքի վայրում, բռնել (հանցագործին) հանցանք կատարելու պահին
concurso de delitos	հանցագործությունների համակցություն
cuerpo del delito	հանցակազմ
tentativa del delito	հանցափորձ
delincuencia <i>f</i>	հանցավորություն
delincuente <i>m f</i>	հանցագործ
delinquir	հանցագործություն կամ օրինազանցություն կատարել, օրենքը խախտել

5. Lea y comente las frases siguientes que pertenecen al lenguaje jurídico.

Señoría, pido la palabra. Protesto, Señoría. La Sala afirmó que... En virtud de lo expuesto en la presente demanda... Por la parte recurrente se rechaza... Ante el Juzgado que por turno corresponda... Así pues, a fecha de hoy... Por medio del siguiente informe... De la referida escritura conviene destacar...

6. *Lea y comente el texto. Desarrolle una discusión sobre los conceptos de absolutismo y división de poderes del Estado, según el filósofo francés Montesquieu.*

Según las concepciones de Locke y Montesquieu, los tres poderes del Estado han de dividirse para evitar el absolutismo. Así, Montesquieu en su obra, *El espíritu de las leyes*, afirma que «cuando los poderes legislativo y ejecutivo se hallan reunidos en una misma persona o corporación, entonces no hay libertad, porque es de temer que el monarca o el senado hagan leyes tiránicas para ejecutarlas del mismo modo».

TEMAS DE DEBATE

7. *Busque en la prensa corriente un artículo sobre un delito grave y desarrolle una discusión sobre el tema valiéndose del vocabulario temático del ejercicio 4.*

TEXTO COMPLEMENTARIO

El Tribunal Constitucional

El Tribunal Constitucional, como intérprete supremo de la Constitución, es independiente de los demás órganos constitucionales del Estado y está sometido sólo a la Constitución y a su Ley Orgánica. Es el único en su orden y extiende su jurisdicción a todo el territorio nacional. Sus competencias pueden dividirse en tres grandes grupos: en primer lugar, controla la constitucionalidad de las leyes, en segundo término, resuelve los conflictos de competencias que se susciten entre el Estado y las Comunidades Autónomas, o de éstas entre sí, y, por último, es competente para salvaguardar, una vez agotadas las instancias judiciales ordinarias, los derechos fundamentales de los ciudadanos por la vía del llamado «recurso de amparo», que se interpone cuando se ha agotado la vía judicial ordinaria para defender una presunta violación de los mismos. Para interponer dicho recurso están legitimados los ciudadanos, el Defensor del Pueblo y el Ministerio Fiscal.

El Tribunal Constitucional está compuesto por doce miembros nombrados por el Rey a propuesta del Congreso de los Diputados por mayoría de tres quintos (cuatro), del Senado por idéntica mayoría (cuatro), del Gobierno de la nación (dos) y del Consejo General del Poder Judicial (dos). Los Magistrados del Tribunal, elegidos por mandato constitucional entre juristas de reconocida competencia con más de quince años de ejercicio profesional, son independientes e inamovibles. La duración de su cargo es de nueve años –sin posibilidad de reelección inmediata, salvo si se ha servido en el cargo por un plazo no superior a tres años–, sin que la Ley haya previsto límite de edad para su desempeño. El Pleno del Tribunal elige de entre sus miembros, por votación secreta, al Presidente; nombrado por el Rey, su mandato es de tres años, con la posibilidad de una sólo reelección. Por el mismo procedimiento es elegido, también por tres años, el Vicepresidente del Tribunal.

(www.tribunalconstitucional.es/www.lamoncloa.gob.es)

VOCABULARIO

resolver un conflicto – վեճը լուծել	տրամադրելու դիմում 3. իրավունքների պաշտպանության միջոց, ընթացակարգ
salvaguardar los derechos fundamentales de los ciudadanos – պաշտպանել քաղաքացիների հիմնական իրավունքները	interponer un recurso – դիմում (միջնորդություն) ներկայացնել, բողոք ներկայացնել
recurso de amparo – 1.սահմանադրական իրավունքների խախտման (ոտնահարման) դիմում, բողոք 2.օրինական պաշտպանություն	violación f – խախտում, ոտնահարում inamovible – անփոփոխելի reelección f – վերընտրություն

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se define el Tribunal Constitucional?
2. ¿Qué competencias tiene el Tribunal Constitucional?
3. ¿Cómo se eligen los miembros del Tribunal Constitucional?
4. ¿Por cuántos miembros está compuesto el Tribunal Constitucional?
5. ¿Qué condiciones reúnen los magistrados del Tribunal Constitucional?
6. ¿Cuánto dura el mandato de los miembros del Tribunal Constitucional?
7. ¿Cuánto dura el mandato del Presidente y del Vicepresidente del Tribunal Constitucional?

2. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Սահմանադրական դատարանը սահմանադրական արդարադատություն իրականացնող բարձրագույն մարմին է, Սահմանադրական դատարանն անկախ է և ենթարկվում է միայն Սահմանադրությանը:
2. Իսպանիայի Սահմանադրական դատարանը լիազորված է վերահսկել օրենքների սահմանադրականությունը, լուծել պետության և ինքնավար մարզերի միջև առաջացած վեճերը, ինչպես նաև քննել քաղաքացիների հիմնական իրավունքների խախտման վերաբերյալ բողոքները:
3. Իսպանիայի Սահմանադրական դատարանը կազմված է տասներկու դատավորներից, որոնցից յուրաքանչյուրն ընտրվում է ինը տարի ժամկետով:
4. Իսպանիայի Սահմանադրական դատարանի դատավորներից չորսը ներկայացվում են Պատգամավորների Կոնգրեսի,

չորսը՝ Մենատի, երկուսը՝ կառավարության և երկուսը՝ դատական իշխանության գլխավոր խորհրդի կողմից:

5. Սահմանադրական դատարանի բոլոր տասներկու անդամները նշանակվում են թագավորի կողմից, Սահմանադրական դատարանն իր կազմից ընտրում է դատարանի նախագահ՝ երեք տարի ժամկետով և մեկ անգամ վերընտրվելու իրավունքով:

3. Traduzca al español y comente algunas competencias del Tribunal Constitucional de la República de Armenia.

1. Սահմանադրական դատարանը էական դերակատարություն ունի ժողովրդավարության ամրապնդման, իշխանությունների տարանջատման սկզբունքի երաշխավորման և մարդու ու քաղաքացու՝ Սահմանադրությամբ ամրագրված իրավունքների և ազատությունների պաշտպանության հարցում:
2. ՀՀ Սահմանադրական դատարանի դատավորներին ընտրում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, տասներկու տարի ժամկետով:
3. Սահմանադրական դատարանը կազմված է ինը դատավորներից, որոնցից երեքն ընտրվում են հանրապետության նախագահի, երեքը՝ կառավարության, երեքը՝ դատավորների ընդհանուր ժողովի առաջարկությամբ:
4. Սահմանադրական դատարանը որոշում է օրենքների, Ազգային ժողովի որոշումների, ՀՀ նախագահի հրամանագրերի և կարգադրությունների, կառավարության և վարչապետի որոշումների համապատասխանությունը Սահմանադրությանը:

5. Սահմանադրական դատարանը լուծում է հանրաքվեի, ՀՀ նախագահի, Ազգային ժողովի և ընտրությունների արդյունքներով ընդունված որոշումների հետ կապված վեճերը, որոշում է ընդունում պատգամավորի լիազորությունները դադարացնելու հարցի վերաբերյալ:
6. Սահմանադրական դատարանը որոշում է կայացնում պատգամավորի լիազորությունները դադարեցնելու հարցի վերաբերյալ, եզրակացություն է տալիս ՀՀ նախագահին պաշտոնանկ անելու հիմքերի առկայության մասին:
7. Սահմանադրական դատարանը լուծում է Սահմանադրական դատարանի դատավորի լիազորությունները դադարեցնելու հարցը, օրենքով սահմանված դեպքերում որոշում է կայացնում կուսակցության գործունեությունը կասեցնելու կամ արգելելու վերաբերյալ:
8. Սահմանադրական դատարանի որոշումները և եզրակացությունները վերջնական են և ուժի մեջ են մտնում հրապարակման պահից:

4. *Aprenda las siguientes palabras y frases. Valiéndose de la terminología jurídica de este ejercicio haga un informe sobre el tema siguiente: ¿Qué pena puede imponer el juez o el tribunal a la persona que ha cometido un delito o una infracción?*

pena <i>f</i>	1. պատիժ, պատժամիջոց 2. տույժ
pena accesoria/complementaria	լրացուցիչ պատիժ
pena capital/pena de muerte	մահապատիժ
pena condicional	պայմանական պատիժ
pena grave	ծանր պատիժ

pena leve	մեղմ պատիժ
pena menos grave	ավելի մեղմ պատիժ
acortar, aminorar, disminuir, rebajar la pena	պատժի ժամկետը կրճատել
aplicar una pena	պատիժ կիրառել
atenuar, conmutar la pena	պատիժը մեղմել
aumentar, endurecer la pena	պատիժը խստացնել
cumplir la pena	պատիժ կրել
eximir de la pena	պատժից ազատել
imponer, fijar, establecer la pena	պատիժ նշանակել, պատիժ սահմանել
penado <i>m</i>	1. դատապարտյալ 2. կալանավոր, մեղադրյալ, ամբաստանյալ

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare un informe sobre uno de los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Los rasgos básicos de la organización y funcionamiento del poder judicial en España.
- Poder Judicial: concepto, características, funciones.

6. *Lea y comente las frases célebres y citas sobre la justicia.*

La justicia es absolutamente nula si no se encuentra en la naturaleza. *Cicerón* (106 AC – 43 AC)

Cuatro características corresponden al juez: escuchar cortésmente, responder sabiamente, ponderar prudentemente y decidir imparcialmente. *Sócrates* (470 AC – 399 AC)

La justicia es reina y señora de todas las virtudes. *Cicerón* (106 AC – 43 AC)

Los pueblos a quienes no se hace justicia se la toman por sí mismos más pronto o más tarde. *Voltaire* (1694 – 1778)

Nada se parece tanto a la injusticia como la justicia tardía. *Séneca* (4 AC – 65)

Donde hay poca justicia es un peligro tener razón. *Francisco de Quevedo* (1580 – 1645)

La justicia requiere poder, inteligencia y voluntad, y se asemeja al águila. *Leonardo Da Vinci* (1452 – 1519)

RELACIONES DIPLOMÁTICAS

UNIDAD 1

Un esbozo de la historia de la diplomacia

La diplomacia ha sido definida como la ciencia de las relaciones exteriores, el arte de negociar, el manejo de las relaciones internacionales, la ciencia de las relaciones que existen entre los diversos Estados, la forma de concretar una política internacional determinada.

De cualquier manera como se la defina, la diplomacia lleva implícita la idea de relaciones de Estados entre sí con la comunidad internacional, la de negociar y la de orientar los intereses de sus gobiernos en su vida de relación.

No puede haber en la diplomacia, entonces, otro propósito que el de unir a los pueblos, acercando a sus gobernantes y a sus políticas, atenuando las dificultades que surjan entre ellos. La actitud de quienes participen en ella debe ser, entonces, tan constructiva como los principios que guían el arte que profesan.

Simultáneamente, la diplomacia contiene elementos de política interna, al estar vinculada estrechamente a los objetivos perseguidos por un gobierno, constituyéndose así en la manera de obtener apoyo para una determinada política en el mundo internacional, a través de la acción organizada de especialistas llamados diplomáticos.

En este sentido, se habla de diplomacia de un determinado país en un cierto momento histórico.

El fin último de la diplomacia es la búsqueda de la paz en sus dimensiones regional y mundial. La representación de un Estado ante otro, el servicio de sus intereses, la negociación, deben ser realizados con miras a alcanzar ese gran objetivo, donde se funden en uno sólo todo los esfuerzos de la diplomacia mundial.

¿Es la diplomacia una ciencia o un arte? En verdad, tiene algo de ambos, ya que emplea reglas y preceptos básicos que en alguna forma están organizados en forma metódica y pueden ser aplicados sistemáticamente. Sin embargo, al no existir normas fijas de carácter general y estar fuertemente influida por costumbres regionales y locales, así como por habilidades personales, el concepto de arte

parece prevalecer sobre el de ciencia. Si la diplomacia fuese una ciencia, han dicho algunos autores que se inclinan por tal alternativa, sería en todo caso una ciencia inexacta. De ese carácter se derivan importantes consecuencias respecto de las cualidades que deben reunir quienes la profesan.

Si bien la diplomacia en su acepción más simple de forma de negociar es tan antigua como el hombre mismo, pueden distinguirse cuatro etapas históricas, con características bien determinadas.

a) **Antigüedad.** Desarrolló una diplomacia episódica, con emisarios enviados a cumplir negocios específicos, especialmente en materias comerciales y de formación de alianzas políticas, incluso para organizar matrimonios y que, una vez cumplida su comisión, regresaban a su lugar de origen. Se consideraba que tal emisario representaba exclusivamente a la persona de su Soberano.

Como los extranjeros eran considerados portadores de influencias perniciosas, fue necesario dotarlos de ciertos privilegios especiales que les permitieran cumplir con sus funciones. Surgió así el “heraldo”, ya sea de la ciudad o de la tribu, que gozaba de una autoridad semi religiosa. Tales tradiciones pasaron, a través de los griegos, a los romanos.

Durante la Edad Media, los pueblos germánicos, el Imperio Bizantino y el Islam, desarrollaron una forma especial de diplomacia, que se debe resaltar.

b) **Renacimiento.** En Occidente, fue en Italia en dónde surgió una nueva forma de diplomacia, debido a la creatividad natural del hombre italiano y a la particular estructura política de la península, en esa época dividida en pequeños Estados independientes, lo que exigía una situación de equilibrio político.

Especialmente en Lombardía, Saboya y Venecia, va surgiendo la revolucionaria idea de designar Misiones de carácter permanente las que, además de una función negociadora, cumplan una tarea informativa. Nacen así los “oradores”, como respuesta a los requerimientos e imperativos de mantenerse informado, especialmente en lo económico, acerca de los sucesos que se desarrollaban en las otras repúblicas.

Los Estados italianos comienzan acreditando tales misiones entre sí. A comienzos del siglo XVI las habían establecido, así mismo, en

Londres, París y ante la corte de Carlos V. Luego fueron estos países los que las crearon y aceptaron.

Cuando Carlos VIII de Francia cruzó los Alpes en 1494, equilibrio político logrado en la península se destruye, pero los métodos, los procedimientos y las reglas de la diplomacia italiana se salvan, para pasar a constituir el patrón básico de las relaciones entre los estados. Es en esa época cuando el jurista holandés Hugo Grocio expresa que esos vínculos se deben mantenerse “a través de la justicia y de la recta razón”.

En 1626, el Cardenal Richelieu obtiene de Luis XIII la creación de un Ministerio de Asuntos Exteriores, destinado a centralizar el manejo de tales materias, lo que fue imitado posteriormente por toda Europa. En su “Testament politique”, se convierte en el gran impulsor de la negociación permanente.

Surgió así una diplomacia estructurada, reconocida en los Tratados de Westfalia de 1648.

c) **Congreso de Viena de 1815.** Este Congreso constituye un hito histórico en la evolución de la diplomacia y las relaciones diplomáticas, y significa el primer esfuerzo internacional –aun cuando fue efectuado sólo por algunas potencias, entre ellas las principales de la época– para reglamentar el régimen y el funcionamiento de las relaciones entre los Estados.

La diplomacia pasó a constituir, desde entonces, una parte del servicio público de los países. Así surgió una profesión especial, la del diplomático, la cual emerge como una actividad muy distinguida, cuyos miembros pertenecen a las élites sociales y económicas de sus países.

Sin embargo, es preciso tener presente que cuando el Congreso de Viena acordó normas para la diplomacia, estaba legislando para ratificar prácticas existentes más que para elaborar disposiciones nuevas.

Este período duró hasta la primera guerra mundial y se caracterizó, a pesar de algunos conflictos regionales –como la guerra franco–prusiana– por su tranquilidad y paz relativa. Ello se debió, en parte importante, a los acuerdos adoptados en este Congreso, que reglamentó la vida de relación de los más importantes países de esa época. No hay que olvidar que el objetivo central era la estabilidad

europea, y ello se cumplió casi plenamente.

Sus normas entraron en crisis a comienzos del siglo XX, periodo cuando comenzaron dos cruentas guerras que involucraron directa o indirectamente a casi todo el planeta. [...]

d) **Convención de Viena de 1961.** Al terminar la segunda guerra mundial, la comunidad internacional comenzó a comprender la necesidad de reglamentar más sistemáticamente la vida internacional. Así había sido planteado a la Sociedad de las Naciones, pero la tentativa fracasó a pesar de haberse alcanzado a discutir el tema y lograr conocerse el acuerdo unánime de los países por desechar el hasta entonces sacrosanto principio de la extraterritorialidad, para que sirviera de fundamento de los privilegios e inmunidades diplomáticos. [...]

Desde el año 1949, las Naciones Unidas comenzaron a su vez preocuparse del tema, a través de la Comisión de Derecho Internacional. Sin embargo, no fue sino hasta 1961 cuando pudo concretarse tal preocupación, durante una conferencia especial que tuvo lugar en Viena, destinada al estudio del tema. El 18 de abril de ese año logró suscribirse un acuerdo internacional, denominado Convención de Viena sobre Relaciones Diplomáticas, que constituye actualmente la base jurídica de la actividad diplomática bilateral. La necesidad de convocarla y de que alcanzara acuerdos concretos surgió como una necesidad de adecuar antiguas normas a la problemática política del mundo moderno. Al ratificarla, los países han conferido a sus disposiciones el carácter de ley interna obligatoria que tiene, dado el alto número de países que los han hecho, un carácter casi universal.

(E. Jara Rocanti. La Función Diplomática, págs. 15-19)

COMENTARIOS

Misión diplomática: La Misión diplomática es la representación oficial de un Estado fuera de sus fronteras a través de una persona o conjunto de personas nombradas por un Estado, llamado acreditante, para desempeñar funciones diplomáticas bajo la autoridad de un Jefe de Misión en el territorio de otro Estado, llamado receptor. El art.14 de la Convención establece tres categorías o rangos para jefes de misión en el siguiente orden:

a) Embajadores, o Nuncios acreditados ante los Jefes de Estado y otros Jefes de Misión de rango equivalente. b) Enviados, Ministros o Internuncios acreditados ante los Jefes de Estado. c) Encargados de Negocios acreditados ante los Ministros de Relaciones Exteriores.

Privilegios e inmunidades: Término genérico que se utiliza para designar las prerrogativas que el Estado receptor reconoce a los agentes diplomáticos a fin de que puedan desempeñar su función. Mediante la concesión de estas prerrogativas el agente diplomático goza de un estatuto especial que le exime de la jurisdicción del Estado territorial. Los principales privilegios e inmunidades son: inviolabilidad, libertad de movimiento y comunicación, inmunidad de jurisdicción (penal y civil) y privilegios fiscales.

VOCABULARIO

- diplomacia** *f* – դիվանագիտություն
- negociar** – 1.բանակցել, բանակցություններ վարել 2.գործարք կնքել
- orientar** – ուղղորդել, ուղղել, կողմնորոշել
- gobernante** – 1.*m* պետության ղեկավար, ղեկավար մարմին 2.*adj* կառավարող, ղեկավար
- atenuar** – մեղմել, նվազեցնել, թուլացնել
- simultáneamente** – միաժամանակ
- estar vinculado estrechamente** – սերտորեն կապված լինել
- negociación** *f* – 1.բանակցությու
ն, բանակցություն վարելը 2. գործարք կնքելը
- alcanzar el objetivo** – նպատակին հասնել
- prevalecer** – գերիշխել, գերակշռել, գերազանցել
- emisario** *m* – 1.պատվիրակ 2.գաղտնի գործակալ
- alianza** *f* – միություն, դաշինք
- cumplir una comisión** – հանձնարարություն կատարել
- soberano** – 1.*m* միապետ 2.*adj* ինքնիշխան
- portador** *m* – 1.կրող, տարածող 2.ներկայացնող (անձ)
- pernicioso** – վնասակար, կործանարար
- dotar** – 1.ապահովել, տրա-

մադրել, հատկացնել 2. ուրև բանով օժտել

requerimiento *m* – պահանջ

imperativo – 1. *adj* հրամայական, կարգադրական 2. *m* հրաման, անհրաժեշտություն, պարտադիր պահանջ, հրամայական

vínculo *m* – կապ, հարաբերություն

Ministerio de Asuntos Exteriores – Արտաքին գործերի նախարարություն

hito histórico – պատմական ուղենիշ, փուլանիշ

potencia *f* – տերություն, պետություն

reglamentar – կարգավորել, կանոնավորել, կանոնակարգել

élite *f* – վերնախավ, էլիտա

legislar – օրենք սահմանել (*գրել*), ստեղծել, օրինաստեղծ գործունեությամբ զբաղվել

ratificar – վավերացնել

guerra cruenta – արյունոտ պատերազմ

involucrar – ներգրավել, ներքաշել

convención *f* – պայմանագիր, կոնվենցիա, համաձայնա-

գիր

tentativa *f* – 1. փորձ 2. հանցափորձ, մահափորձ

discutir – քննարկել, բանավիճել

unánime – միաձայն, միահամուռ

desechar – 1. մերժել, չընդունել, հրաժարվել, անտեսել 2. գործածությունից հանել

sacrosanto – սուրբ, սրբազան

privilegios e inmunidades diplomáticos – դիվանագիտական արտոնություններ և իմունիտետ

Comisión de Derecho Internacional – Միջազգային իրավունքի հանձնաժողով

conferencia *f* – խորհրդածոլով, համագումար

suscribir un acuerdo – համաձայնագիր ստորագրել

Convención de Viena sobre Relaciones Diplomáticas – Ղիվանագիտական հարաբերությունների մասին Վիեննայի կոնվենցիա

bilateral – երկկողմ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se define la diplomacia en el libro del diplomático chileno E. Jara Rocanti «La Función Diplomática»? ¿Cuáles son los propósitos que persigue?
2. ¿En qué caso se puede hablar de la diplomacia de un determinado país en un cierto momento histórico?
3. ¿En qué consiste el objetivo primordial de la diplomacia?
4. ¿Cómo se puede caracterizar la diplomacia? ¿Es una ciencia o un arte?
5. ¿Qué etapas históricas se puede distinguir en la historia de la diplomacia?
6. ¿Cuáles son las características más importantes de la diplomacia en la Antigüedad?
7. ¿Qué papel desempeñó el cardenal Richelieu en el desarrollo de la diplomacia?
8. ¿Por qué, según el texto, el Congreso de Viena de 1815 se considera un hito histórico en la evolución de la diplomacia?

2. Aprenda la terminología diplomática usual.

acuerdo de caballeros	ջենտլմենական համաձայնություն (կողմերի միջև բանավոր ձևով հաստատված համաձայնության պայմանական անվանումը)
acreditación <i>f</i>	հավատարմագրում (դիվանագիտական ներկայացուցչի պարտականություններին անցնելը նստավայր երկրում)
agregado <i>m</i>	կցորդ (կրտսեր դիվանագիտական աստիճան կամ պաշտոն)
beneplácito <i>m</i> (<i>agrément</i>)	ազրեման (տվյալ պետության կառավարության համաձայնությունը ընդունելու

	<i>մեկ այլ պետության առաջարկած դիվանագետին իբրև մշտական դիվանագիտական ներկայացուցիչ)</i>
buenos oficios	բարի ծառայություններ (պետությունների միջև ծագած վեճի խաղաղ կարգավորման եղանակ)
canciller <i>m</i>	1.կանցլեր 2.արտաքին գործերի նախարար
cartas credenciales	հավատարմագիր (փաստաթուղթ, որը հաստատում է, որ տվյալ անձը տվյալ պետության դիվանագիտական ներկայացուցիչն է)
carta de retiro/de cese	հետկանչագիր (դիվանագիտական ներկայացուցչին նստավայր երկրում զբաղեցրած պաշտոնից հետ կանչելու մասին փաստաթուղթ)
concordato <i>m</i>	կոնկորդատ (պետության ղեկավարի և Հռոմի Պապի միջև կնքված միջազգային պայմանագիր, որը որոշում է կաթոլիկ եկեղեցու պարտավորությունները, իրավունքները, արտոնությունները տվյալ պետության տարածքում)
circular <i>m</i>	շրջաբերական (դիվանագիտական նոտայի տեսակ, որը հասցեագրվում է հյուրընկալ երկրում հավատարմագրված տարբեր դիվանագիտական ներկայացուցչություններին)
cónsul <i>m</i>	հյուպատոս (պաշտոնատար անձ, որը հյուրընկալ երկրում պաշտպանում է իր երկրի տնտեսական և իրավական շահերը, ինչպես նաև իր երկրի իրավաբանա-

	<i>կան անձանց և քաղաքացիների իրավա- կան և տնտեսական շահերը)</i>
cónsul general	գլխավոր հյուպատոս (հյուպատոսական դասակարգման մեջ ամենաբարձր պաշ- տոնը)
cónsul honorario	պատվո հյուպատոս (որոշակի հյուպա- տոսական հանձնարարություններ կա- տարող ոչ հաստիքային հյուպատոս)
consulado <i>m</i>	1. հյուպատոսություն 2. հյուպատոսարան
correo diplomático	դիվանագիտական սուրհանդակ
cuero diplomático	դիվանագիտական կորպուս (նստավայր երկրում հավատարմագրված օտարերկրյա դիվանագիտական ներկայացուցիչների ամբողջություն՝ դեսպաններ, դեսպա- նորդներ և այլն)
decano <i>m</i>	դուայեն (դիվանագիտական ներկայա- ցուցչության ղեկավար)
démarche <i>f</i>	դեմարշ (որևէ պետության կառավարույթ- յան, արտաքին գործերի նախարարույթ- յան, դիվանագիտական ներկայացուցչու- թյան կողմից ձեռնարկվող դիվանագի- տական քայլը մեկ այլ պետության հան- դեպ)
depositario <i>m</i>	ավանդապահ (պետություն կամ միջազ- գային կազմակերպություն, որը պարտա- վորություն է ստանձնել պահպանել մի- ջազգային պայմանագրի տեքստը, բնօրի- նակը)
embajada <i>f</i>	1. դեսպանություն 2. դեսպանատուն
embajador extraordinario <i>y</i>	արտակարգ և լիազոր դեսպան (բարձրա-

plenipotenciario	<i>գույն դիվանագիտական աստիճան կամ պաշտոն)</i>
encargado de negocios	<i>գործերի հավատարմատար (դիվանագիտական աստիճան կամ պաշտոն)</i>
encargado de negocios interino o ad interim	<i>գործերի ժամանակավոր հավատարմատար</i>
Estado contratante	<i>պայմանավորվող պետություն (պետություն, որը համաձայնել է պայմանագրի պարտադիրությանը, անկախ նրանից, այդ պայմանագիրն ուժի մեջ է մտել, թե ոչ)</i>
Estado negociador	<i>բանակցող պետություն (պետություն, որը մասնակցել է պայմանագրի տեքստի կազմման և ընդունման գործընթացին)</i>
exequátur <i>m</i>	<i>Էկզեկվատուրա (հյուպատոսին այդ կարգավիճակում ճանաչող փաստաթուղթ, որը տրվում է նստավայր երկրի կողմից և թույլատրում է հյուպատոսական հիմնարկի ղեկավարին՝ իրականացնելու հյուպատոսական գործառնություններ հյուպատոսական կոնկրետ շրջանում)</i>
extraterritorialidad <i>f</i>	<i>արտերկրայնություն (միջազգային իրավունքում արտոնությունների և առավելությունների համակարգ, որը պետությունները փոխադարձաբար տրամադրում են պետությունների, կառավարությունների ղեկավարներին, դիվանագիտական ներկայացուցիչներին և այլ պաշտոնատար անձանց. նախատեսում է անձի և գույքի անձեռնմխելիություն, տեղի դատարաններին անընդդատություն և այլն)</i>

internuncio <i>m</i>	նվիրակորդ, ինտերնվիրակ (<i>Վատիկանի դիվանագիտական ներկայացուցիչ</i>)
memorándum <i>m</i>	հուշագիր (<i>դիվանագիտական փաստաթուղթ</i>)
nota <i>f</i>	հայտագիր, նոտա (<i>պաշտոնական դիվանագիտական գրություն, որն արտահայտում է բողոք, հավակնություն կամ ունի զուտ տեղեկատվական բնույթ</i>)
nota colectiva	կոլեկտիվ հայտագիր (<i>դիվանագիտական նոտայի տեսակ, որը կազմվում է նստավայր երկրում հավատարմագրված դիվանագիտական կորպուսի անդամների կողմից և հասցեագրվում է ընդունող երկրի կառավարությանը</i>)
nota firmada	ստորագրված նոտա (<i>դիվանագիտական նոտայի տեսակ, որը կազմվում է առաջին դեմքով և ներկայացվում է կարևոր նշանակություն ունեցող հարցերի ժամանակ</i>)
nota de protesta	բողոքի հայտագիր (<i>դիվանագիտական նոտայի տեսակ, որի միջոցով պետությունն իր անհամաձայնությունն է հայտնում այս կամ այն հարցի շուրջ մեկ այլ պետությանը</i>)
nota verbal	վերբալ հայտագիր (<i>դիվանագիտական նոտայի տեսակ, որի միջոցով հաղորդվում են ընթացիկ տեղեկություններ</i>)
nuncio <i>m</i>	նվիրակ, նունցիո (<i>Հռոմի պապի ներկայացուցիչ</i>)
protocolo <i>m</i>	1. արարողակարգ (<i>դիվանագիտական հարաբերություններում ընդունված կանոնների, պայմանականությունների ու ա-</i>

վանդությունների ամբողջություն)

2.արձանագրություն (միջազգային պայմանագրի տեսակ)

Secretario de Estado պետքարտուղար

ultimátum *m* վերջնագիր (դիվանագիտական նոտա, որը հանձնվում է պետությանը մեկ կամ մի քանի պետությունների անունից՝ պահանջելով որոշակի ժամկետում կատարել որոշակի գործողություններ կամ ապահովել որոշակի պայմաններ)

valija diplomática դիվանագիտական փոստ

vicecónsul *m* փոխյուպատոս

3. a) Valiéndose de la terminología diplomática usual que se presenta en el ejercicio anterior prepare un informe sobre la misión diplomática de un Estado ante otro Estado o una organización de índole internacional. Indique las principales actividades de la diplomacia. ¿Cómo se define la misión diplomática? ¿Cuál es la estructura orgánica general de una misión diplomática?

b) Consulte un diccionario para precisar el término *nunciatura* y prepare un informe sobre la misión diplomática de máximo rango de la Santa Sede ante un Estado con el que mantiene relaciones diplomáticas.

4. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

la ciencia de las relaciones exteriores, la comunidad internacional, los objetivos perseguidos por un gobierno, obtener apoyo, la búsqueda de la paz en sus dimensiones regional y mundial, la representación de un Estado ante otro, alcanzar el objetivo, cumplir negocios específicos, alianzas políticas, dotar de ciertos privilegios, exigir una situación de equilibrio político, constituir el patrón básico de las relaciones entre los estados, constituir un hito histórico en la evolución de la

diplomacia y las relaciones diplomáticas, acordar normas para la diplomacia, elaborar disposiciones nuevas, los acuerdos adoptados en un Congreso, la primera guerra mundial, conflictos regionales, entrar en crisis, servir de fundamento de los privilegios e inmunidades diplomáticas, constituir la base jurídica de la actividad diplomática bilateral, alcanzar acuerdos concretos

5. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Դարեր շարունակ դիվանագիտությունը ծառայել է տարբեր երկրների միջև տարաբնույթ վեճերը և հակասությունները տարբեր հանդիպումների, երկկողմ բանակցությունների, երկխոսությունների և փոխզիջումների միջոցով հարթելու արդյունավետ ուղի, որի նպատակով տվյալ երկրներ են ուղարկվել դեսպաններ:
2. Դիվանագիտությունը կարելի է սահմանել որպես պետությունների, կառավարությունների և միջազգային տարբեր կառույցների ներկայացուցիչների պաշտոնական գործունեություն, որը նպատակաուղղված է տվյալ երկրի արտաքին քաղաքականության հիմնախնդիրների լուծմանը, ինչպես նաև արտերկրում տվյալ երկրի շահերի և քաղաքացիների պաշտպանությանը:
3. Կարելի է երկար վիճաբանել, դիվանագիտությունն արդյո՞ք արվեստ է, թե գիտություն: Բոլոր դեպքերում դիվանագիտության հիմնական նպատակը տարածաշրջանային և միջազգային հարթակներում փոխգործակցության խորացումն է և խաղաղության հաստատումը:
4. Դիվանագիտության պատմության մեջ կարելի է առանձնացնել չորս պատմական շրջան, որոնք բնութագրվում են որոշակի առանձնահատկություններով՝ հնագույն շրջան, վերածնունդ, 1815 թվականի Վիեննայի կոնգրեսը, 1961 թվականի Վիեննայի կոնվենցիան:

5. Հնում հնդկական ցեղերի մոտ բանակցությունները հաջողությամբ ավարտելու դեպքում ձևավորվել է «խաղաղության ծխամորձ» ծխելու ավանդույթ՝ այն դիտարկելով որպես հաշտության պայմանագրի ստորագրում և խաղաղության հաստատում, որը մինչ այսօր չի կորցրել իր խորհրդանշանային իմաստը:
6. Դեռևս միջնադարում Իտալիայում ձևավորվել են ժամանակակից դիվանագիտության մի շարք ավանդույթներ, որոնք պայմանավորված էին նաև թերակղզու առանձնահատուկ քաղաքական կառուցվածքով՝ հաշվի առնելով, որ այն բաժանված էր փոքրիկ անկախ պետությունների, որն էլ իր հերթին պահանջում էր վարել հավասարակշռված քաղաքականություն:
7. 1815 թվականի Վիեննայի կոնգրեսը կարևոր պատմական ուղենիշ է դիվանագիտության և առաջատար եվրոպական պետությունների միջև դիվանագիտական հարաբերությունների զարգացման պատմության մեջ:
8. Վիեննայի կոնգրեսում հիմնադրված Միջազգային հարաբերությունների վիեննական համակարգը իր գոյությունը շարունակեց մինչև 1914 թվականին սկսված Առաջին համաշխարհային պատերազմը:
9. Վիեննայի կոնգրեսի շրջանակներում համակարգվել և միասնականացվել են դիվանագիտական աստիճանները (դեսպան, դեսպանորդ, գործերի հավատարմատար), ինչպես նաև սահմանվել *դիվանագիտական իմունիտետի* և *դիվանագիտական փոստի* հասկացությունները:
10. Դիվանագիտական իրավունքի բնագավառում միջազգային հիմնական պայմանագրերից է 1961 թվականի Վիեննայի կոնվենցիան, որով կանոնակարգվում են դիվանագիտական առաքելության հիմնական գործառույթները:

TEMAS DE DEBATE

6. Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.

- La evolución de la diplomacia durante la edad media.
- El surgimiento de las embajadas permanentes en la edad moderna.
- Funciones y rasgos de la diplomacia actual.
- El cuerpo diplomático: concepto, funciones, estructura.
- Las legaciones pontificias en España.
- Ceremonial y etiqueta en España: comienzos del ceremonial y etiqueta, el ceremonial de la corte.
- Ceremonia de presentación de las cartas credenciales a Su Majestad el Rey.

7. Lea y comente las frases célebres sobre la diplomacia.

El diplomático es una persona que primero piensa dos veces y finalmente no dice nada. *Winston Churchill* (1874 – 1965)

Tener tacto es saber decirle a alguien que se vaya al infierno de forma tal que espere ansioso el viaje. *Winston Churchill* (1874 – 1965)

En asuntos internacionales la paz es un período de trampas entre dos luchas. *Ambrose Bierce* (1842 – 1914)

Un embajador es un hombre muy honrado al cual se le manda muy lejos a mentir en bien de su país. *Henry Wotton* (1578 – 1639)

El mejor diplomático es aquel que habla más y dice menos. *Oscar Wilde* (1854 – 1900)

Para la diplomacia una cuestión aplazada ya está resuelta. *André Maurois* (1885 – 1967)

La diplomacia es la política en traje de etiqueta. *Napoleón Bonaparte* (1769 – 1821)

La diplomacia: el arte de limitar el poder. *Henry Kissinger* (1923)

- 8. Valiéndose de la lista de expresiones y frases que se presenta a continuación, desarrolle una discusión sobre los temas siguientes: ¿Qué características y virtudes (exigencias morales e intelectuales) debe reunir un buen diplomático? ¿Puede variar el concepto de diplomático según las épocas?**

ser patriota, tener experiencia, ser políglota, ser independiente, ser puntual, ser discreto, tener tacto, ser prudente, ser erudito, tener mucha paciencia, ser honrado, hablar con calma, tener destrezas comunicativas, manejar las sutilezas del lenguaje, tener un carácter tranquilo, sosegado y emocionalmente estable, alto sentido de deber y autodisciplina, amabilidad, defender su posición con suavidad o con contundencia, tener vocación de servicio público y sentido de Estado, saber escuchar, empatizar y ser flexible, buena capacidad de escucha activa, carácter sociable, cordial, enérgico, optimista, etc.

- 9. a) Ahora compare su opinión con la opinión del célebre diplomático inglés Harold Nicolson, quien en el capítulo V “El diplomático ideal”, del clásico texto “La diplomacia”, plantea la misma pregunta y contesta de modo siguiente:**

¿Cuáles son las cualidades específicas de un diplomático? Las mismas se relacionan con la capacidad de negociación que tienen estos profesionales. La base de una buena negociación es la influencia moral, que se funda en las siguientes características o virtudes diplomáticas específicas: 1. Precisión 2. Veracidad 3. Paciencia 4. Buen carácter 5. Calma 6. Lealtad 7. Modestia.

b) Complete las siete definiciones sobre las características fundamentales del diplomático, según Harold Nicolson, con los sustantivos correspondientes y comente la idea clave de cada frase.

1. En cuanto a la _____, ésta significa que un buen diplomático debe esforzarse por no dejar ninguna impresión incorrecta sobre la mente de aquellos con quienes negocia. De incurrir en alguna acción que engaña a sus interlocutores, aún realizada bajo la buena fe, debe corregir su accionar en el acto

para poder retornar a la confianza de los otros negociadores.

2. La _____ no sólo se refiere a la exactitud intelectual, sino también a la moral ya que todo negociador no sólo debe ser cabal de mente, sino de alma. Respecto de la _____, la diplomacia aparece como un arte más escrito que verbal: un embajador casi siempre recibe sus instrucciones por escrito y las manifestaciones que realiza a un gobierno extranjero casi siempre están expresadas y registradas en notas cuidadosamente redactadas. Además, se acostumbra también a que los diplomáticos lleven un breve resumen o ayuda memoria cuando tienen que notificar alguna cuestión de su gobierno frente al gobierno de otro país.

3. _____. Un buen negociador debe evitar mostrar irritación cuando se enfrenta con actitudes cobardes, brutales o arrogantes, e incluso debe huir de la animosidad, de los prejuicios, las dramatizaciones, las vanidades o las exageraciones. Por otro lado, la impasibilidad que caracteriza al diplomático a veces puede hacerlo antipático a los ojos de sus colegas, o de personas extrañas al mundo diplomático que pueden juzgar su actitud de indiferencia, pereza o estupidez.

4. La cualidad de la _____ para el diplomático ideal se basará entonces en el _____ y la paciencia de un diplomático.

5. La _____, y también la perseverancia son esenciales a todo negociador.

6. Un diplomático ideal debe ser veraz, exacto, sereno, paciente y tener buen humor, aunque sin la cualidad de la _____ no podrá ser considerado un diplomático ideal. Sin la _____, se incurre en la vanidad la cual lleva a dejar de lado el consejo o la opinión de quienes pueden tener una experiencia mayor que la suya sobre un país o un determinado problema. La vanidad en definitiva está en la raíz

de la indiscreción y de la falta de tacto, y complica las negociaciones al llevar a un diplomático a perder su flexibilidad, su capacidad de adaptación y de creatividad. La pérdida de adaptabilidad lleva directamente a la pérdida de la imaginación que resulta ser una trampa.

7. Esta cualidad del diplomático ideal nos muestra que un diplomático está dominado por varios tipos de lealtades que algunas veces son contradictorias: tiene que mantener _____ hacia su gobierno, hacia su soberano o presidente, hacia el ministerio de relaciones exteriores, a sus compañeros de misión diplomática, al gobierno al cual está acreditado, al ministro con quien negocia, etc. Sin embargo, la _____ más importante a conservar es aquella que está orientada al gobierno para el cual se sirve. Una forma de conservarla reside por ejemplo en su precisión a la hora de transmitir al propio gobierno informes, toda vez que si cuenta aquello que le hubiera gustado oír en vez de lo que realmente sucedió, está incurriendo en un acto de deslealtad.

10. Lea y comente el texto siguiente.

Convención de Viena sobre Relaciones Diplomáticas (1961).

Este instrumento constituye el acuerdo multilateral de mayor envergadura que se ha formulado sobre derecho diplomático. En esta Convención se logró codificar algunas de las más importantes cuestiones del derecho internacional diplomático tradicional (consuetudinario). La base para esta Convención fue formulada por la Comisión de Derecho Internacional de la ONU. El instrumento consta de un preámbulo y de 53 artículos en los que se ha codificado, entre otras, las siguientes importantes cuestiones: funciones de la misión diplomática, procedimiento para la acreditación de jefes de misión, nacionalidad del agente diplomático, clasificación de los jefes de misión, precedencia, encargados de negocios, privilegios e inmunidades, terminación de las funciones del agente diplomático, etc.

UNIDAD 2

Los Tratados Internacionales

Concepto y clasificación de tratado internacional.

Hay consenso en la doctrina en considerar que los términos “convención”, “acuerdo”, “pacto”, “protocolo”, “estatuto”, “declaración” y otros más, son todos sinónimos de “tratado internacional”. Es decir, al calificar al tratado como tal se debe analizar su contenido.

La Convención de Viena define al tratado internacional como “un acuerdo internacional celebrado por escrito entre Estados y regido por el derecho internacional, ya conste en un instrumento único o en dos o más instrumentos conexos y cualquiera que sea su denominación” (artículo 2). Se observa de este concepto que el tratado internacional se refiere solamente a los tratados celebrados entre los Estados, por lo cual para una definición más amplia se debe mencionar a los otros sujetos de derecho internacional que también tienen la capacidad para celebrar tratados internacionales.

La clasificación que hace la doctrina de los tratados internacionales es muy variada; tiene que ver con el número de participantes, los sujetos que intervienen; con el contenido; con la geografía, etcétera. De acuerdo con el número de participantes, los tratados se clasifican en multilaterales cuando participan más de dos Estados. De acuerdo con los sujetos que intervienen, los tratados pueden ser entre Estados y organismos internacionales y entre los mismos organismos internacionales y otros sujetos de derecho internacional. Por su contenido, los tratados pueden ser políticos, militares, comerciales, de neutralidad, etcétera. En lo que respecta a la geografía, los tratados pueden ser regionales, subregionales o generales.

Etapas de realización de un tratado.

Para que un tratado internacional tenga plena vigencia se requiere, normalmente, que las partes agoten una serie de etapas, y que cumplan con ciertas formalidades, las cuales serán diferentes dependiendo del tipo de tratado de que se trate: si es un tratado bilateral, su elaboración será diferente al de un tratado de carácter multilateral.

Estas etapas y formalidades son las siguientes: la negociación del tratado, la adopción del texto y, finalmente, la manifestación del consentimiento en obligarse por un tratado.

La negociación del tratado se realiza por la vía diplomática, en una conferencia internacional o en una vía convenida por los representantes de los Estados. Por supuesto, la expresión de la voluntad de un Estado para obligarse en un tratado internacional sólo lo puede hacer la persona que lo represente, y a) si presenta los adecuados plenos poderes; o b) si se deduce de la práctica seguida por los Estados, o de otras circunstancias, que la intención de esos Estados ha sido considerar a esa persona representante del Estado para esos efectos y prescindir de la presentación de plenos poderes (artículo 7 de la Convención de Viena).

La misma Convención define qué son plenos poderes: un documento que emana de la autoridad competente de un Estado y por el que se designa a una o varias personas para representar al estado en la negociación, la adopción o la autenticación del texto de un tratado, para expresar el consentimiento del Estado en obligarse por un tratado, o para ejecutar cualquier otro acto con respecto a un tratado (artículo 2).

Ahora bien, en lo que se refiere a *la adopción del texto* de un tratado, ésta se efectuará por consentimiento de todos los Estados participantes en su elaboración, pero en el caso de adopción del texto de un tratado en una conferencia internacional se efectuará por mayoría de dos tercios de los Estados presentes y votantes, a menos que esos Estados decidan por igual mayoría aplicar una regla diferente (artículo 9, Convención de Viena).

En lo relativo a la *manifestación del consentimiento en obligarse por un tratado*, encontramos en la Convención de Viena las siguientes formas:

a) La firma. Constituye un medio de expresión de consentimiento en obligarse por el tratado cuando éste estipula que la firma tendrá dicho efecto; conste de otro modo que los Estados negociadores han acordado que la firma tenga dicho efecto; la intención del Estado de que se trate de dar dicho efecto a la firma se deduzca de los plenos poderes de su representante o haya sido manifestada durante las negociaciones, aun cuando las demás partes requieran ratificación u otro procedimiento comparable.

b) El canje de instrumentos. Esto sólo procede cuando los instrumentos dispongan que su canje tendrá ese efecto; o cuando conste de otro modo que esos Estados han convenido en que el canje de los instrumentos tenga ese efecto (artículo 13, Convención de Viena).

c) La ratificación, la aceptación o la aprobación. La ratificación a que se refiere la Convención de Viena es un acto solemne; se formula en un documento especial y se deposita o se canjea. El tratado es obligatorio para el Estado a partir de su depósito o su canje. La ratificación se hace por el órgano autorizado por la legislación interna.

La aceptación es un procedimiento que en opinión de D'Estefano se implantó “para facilitar una forma más simple de ratificación o de adhesión, a fin de que los gobiernos pudieran examinar una vez más el tratado sin tener que someterlo al procedimiento constitucional establecido”.

En lo tocante a la aprobación, éste es un vocablo cuya implantación parece fundarse en los procedimientos o prácticas constitucionales de aprobación de los tratados que existen en ciertos países.

d) La adhesión. Como simple fórmula diremos que la adhesión procede cuando el tratado o las partes se manifiestan en el sentido de permitir que un tercer Estado que no participó en las negociaciones del tratado pueda incorporarse a él cumpliendo los requisitos señalados en el mismo o por las partes.

Las reservas. Se entiende por reserva una declaración unilateral, cualquiera que sea su enunciado o denominación, hecha por un Estado al firmar, ratificar, aceptar o aprobar un tratado o al adherirse a él, con objeto de excluir o modificar los aspectos jurídicos de ciertas disposiciones del tratado en su aplicación a ese Estado. Las reservas tienen su razón de ser en los tratados multilaterales, mas no en el caso de los bilaterales, dado que se daría a entender que una de las partes no está de acuerdo con los términos del tratado, motivo por el cual se tendrían que abrir nuevamente las negociaciones.

Pacta sunt servanda. El principio *pacta sunt servanda* es expresado en la Convención de Viena en los siguientes términos: todo tratado en vigor obliga a las partes y debe ser cumplido por ellas en buena fe (artículo 26), es un principio toral de derecho internacional.

El jus cogens internacional. La figura del *jus cogens* internacional que recoge la Convención de Viena tiene una gran significación.

Constituye la transformación del derecho de los tratados de un derecho liberal, donde la voluntad de las partes no tiene cortapisas a un derecho que reconoce normas supremas, en principios inderogables.

Nulidad de los tratados. Por regla general, cuando un tratado internacional se realiza cumpliendo con todos sus requisitos: capacidad jurídica, la expresión de su consentimiento libre de todo vicio, con un objeto lícito y realizable, tiene una vida plena. En cambio, cuando se enfrenta a alguna patología jurídica puede ser susceptible de nulidad. La Convención reconoce que son causa de nulidad de los tratados:

a) El error. Un Estado podrá alegar un error en un tratado como vicio de su consentimiento en obligarse por el tratado si el error se refiere a un hecho o a una situación cuya existencia diera por supuesta ese Estado en el momento de la celebración del tratado, y constituyera una base esencial de su consentimiento en obligarse por el tratado (artículo 48).

b) Dolo. Si un Estado ha sido incluido a celebrar un tratado por la conducta fraudulenta de otro Estado negociador, podrá alegar el dolo como vicio de su consentimiento en obligarse por el tratado (artículo 49).

c) Corrupción del representante de un Estado. Si la manifestación del consentimiento de un Estado en obligarse por el tratado haya sido obtenida por coacción sobre su representante mediante actos o amenazas dirigidos contra él, carecerá de todo efecto jurídico (artículo 50).

d) Coacción sobre un Estado por la amenaza o el uso de la fuerza en violación de los principios de derecho internacional incorporados en la Carta de las Naciones Unidas (artículo 52).

e) El tratado está en oposición con una norma imperativa de derecho internacional general (*jus cogens*).

Terminación de los tratados. Las causas de terminación de un tratado, de acuerdo con la Convención de Viena, son fundamentalmente seis: 1. La voluntad de las partes. 2. La celebración de un tratado posterior. 3. Violación grave de un tratado. 4. Imposibilidad subsiguiente de cumplimiento. 5. Cambio fundamental de circunstancias. 6. Aparición de una nueva norma internacional de *jus cogens*.

Suspensión. Es posible suspender la aplicación de un tratado en los casos señalados por el artículo 58:

1. Dos o más partes en un tratado multilateral podrán celebrar un acuerdo que tenga por objeto suspender la aplicación de disposiciones

del tratado, temporalmente y sólo en sus relaciones mutuas:

- a) si la posibilidad de tal suspensión está prevista por el tratado, o
- b) si tal suspensión no está prohibida por el tratado, a condición

de que:

i) no afecte al disfrute de los derechos que a las demás partes correspondan en virtud del tratado ni al cumplimiento de sus obligaciones, y

ii) no sea incompatible con el objeto y el fin del tratado.

2. Salvo que en el caso previsto en el apartado a) del párrafo 1 el tratado disponga otra cosa, las partes interesadas deberán notificar a las demás partes su intención de celebrar el acuerdo y las disposiciones del tratado cuya aplicación se proponen suspender.

Denuncia o retiro. Una parte del tratado puede manifestar su voluntad de retirarse de él. Esto sólo es posible si la manifestación de denuncia la hace el sujeto por medio de sus representantes legalmente autorizados para celebrar tratados y siempre y cuando el tratado permita la denuncia.

(M. Becerra Ramírez. Derecho Internacional Público, págs. 36-48.
<https://bibliotecavirtualceug.files.wordpress.com/2017/06/derecho-internacional.pdf>/Convención de Viena sobre el Derecho de los
Tratados)

COMENTARIOS

Carta de las Naciones Unidas. Tratado multilateral que sirve de “constitución” para la ONU. En su Preámbulo y 111 artículos se proclaman los propósitos y principios de la Organización y se establecen los seis órganos principales, enumerándose los procedimientos y funciones de cada uno.

VOCABULARIO

Convención de Viena sobre el Derecho de los Tratados – Միջազգային պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի կոնվենցիա

doctrina f – ուսմունք, ուղղություն

pacto m – դաշնագիր, պակտ

derecho internacional – միջազգ-

գային իրավունք
instrumento m – 1.գործիք
 2.փաստաթուղթ, վավերագիր
denominación f – անվանում
multilateral – բազմակողմ,
 բազմակողմանի
neutralidad f – չեզոքություն
vigencia f – 1.վավերականություն,
 իրավաբանական ուժ
 2.վավերականության ժամկետ
por la vía diplomática – դիվանագիտական ճանապարհով
plenos poderes – լիարժեք լիազորություններ
prescindir (de) – անտեսել,
 հաշվի չառնել
autoridad competente – իրավասու մարմին
autenticación del texto de un tratado – պայմանագրի տեքստի բնագրային բնույթի հաստատում
ejecutar un acto – գործողություն կատարել
aplicar una regla – կանոն ընդունել, կիրառել
estipular – 1.նախատեսել, սահմանել 2.հռչակել, հայտարարել

ratificación f – վավերացում
canje m – փոխանակում
tener efecto – ուժ ունենալ
 (*օրինական*)
aceptación f – ընդունում
solemne – հանդիսավոր
depósito m – ի պահ հանձնում
adhesión f – միանալը, անդամակցություն,
 անդամակցելը
tercer Estado – երրորդ պետություն
 (*պետություն, որը պայմանագրի կողմ չէ*)
incorporarse – միանալ
requisito m – պարտադիր պահանջ,
 անհրաժեշտ նախապայման
reserva f – վերապահում
unilateral – միակողմանի
adherirse – միանալ
pacta sunt servanda lat – «համաձայնությունները պետք է կատարվեն»
en (de) buena fe – բարեխղճորեն
jus cogens lat. – համընդհանուր
 պարտադիր նորմ
 (*իրավունքի սկզբունք, որն ունի պարտադիր ուժ՝ անկախ առանձին կողմերի կամքից*)
cortapisa f – 1.սահմանափա-

կում, վերապահում 2.խո-
չընդոտ, դժվարություն
inderogable – անչեղարկելի,
չեղարկման, լուծարման ոչ
ենթակա
nulidad f – անվավերություն
vicio m – 1.թերություն, պա-
կաս 2.կեղծիք, կեղծելը
3.սխալ, անճշտություն
lícito – օրինական
error m – սխալ
alegar – պատճառաբանել,
վկայակոչել, ապացույցներ
(փաստարկներ) ներկա-
յացնել
dolo m – 1.խարդախություն
2.դիտավորություն
fraudulento – խարդախ
corrupción f – կաշառելը, կա-
շառակերություն
amenaza f – սպառնալիք
coacción f – հարկադրելը,
հարկադրանք

incorporar – 1.ներառել, ներ-
գրավել, մտցնել 2.միացնել,
իրար կցել
Carta de las Naciones Unidas –
Միավորված ազգերի կա-
նոնադրություն
terminación f – դադարեցում
(*պայմանագրի գործողութ-
յան*)
suspensión f – կասեցում (*պայ-
մանագրի*)
celebrar un acuerdo – համա-
ձայնագիր կնքել
mutuo – փոխադարձ
incompatible – անհամատեղելի
denuncia f – 1. չեղյալ հայտա-
րարելը 2.բողոք 3.հայտա-
րարություն 4.բացահայ-
տում, մերկացում, մատ-
նություն 5.մեղադրանք
retiro m – դուրս գալը (*պայ-
մանագրից*)

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se define el tratado en la Convención de Viena?
2. ¿Cómo se clasifican los tratados?
3. ¿Cuáles son las etapas y formalidades de realización de un tratado?
4. ¿Cómo se realiza la negociación del tratado?
5. ¿Qué se entiende por plenos poderes?
6. ¿Cómo se efectúa la adopción del texto de un tratado?

7. ¿Cuáles son las formas de la manifestación del consentimiento en obligarse por un tratado?
8. ¿Qué se entiende por la ratificación, aceptación o aprobación?
¿Qué es la adhesión?
9. ¿Qué se entiende por las reservas?
10. ¿Qué es *pacta sunt servanda*?
11. ¿Qué es *el jus cogens*?
12. ¿Cuáles son las causas de nulidad de los tratados?
13. ¿Cuáles son las causas de terminación de los tratados?
14. ¿En qué casos es posible suspender la aplicación de un tratado?
15. ¿En qué caso es posible retirarse del tratado?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

un acuerdo internacional celebrado por escrito entre Estados, instrumentos conexos, sujetos de derecho internacional, tener plena vigencia, cumplir con ciertas formalidades, la manifestación del consentimiento en obligarse por un tratado, prescindir de la presentación de plenos poderes, designar a varias personas para representar al estado en la negociación de un tratado, por mayoría de dos tercios de los Estados presentes y votantes, un acto solemne, examinar el tratado, cumplir los requisitos, declaración unilateral, excluir o modificar los aspectos jurídicos de ciertas disposiciones del tratado, no estar de acuerdo con los términos del tratado, abrir las negociaciones, tratado en vigor, cumplir en buena fe, conducta fraudulenta, carecer de todo efecto jurídico, el uso de la fuerza, violación grave de un tratado, aparición de una nueva norma internacional de *jus cogens*, suspender la aplicación de un tratado, ser incompatible con el objeto y el fin del tratado, partes interesadas

3. Traduzca las siguientes expresiones al español.

պայմանագիր կնքել, բազմակողմ պայմանագիր, ներկայացնել համապատասխան լիարժեք լիազորություններ, իրավասու մարմին, պայմանագրի տեքստի ընդունում, միջազգային

խորհրդաժողով, քվեարկությանը մասնակցող պետություն, բանակցող պետություն, փաստաթղթերի փոխանակում, պայմանագրի վավերացում, ի պահ հանձնել պայմանագիրը, պայմանագրի դրույթներ, բարեխղճորեն կատարել, վկայակոչել խարդախությունը, պետության ներկայացուցչին կաշառելը, պայմանագրով պարտավորված լինելու պետության համաձայնության արտահայտում, միջազգային իրավունքի սկզբունքների խախտում, հանգամանքների արմատական փոփոխություն, համաձայնագիր կնքել, իրավունքներից օգտվել, պարտավորությունների կատարում

4. Traduzca las siguientes oraciones al español.

1. Պայմանագիրը պետությունների միջև գրավոր ձևով կնքված և միջազգային իրավունքով կարգավորվող միջազգային համաձայնություն է՝ անկախ նրանից, թե այդ համաձայնությունը պարունակվում է մեկ կամ երկու, կամ միմյանց հետ կապված մի քանի փաստաթղթերում, ինչպես նաև անկախ դրա անվանումից:
2. Պայմանագրով պարտավորված լինելու վերաբերյալ պետության համաձայնությունը կարող է հայտնել այն անձը, որը ներկայացնում է համապատասխան լիարժեք լիազորություններ կամ համապատասխան պետությունների փորձից կամ այլ հանգամանքներից հետևում է, որ տվյալ պետությունները մտադիր են եղել տվյալ անձին դիտել որպես այդ նպատակների համար պետությունը ներկայացնող անձ՝ չպահանջելով նրանից այդ լիազորությունները:
3. «Լիարժեք լիազորություն» նշանակում է պետության իրավասու մարմնի կողմից տրվող փաստաթուղթ, որով մեկ կամ մի քանի անձինք նշանակվում են ներկայացնելու այդ պետությունը բանակցություններ վարելու, պայմանագրի տեքստն ընդունելու կամ դրա բնագրային բնույթը հաստա-

տելու, այդ պետության համար պայմանագրի պարտադիրության համաձայնությունն արտահայտելու կամ պայմանագրին առնչվող ցանկացած ուրիշ գործողություն կատարելու նպատակով:

4. Պայմանագրի տեքստի ընդունումը կատարվում է դրա կազմմանը մասնակից բոլոր պետությունների համաձայնությամբ, իսկ պայմանագրի տեքստի ընդունումը միջազգային խորհրդաժողովում կատարվում է ներկա գտնվող և քվեարկությանը մասնակցող պետությունների ձայների երկու երրորդով:
5. Վավերացումը, ընդունումը, հաստատումը և միացումը միջազգային գործողություն է, որի միջոցով պետությունը միջազգային մակարդակով հաստատում է իր համար պայմանագրի պարտադիրության համաձայնությունը:
6. Պետության՝ պայմանագրով պարտավորված լինելու համաձայնությունն արտահայտվում է պայմանագրի ստորագրմամբ, պայմանագիր կազմող փաստաթղթերի փոխանակմամբ, պայմանագրերի վավերացմամբ, դրա ընդունմամբ, հաստատմամբ, դրան միանալով և այլն:
7. Վերապահումը պայմանագրի ստորագրման, վավերացման, ընդունման, հաստատման կամ դրան միանալու ժամանակ պետության կողմից արված միակողմանի հայտարարությունն է, որի միջոցով նա ցանկանում է բացառել կամ փոփոխել պայմանագրի որոշակի դրույթների իրավական ուժը դրանք պետության նկատմամբ կիրառելիս:
8. Պայմանագրի անվավերության պատճառներն են՝ խարդախությունը, պետության ներկայացուցչին կաշառելը, ուժի կամ այն կիրառելու սպառնալիքի միջոցով պետությո-

յանը հարկադրելը, սխալը, ինչպես նաև ընդհանուր միջազգային իրավունքի համընդհանուր պարտադիր նորմին (jus cogens) հակասող պայմանագրերը:

9. Պայմանագրի դադարեցման պատճառներն են՝ մասնակիցների համաձայնությունը, հաջորդ պայմանագրի կնքելը, պայմանագրի էական խախտումը, հետագա կատարման անհնարիությունը, հանգամանքերի արմատական փոփոխությունը, ընդհանուր միջազգային իրավունքի համընդհանուր պարտադիր նոր նորմի (jus cogens) առաջացումը:

10. Բազմակողմ պայմանագրի երկու կամ մի քանի մասնակիցներ կարող են կնքել համաձայնագիր պայմանագրի գործողությունը ժամանակավորապես և միայն իրենց միջև կասեցնելու վերաբերյալ, եթե նման կասեցման հնարավորությունը նախատեսված է պայմանագրով, կամ նշված կասեցումը չի արգելվում պայմանագրով, չի ազդում մյուս մասնակիցների կողմից պայմանագրից բխող իրենց իրավունքներից օգտվելու կամ իրենց պարտականությունների կատարման վրա, անհամատեղելի չէ պայմանագրի առարկայի և նպատակի հետ և այլն:

5. *Aprenda las siguientes expresiones latinas y forme oraciones. Analice las funciones estilísticas que estas expresiones pueden desempeñar en varios contextos.*

ab initio	սկզբից
ad hoc	հատուկ, տվյալ նպատակի համար, տվյալ դեպքի համար
ad interim	ժամանակավոր
ad referendum	գերագույն, համապատասխան իրավասու մարմնի կողմից հաստատման կամ հավանության պայմանով

casus belli	պատերազմի պատճառը
casus foederis	միություն կազմելու պատճառը
curriculum vitae	կենսագրական տվյալներ
de facto	դե ֆակտո, որպես փաստ գոյություն ունեցող, փաստացի
de jure	դե յուրե, իրավունքի կամ օրենքի ուժով գոյություն ունեցող, իրավաբանորեն
modus operandi	գործողության եղանակը, գործելակերպ
modus vivendi	մոդուս վիվենդի, համագոյակցության եղանակ (<i>Ժամանակավոր համաձայնություն վիճաբանող կողմերի միջև</i>), ժամանակավոր կամ նախնական համաձայնագրի կնքում
ne varietur	փոփոխման ենթակա չէ
persona grata	ցանկալի անձ, ընդունելի անձ
persona non grata	անցանկալի անձ, անընդունելի անձ
post factum	տեղի ունեցածից հետո, այն բանից հետո, երբ դեպքն արդեն տեղի է ունեցել
rebus sic stantibus	անփոփոխ հանգամանքների վերապահում
sine qua non	անհրաժեշտ պայման
status quo	ստատուս քվո, ներկա իրավիճակ, գոյություն ունեցող վիճակ
status quo ante bellum	պատերազմից առաջ գոյություն ունեցող իրավիճակ, նախապատերազմական իրավիճակ

TEMAS DE DEBATE

6. *Prepare un informe sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Historia de los tratados internacionales.
- Los términos que establece la Convención de Viena sobre el derecho de los tratados.
- Los principales tratados internacionales de derechos humanos.
- Tratados y acuerdos internacionales de mayor relevancia celebrados por la República de Armenia.
- Origen y desarrollo histórico de las organizaciones internacionales.
- Clasificación de las organizaciones internacionales.

7. *Lea las definiciones sobre varios tipos de correspondencia diplomática (nota diplomática, cartas credenciales, memorándum) y busque modelos para los documentos correspondientes. Analice sus características principales.*

La nota diplomática es toda clase de documentos de correspondencia oficial cursados entre misión diplomática acreditada en un país y el Ministerio de Asuntos Exteriores del Estado receptor. Estos documentos pueden formularse de dos maneras: como nota formal o como nota verbal. La nota formal se usa con poca frecuencia: en ella se abordan cuestiones de mayor importancia o seriedad. Va firmada y redactada en primera persona por el jefe de la misión diplomática y se dirige al ministro de Asuntos Exteriores del Estado receptor o al jefe de la misión diplomática o al embajador. El segundo tipo de nota se usa con mayor frecuencia, se redacta en tercera persona y contiene fórmulas de cortesía tradicionales en la práctica diplomática. Se emplea para toda clase de actuación de índole diplomática o administrativa.

Cartas credenciales: Las «cartas credenciales» son un documento dirigido, en términos solemnes y rituales, por el Jefe del Estado acreditante al Jefe del Estado receptor, conteniendo el nombre y títulos de la persona nombrada como embajador con el fin de que se

le considere como representante legítimo del Estado que expide el documento.

Memorándum: Tradicionalmente era un tipo de nota diplomática que posteriormente ha perdido su carácter especial. En el mundo diplomático es una comunicación diplomática, menos solemne que la nota, generalmente no firmada, en que se recapitulan hechos o razones para que se tengan presentes en un asunto importante.

ORGANIZACIONES POLÍTICAS Y ECONÓMICAS INTERNACIONALES

TEMA: LA UNIÓN EUROPEA Y ARMENIA

UNIDAD 1

La Unión Europea: Origen y Evolución

La Unión Europea es una asociación económica y política única en su género y compuesta por 28 países europeos que abarcan juntos gran parte del continente. La construcción de la Unión Europea es la historia de una serie de etapas, fases y grados de adhesión de los diferentes países a las instituciones comunes. La organización que se convertiría en la Unión Europea se creó en el período posterior a la Segunda Guerra Mundial.

Sus primeros pasos consistieron en impulsar la cooperación económica con la idea de que, a medida que aumentara la interdependencia económica entre los países, disminuirían las posibilidades de conflicto. La novedad de la UE respecto a las asociaciones de Estados tradicionales radica en que los Estados miembros renuncian a parte de su soberanía a favor de la UE, a la que han dotado de competencias propias, independientes de los Estados miembros. En el ejercicio de sus competencias, la UE está facultada para adoptar actos jurídicos que, por sus efectos, son equivalentes a los actos de soberanía de los Estados miembros.

La primera piedra para la creación de la Unión Europea la puso el ministro francés de Asuntos Exteriores, Robert Schuman. El 9 de mayo de 1950, Robert Schuman hizo pública su Declaración dirigida a Alemania en la que propuso poner el conjunto de la producción franco-alemana de carbón y del acero bajo una alta autoridad, creando al mismo tiempo una organización abierta a la participación de los demás países de Europa. Situar bajo una autoridad común, la Alta Autoridad, la producción de carbón y acero de países en otro tiempo enemigos contenía una enorme carga simbólica: las materias primas de guerra se transformaban en instrumentos de reconciliación y de paz. Nació así la *Comunidad Europea del Carbón y del Acero (CECA)*, cuyo tratado

constitutivo, el Tratado de París, fue firmado el 18 de abril de 1951 y entró en vigor el 25 de julio de 1952 para sus seis países firmantes: Francia, Alemania, Italia, Bélgica, los Países Bajos y Luxemburgo.

En su voluntad de seguir adelante en la construcción europea, los seis países signatarios de la CECA firmaron seis años más tarde (el 25 de marzo de 1957) los Tratados de Roma que instituyen la *Comunidad Económica Europea (CEE)* y la *Comunidad Europea de la Energía Atómica (CEEA o Euroatom)*. Estos tratados entraron en vigor el 1 de enero de 1958 por un período limitado de tiempo.

La CECA y la CEEA fijaron unos objetivos económicos específicos, y unos ámbitos económicos determinados (el carbón y el acero, y la energía atómica, respectivamente), pero CEE estableció unos objetivos más ambiciosos y más generales: “sentar las bases de una unión cada vez más estrecha entre los pueblos europeos”, “asegurar (...) el progreso económico y social de los respectivos países”, y eliminar las barreras que dividían Europa para consolidar “la defensa de la paz y la libertad”. Para ello, el Tratado de la CEE proponía establecer un mercado común que garantizara la libre circulación de mercancías, servicios, personas y capitales, y aproximar progresivamente las políticas económicas de los Estados miembros (en particular las políticas agrícolas, de transporte y comercio, y las reglas de competencia y de transparencia de precios).

Para conseguir los objetivos marcados, los Tratados de París y de Roma establecieron las bases de una arquitectura comunitaria. En un principio lo hicieron de forma parcialmente independiente (sólo la Asamblea Parlamentaria y el Tribunal de Justicia eran comunes a las tres Comunidades), pero el 8 de abril de 1965 se firmó en Bruselas el Tratado de fusión de los Ejecutivos (entrando en vigor el 1 de enero de 1967), por el que se constituía un Consejo único y una Comisión única para las tres Comunidades. De esta forma quedaba establecido el siguiente marco institucional único: *la Comisión*, encargada de velar por la correcta aplicación de los Tratados, *el Consejo de Ministros*, sobre el que descansa el poder decisorio, *el Parlamento Europeo*, representante de todos los ciudadanos, *el Tribunal de Justicia*, cuya misión es la de asegurar el control jurisdiccional.

A estas instituciones se les unió, en 1975, el Tribunal de Cuentas, con la misión de efectuar un control externo del presupuesto comunitario,

examinando para ello el equilibrio entre ingresos y gastos.

Los positivos efectos que la creación de las Comunidades Europeas tuvo para la economía de los Estados miembros, llevaron a otros países europeos a solicitar la adhesión. Así, las Comunidades Europeas se fueron ampliando, sucesivamente, al Reino Unido, Irlanda y Dinamarca (en 1973), a Grecia (en 1981), a España y Portugal (en 1986), a Austria, Suecia y Finlandia (en 1995), a Polonia, Hungría, República Checa, Eslovaquia, Eslovenia, Estonia, Letonia, Lituania, Malta y Chipre (en 2004), a Rumanía y Bulgaria (en 2007) y por último a Croacia (en 2013).

En 1986, los 12 Estados miembros de las Comunidades Europeas firman el *Acta Única Europea*, primera gran reforma de los Tratados. El Acta Única Europea reforzó la integración europea mediante la constitución de un gran mercado interior.

Seis años más tarde, en 1992 se produjo la más importante reforma de los Tratados fundacionales con la firma en Maastricht de *Tratado de la Unión Europea*. La fundación de la Unión Europea por medio del *Tratado de Maastricht* inauguró una nueva etapa en el camino hacia la integración política de Europa. Este Tratado se autodefine como “una nueva etapa en el proceso creador de una unión cada vez más estrecha entre los pueblos de Europa”.

La Comunidad Económica Europea (CEE) perdió su adjetivo de “económica”, pasando a denominarse simplemente *Comunidad Europea (CE)*, con el fin de adecuar su denominación a su nuevo papel en el proceso de integración europea. Pero la novedad más importante del Tratado, fue la creación de una “Unión Europea”. Esta Unión fue formada sobre las tres Comunidades Europeas, a las que se les añadieron dos nuevos ámbitos: las cooperaciones en la Política Exterior y de Seguridad Común, y en los Asuntos de Justicia e Interior. Estas cooperaciones tienen carácter intergubernamental, lo cual quiere decir que siguen siendo plenamente de soberanía nacional, no utilizan el método de la integración o transferencia de competencias, propio de las Comunidades Europeas, sino el de la simple cooperación entre gobiernos.

La estructura de la Unión Europea, de acuerdo con el Tratado, quedó integrado por tres pilares:

- Primer pilar: Constituido por las tres Comunidades Europeas (CECA, CE y CEEA).
- Segundo pilar: Constituido por la Política Exterior y de Seguridad Común (PESC).
- Tercer pilar: Basado en una cooperación intergubernamental en los ámbitos de la Justicia y Asuntos de Interior.

En 1997 se firmó un nuevo Tratado en la ciudad de Ámsterdam. El Tratado incluyó algunas reformas positivas, especialmente en lo que respecta al Parlamento Europeo (al que reforzó, aumentando sus competencias), pero en general, fue insuficiente e ineficaz en sus modificaciones. El propio *Tratado de Ámsterdam*, consciente de sus limitaciones, se encargaba de anunciar nuevas reformas antes de la siguiente ampliación de la Unión Europea.

El Consejo Europeo de Colonia del 3 y 4 junio de 1999 decidió iniciar la redacción de una Carta de Derechos Fundamentales para reunir todos aquellos derechos fundamentales en vigor en la Unión en un único texto y darles así mayor relevancia. Esta Carta se basa en los Tratados comunitarios, los convenios internacionales, las tradiciones constitucionales comunes de los Estados miembros y distintas declaraciones del Parlamento Europeo.

El 26 de febrero de 2001 se adoptó el *Tratado de Niza*. El Tratado entró en vigor el 1 de febrero de 2003 tras la ratificación por los entonces quince Estados miembros. Su principal objetivo era preparar a la Unión Europea para la inminente ampliación, revisando los Tratados en cuatro cuestiones principales: tamaño y composición de la Comisión, ponderación de votos en el Consejo, ampliación de la votación por mayoría cualificada y las cooperaciones reforzadas.

Como resultado final de la Unión económica y monetaria, el 1 de enero de 2002 se introdujo en casi todos los países que entonces formaban la Unión Europea, una moneda única: *el euro*. El 28 de febrero de 2002, finalizó la fase transitoria de doble circulación de las antiguas monedas y del euro, y este último pasó a ser, desde entonces, la moneda única para más de 300 millones de europeos.

Para poder hacer frente a los complejos desafíos del siglo XXI, la UE ampliada necesitaba un método más sencillo y eficiente para la toma de decisiones conjuntas. Se habían propuesto nuevas normas en un proyecto de la Constitución de la UE, firmado en octubre de 2004, que

habría sustituido a todos los tratados existentes. Pero este texto fue rechazado por dos referéndum nacionales en 2005. La Constitución fue sustituida por lo tanto por el *Tratado de Lisboa*, firmado el 13 de diciembre de 2007 y que entró en vigor el 1 de diciembre de 2009. Modifica, pero no sustituye, a los tratados anteriores, e introduce la mayoría de los cambios que figuran en la Constitución. Por ejemplo, dota al Consejo Europeo de un presidente permanente y crea el cargo de Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad.

Objetivos de la Unión Europea. Los objetivos de la Unión Europea son:

- promover la paz, sus valores y el bienestar de sus ciudadanos;
- ofrecer libertad, seguridad y justicia sin fronteras interiores;
- favorecer un desarrollo sostenible basado en un crecimiento económico equilibrado y en la estabilidad de los precios, una economía de mercado altamente competitiva con pleno empleo y progreso social, y la protección del medio ambiente;
- combatir la exclusión social y la discriminación;
- promover el progreso científico y tecnológico;
- reforzar la cohesión económica, social y territorial y la solidaridad entre los Estados miembros;
- respetar la riqueza de su diversidad cultural y lingüística;
- establecer una unión económica y monetaria con el euro como moneda.

Valores de la Unión Europea. La Unión se fundamenta en los valores de respeto de la dignidad humana, libertad, democracia, igualdad, Estado de Derecho y respeto de los derechos humanos, incluidos los derechos de las personas pertenecientes a minorías. Estos valores son comunes a todos los Estados miembros en una sociedad caracterizada por el pluralismo, la no discriminación, la tolerancia, la justicia, la solidaridad y la igualdad entre mujeres y hombres. Estos objetivos y valores constituyen la base de la Unión Europea y se establecen en el Tratado de Lisboa y la Carta de los Derechos Fundamentales de la UE.

En 2012 la UE recibió el Premio Nobel de la Paz por su contribución al avance de la paz, la reconciliación, la democracia y los

derechos humanos de Europa.

([www.madrid.org.Origin y evolución de la Unión Europea/https://publications.europa.eu](http://www.madrid.org.Origin_y_evolucion_de_la_Union_Europea/https://publications.europa.eu).
Cómo funciona la Unión Europea/www.europa.eu/https://publications.europa.eu. El ABC del Derecho de la Unión Europea/[https://publications.europa.eu](http://publications.europa.eu). Doce lecciones sobre Europa)

VOCABULARIO

- abarcar** – ընդգրկել, ներառել
impulsar – խթանել, նպաստել, ազդակ հանդիսանալ
interdependencia *f* – փոխկախվածություն
novedad *f* – նորություն, նորամուծություն, նորարարություն
Estado miembro – անդամ պետություն
estar facultado – լիազորված լինել
materias primas *fp* – հումք
reconciliación *f* – հաշտեցում
tratado constitutivo – հիմնադիր պայմանագիր
país signatario/firmante – ստորագրող երկիր
instituír – հիմնել, ստեղծել
eliminar las barreras – վերացնել խոչընդոտները
libre circulación de mercancías – ապրանքների ազատ տեղաշարժ
decisorio – որոշիչ, որոշող, վճռող
ingresos y gastos – եկամուտներ և ծախսեր
denominarse – անվանվել
intergubernamental – միջկառավարական
soberanía nacional – պետական ինքնիշխանություն
pilar *m* – հիմնասյուն, սյուն
Política Exterior y de Seguridad Común (PESC) – Ընդհանուր արտաքին և անվտանգության քաղաքականություն (ԸԱԱՔ)
cooperación intergubernamental – միջկառավարական համագործակցություն
ampliación *f* – ընդլայնում, ընդարձակում
votación por mayoría cualificada – քվեարկություն ձայների որակյալ մեծամասնությամբ

fase transitoria – անցումային փուլ
hacer frente a – դիմակայել, դիմադրել
desafío m – մարտահրավեր
toma de decisiones conjuntas – որոշումների համատեղ ընդունում
favorecer – 1.նպաստել, աջակցել 2.հովանավորել
competitivo – մրցունակ
discriminación f – խտրակա- նություն
cohesión f – կապ, միասնու- թյուն, համախմբվածու- թյուն

dignidad f – 1.արժանապատ- վություն 2.պատիվ, հեղի- նակություն
derechos humanos – մարդու իրավունքներ
minoría f – 1.փոքրամասնու- թյուն 2.անչափահասություն
Premio Nobel de la Paz – Խա- դադության նոբելյան մրցա- նակ
contribución f – ավանդ, ներ- դրում
avance m – 1.առաջխաղացում, առաջընթաց 2.զարգացում, աճ

Notas

Unión Europea (UE)	Եվրոպական միություն/ Եվրամիություն (ԵՄ)
Comunidad Europea del Carbón y del Acero (CECA)	Աձխի և պողպատի եվրոպական ընկերակցություն/համայնք (ԱՊԵԸ)/(ԱՊԵՀ)
Comunidad Económica Europea (CEE)	Եվրոպական տնտեսական ընկերակցություն/համայնք (ԵՏԸ)
Comunidad Europea de la Energía Atómica (Euroatom)	Ատոմային էներգիայի եվրոպական ընկերակցություն/համայնք (Եվրատոմ)
Comunidad Europea (CE)	Եվրոպական ընկերակցություն/ համայնք (ԵԸ)
Consejo de Ministros	Նախարարների խորհուրդ

Tratado de Roma	Հռոմի պայմանագիր
Tratado de fusión	Միաձուլման մասին պայմանագիր
Acta Única Europea (AUE)	Միասնական եվրոպական ակտ (ՄԵԱ)
Tratado de Maastricht	Մաաստրիխտի պայմանագիր
Tratado de Ámsterdam	Ամստերդամի պայմանագիր
Tratado de Niza	Նիցցայի պայմանագիր
Tratado de Lisboa	Լիսաբոնի պայմանագիր
Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad	Արտաքին հարաբերությունների և անվտանգության քաղաքականության հարցերով ԵՄ-ի բարձր ներկայացուցիչ
Carta de los Derechos Fundamentales de la UE	Հիմնարար իրավունքների մասին ԵՄ կանոնադրություն
Parlamento Europeo	Եվրոպական խորհրդարան/ Եվրախորհրդարան
Consejo Europeo	Եվրոպական խորհուրդ
Consejo de la Unión Europea	Եվրոպական միության խորհուրդ
Comisión Europea	Եվրոպական հանձնաժողով/ Եվրահանձնաժողով
Tribunal de Justicia	Արդարադատության դատարան
Tribunal de Cuentas	Աուդիտորների դատարան/ պալատ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué es la Unión Europea y cuántos países conforman la Unión Europea?
2. ¿En qué consistieron los primeros pasos de la Unión Europea?
3. ¿En qué radica la novedad de la UE respecto a las asociaciones de Estados tradicionales?
4. ¿Quién puso la primera piedra para la creación de la Unión Europea?
5. ¿Cuándo se firmó el Tratado de París y cuáles eran los Estados fundadores de la Comunidad Europea del Carbón y del Acero?
6. ¿En qué año los seis países signatarios de la CECA firmaron los Tratados de Roma?
7. ¿Qué objetivos estableció la Comunidad Económica Europea?
8. ¿En qué año se produjo la más importante reforma de los Tratados fundacionales?
9. ¿En qué consistía la novedad más importante del Tratado de Maastricht?
10. ¿Cuáles son los tres pilares en los que se asentó la Unión Europea?
11. ¿En qué año se firmó el Tratado de Ámsterdam y qué reformas incluyó?
12. ¿Cuándo entró en vigor el Tratado de Niza y cuál era el objetivo principal?
13. ¿En qué año se introdujo el euro?
14. ¿Cuándo fue firmado el Tratado de Lisboa y qué cambios introdujo?
15. ¿Cuáles son los objetivos de la Unión Europea?
16. ¿Cuáles son los valores fundamentales de la Unión Europea?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

una asociación económica y política, adhesión de los diferentes países a las instituciones comunes, impulsar la cooperación económica,

interdependencia económica entre los países, estar facultado para adoptar actos jurídicos, soberanía de los Estados miembros, contener una enorme carga simbólica, entrar en vigor, fijar unos objetivos económicos específicos, sentar las bases de una unión, eliminar las barreras, establecer un mercado común, garantizar la libre circulación de mercancías, servicios, personas y capitales, aproximar progresivamente las políticas económicas de los Estados miembros, velar por la correcta aplicación de los Tratados, asegurar el control jurisdiccional, inaugurar una nueva etapa, basarse en una cooperación intergubernamental, ampliación de la votación por mayoría cualificada, la fase transitoria de doble circulación de las antiguas monedas y del euro, hacer frente a los complejos desafíos, toma de decisiones conjuntas, el cargo de Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad, promover la paz, favorecer un desarrollo sostenible, reforzar la cohesión económica, los derechos de las personas pertenecientes a minorías, la Carta de los Derechos Fundamentales de la UE

3. Traduzca las siguientes expresiones al español.

Խթանել տնտեսական համագործակցությունը, Երկրորդ համաշխարհային պատերազմ, նվազեցնել հակամարտության հնարավորությունը, արտաքին գործերի նախարար, ուժի մեջ մտնել, ապրանքների ազատ տեղաշարժ, ներքին շուկայի ձևավորում, դիմակայել մարտահրավերներին, որոշում ընդունել, հիմնարար իրավունքներ, ինքնիշխանությունից հրաժարվել, նպաստել խաղաղության ամրապնդմանը, հավասարակշիռ տնտեսական աճ, մրցունակ շուկա, կայուն զարգացում, շրջակա միջավայրի պաշտպանություն, պայքարել խտրականության դեմ, Խթանել տնտեսական և տեխնիկական առաջընթացը, համերաշխություն ամրապնդել անդամ պետությունների միջև, տնտեսական միություն, հարգել իրավունքները, պայմանագիրը վավերացնել

4. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Եվրոպական միությունը տնտեսական և քաղաքական միավորում է, որն իր գործունեությունը իրականացնում է անդամ երկրների կողմից հիմնված կառույցների միջոցով:
2. 1950 թ. մայիսի 9-ին Ֆրանսիայի արտգործնախարար Ռոբերտ Շումանը առաջարկեց Ֆրանսիայի և Գերմանիայի, ինչպես նաև այլ եվրոպական երկրների ածխի և պողպատի ողջ արդյունաբերությունը դնել վերազգային կառույցի հսկողության և ղեկավարման ներքո:
3. 1951 թ. ապրիլի 18-ին Ֆրանսիան, Գերմանիան, Իտալիան, Բելգիան, Նիդեռլանդները, Լյուքսեմբուրգը ստորագրեցին Ածխի և պողպատի եվրոպական համայնքի հիմնադրման մասին Փարիզի համաձայնագիրը:
4. 1957 թ. համայնքի վեց անդամ պետությունները համագործակցությունն ընդլայնելու և տնտեսության այլ ոլորտներում համագործակցելու նպատակով Հռոմում ստորագրեցին երկու համաձայնագիր՝ Եվրոպական տնտեսական ընկերակցության և Եվրոպական ատոմային էներգիայի ընկերակցության ստեղծման մասին:
5. Եվրատոմը և ԱՊԵՀ-ը տնտեսական իրավասության միավորումներ էին՝ ուղղված ապրանքների ազատ շրջանառության, ընդհանուր շուկայի և ընդհանուր մաքսային համակարգի ստեղծման, միացյալ գյուղատնտեսական, առևտրային քաղաքականության վարմանը:
6. 1986 թ. ստորագրված Միասնական եվրոպական ակտը փոփոխեց Եվրոպական տնտեսական ընկերակցության համաձայնագրի հիմնադրումը, ճանապարհ բացեց Միասնական շուկայի համար, ինչպես նաև ընդլայնեց եվրահամայնքի իշխանությունը՝ հետազոտությունների զարգացման, շրջակա

միջավայրի պաշտպանության, առողջապահության, ընդհանուր արտաքին քաղաքականության ոլորտներում:

7. 1992 թ. կնքված Մասսերիխտի պայմանագրով ամրագրվեցին Միության երեք հիմնասյուները՝ համայնք, արտաքին գործեր և անվտանգություն, արդարադատություն և ներքին գործեր, որոնք դարձան Եվրոպական միության առաջնային բաղկացուցիչ տարրերը:
8. 1997 թ. կնքված Ամստերդամի պայմանագրով ամրագրվեց, որ Եվրոպական միությունը հիմնադրված է ազատության, ժողովրդավարության, մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների հարգման ու իրավունքի գերակայության սկզբունքների պահպանման հիման վրա, խորացվեց անդամ երկրների քաղաքական միությունը և այլն:
9. 2001 թ. Նիցցայի պայմանագիրն ընդլայնեց ձայների որակյալ մեծամասնությամբ որոշումների ընդունման սկզբունքի կիրառման ոլորտը, հանձնաժողովի նախագահի և Եվրոպական խորհրդարանի իրավասությունները, ինչպես նաև նպաստեց ինտեգրացիոն գործընթացների զարգացմանը:
10. Լիսաբոնի համաձայնագրով վերացվեց ԵՄ-ի եռասյուն համակարգը, ներմուծվեց Եվրոպական խորհրդարանի նախագահի և արտաքին գործերի և անվտանգության քաղաքականության հարցերով ԵՄ-ի բարձր ներկայացուցչի պաշտոնը, պայմանագիրը բարեփոխեց նաև ԵՄ-ի ինստիտուտները և որոշումների ընդունման ընթացակարգը:
11. Եվրոպական միության ինստիտուտներն են՝ Եվրոպական խորհրդարանը, Եվրոպական միության խորհուրդը, Եվրոպական հանձնաժողովը, ԵՄ Արդարադատության դատարանը, Աուդիտորների պալատը, Եվրոպական խորհուրդը և Եվրոպական կենտրոնական բանկը:

5. *Aprenda las siguientes frases que se refieren al campo semántico del tratado y prepare un informe sobre los tratados constitutivos de la Unión Europea y sus objetivos. ¿Cuáles son las etapas de creación de un tratado internacional? ¿Qué estructura suele tener un tratado?*

tratado <i>m</i>	պայմանագիր, միջազգային պայմանագիր, համաձայնագիր
tratado bilateral	երկկողմ պայմանագիր
tratado multilateral	բազմակողմ պայմանագիր
aceptar un tratado	պայմանագիրն ընդունել
adherirse a un tratado	պայմանագրին միանալ
aplicar un tratado	պայմանագիրը կիրառել
aprobar un tratado	պայմանագիրը հաստատել
autenticar (autenticar) el texto de un tratado	հաստատել պայմանագրի տեքստի բնագիր լինելը
celebrar, concertar, concluir un tratado	պայմանագիր կնքել
cumplir un tratado	պայմանագիրը կատարել
denunciar un tratado	պայմանագիրը չեղյալ հայտարարել
depositar un tratado	պայմանագիրը ի պահ հանձնել
enmendar un tratado	պայմանագրում փոփոխություն և լրացում կատարել
firmar, suscribir un tratado	պայմանագիր ստորագրել
modificar un tratado	պայմանագիրը փոփոխել
negociar un tratado	պայմանագրի շուրջ բանակցությունների վարել
obligarse por un tratado	պայմանագրով պարտավորված լինել
prorrogar un tratado	պայմանագրի գործողության ժամկետը երկարացնել
ratificar un tratado	պայմանագիրը վավերացնել
redactar, elaborar un tratado	պայմանագիր կազմել, մշակել

retirarse de un tratado	պայմանագրից դուրս գալ
revisar un tratado	պայմանագիրը վերանայել
rubricar un tratado	պայմանագիրը նախաստորագրել
violar, infringir un tratado	պայմանագիրը խախտել

6. Lea y comente el texto sobre el Acuerdo de Asociación Global y Reforzado (CEPA) (Համապարփակ և ընդլայնված գործընկերության համաձայնագիր (ՀԸԳՀ)) que se ha firmado en noviembre de 2017 en Bruselas entre la Unión Europea y Armenia.

La Unión Europea (UE) y Armenia firmaron el Acuerdo de Asociación Global y Reforzado (CEPA) destinado a profundizar las relaciones entre sí el viernes 24 de noviembre en Bruselas, en el contexto de la cumbre de la Asociación Oriental que también se desarrolló en esa ciudad. Los encargados de la firma fueron la alta representante de la UE para Asuntos Exteriores y Políticas de Seguridad, Federica Mogherini, y el ministro de Relaciones Exteriores de Armenia.

Luego de establecido el vínculo, la propia Mogherini explicó: "CEPA se basa en nuestro compromiso común con la democracia, los derechos humanos y el estado de derecho. Además, establece una sólida base para fortalecer el diálogo, ampliar la cooperación económica y crear un marco para nuevas oportunidades en el comercio y las inversiones".

Por su parte, el ministro de Relaciones Exteriores de Armenia también expuso su punto de vista en relación con este pacto: "Es importante que éste reafirme el compromiso de la UE para apoyar los esfuerzos y las decisiones de los copresidentes del Grupo de Minsk con el fin de arribar a una resolución pacífica del conflicto de Nagorno Karabaj, sobre las bases de la no utilización de la fuerza, la igualdad de derechos, la autodeterminación de los pueblos y la integridad territorial".

La ceremonia se convirtió en uno de los puntos principales de la cumbre de la Asociación Oriental, llevada a cabo por el máximo organismo europeo y que reúne a los líderes de seis naciones de Europa del Este y del Cáucaso meridional.

(Agencia de Noticias Prensa Armenia)

7. Traduzca al español el siguiente fragmento extraído del Acuerdo de Asociación Global y Reforzado que se ha firmado entre la Unión Europea y Armenia.

ՄԱՍ I

**ՆՊԱՏԱԿՆԵՐԸ ԵՎ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՍԿԶԲՈՒՆՔՆԵՐԸ
ՀՈԴՎԱԾ 1
Նպատակները**

Սույն Համաձայնագրի նպատակներն են՝

(a) ամրապնդել Կողմերի միջև համապարփակ քաղաքական և տնտեսական գործընկերությունն ու համագործակցությունը՝ հիմնված ընդհանուր արժեքների և սերտ կապերի վրա, այդ թվում՝ բարձրացնելով Հայաստանի Հանրապետության մասնակցությունը Եվրոպական միության քաղաքականությանը, ծրագրերին և գործակալությունների աշխատանքներին.

(b) ամրապնդել փոխադարձ հետաքրքրություն ներկայացնող բոլոր ոլորտների վերաբերյալ քաղաքական երկխոսության շրջանակները՝ խթանելով Կողմերի միջև սերտ քաղաքական հարաբերությունների զարգացումը.

(c) նպաստել Հայաստանի Հանրապետությունում ժողովրդավարության և քաղաքական, տնտեսական ու ինստիտուցիոնալ կայունության ամրապնդմանը.

(d) խթանել, պահպանել և ամրապնդել խաղաղությունն ու կայունությունը և՛ տարածաշրջանային, և՛ միջազգային մակարդակներով, այդ թվում՝ լարվածության աղբյուրները վեցացնելու համար ջանքերը համախմբելու, սահմանային անվտանգությունն ուժեղացնելու միջոցով, ինչպես նաև միջսահմանային համագործակցությունն ու բարիդրացիական հարաբերությունները խթանելով.

(e) ընդլայնել համագործակցությունն ազատության, անվտանգության և արդարադատության ոլորտում՝ նպատակ ունենալով ամրապնդելու իրավունքի գերակայությունը և մարդու իրավունքների ու հիմնարար ազատությունների նկատմամբ հարգանքը.

(f) ընդլայնել շարժունակությունը և տարբեր երկրների մարդկանց միջև շփումը.

(g) աջակցել Հայաստանի Հանրապետության ջանքերին՝ ուղղված միջազգային համագործակցության միջոցով, այդ թվում՝ իր օրենսդրությունը ԵՄ այսուհետ հիշատակվող օրենսդրությանը մոտարկելու միջոցով իր տնտեսական ներուժի զարգացմանը.

(h) հաստատել առևտրի ոլորտում ընդլայնված համագործակցություն, որը համապատասխան ոլորտներում ապահովում է կանոնակարգող կայուն համագործակցություն՝ ԱՀԿ-ին անդամակցությունից բխող իրավունքներին և պարտականություններին համապատասխան, և

(i) ստեղծել պայմաններ փոխադարձ հետաքրքրություն ներկայացնող այլ ոլորտներում ավելի ու ավելի սերտ համագործակցության համար:

(https://www.mfa.am/filemanager/eu/CEPA_ARM_1.pdf)

8. Lea y comente el texto sobre la liberación de visados en el marco del Acuerdo de Asociación Global y Reforzado (CEPA).

Armenia inició un diálogo con los estados miembro de la Unión Europea por la liberación de visados en el marco del Acuerdo de Asociación Global y Reforzado (CEPA), firmado en noviembre de 2017 y ratificado por Armenia en abril de 2018.

Durante la visita en Alemania, la delegación armenia tuvo varias

reuniones con los funcionarios alemanes. En dichos encuentros la parte europea elogió la productiva cooperación basada en los documentos legales internacionales sobre la readmisión, destacando el alto nivel de confianza mutua y la voluntad de cumplir con las expectativas legítimas de Armenia.

Ambas partes dieron importancia a la necesidad de aclarar los plazos para la implementación de las disposiciones del plan de acción futuro sobre la liberación de visados y el marco de los compromisos mutuos. También debatieron sobre otros temas de mutuo interés.

(Diario Armenia. Recuperado de <https://www.diarioarmenia.org.ar/armenia-comienza-a-dialogar-con-la-ue-sobre-la-liberacion-de-visas/>)

TEMAS DE DEBATE

9. *Elija uno de los temas siguientes para realizar una discusión en el aula. Desarrolle el tema exponiendo sus argumentos a favor y en contra. Para más información consulte varias fuentes.*

- Los padres fundadores de la Unión Europea.
- Trayectoria política de los padres fundadores de la Unión Europea (Winston Churchill, Jean Monnet, Konrad Adenauer).
- Los acuerdos que dieron origen a la actual Unión Europea.
- Los mecanismos de la Unión Europea para la promoción de la democracia y de los derechos humanos.
- La adhesión de España a la Comunidad Económica Europea el 12 de junio de 1985.

10. *Elija uno de los temas siguientes para realizar una discusión sobre las relaciones de la Unión Europea y Armenia.*

- La cooperación con la Unión Europea es una de las prioridades de Armenia.
- La política exterior de la Unión Europea en el Cáucaso.

Para más información consulte la fuente que se presenta a continuación:

Relaciones de la UE con Armenia.

<https://www.consilium.europa.eu/es/policies/eastern-partnership/armenia/>

11. Escenifique una mesa redonda dedicada al papel que desempeña la Unión Europea en los procesos políticos y socioeconómicos de Armenia.

12. Lea y comente las frases célebres del estadista, el primer ministro británico Winston Churchill.

El político debe ser capaz de predecir lo que va a pasar mañana, el mes próximo y el año que viene, y de explicar después por qué no ha ocurrido.

La política es casi tan emocionante como la guerra y no menos peligrosa. En la guerra podemos morir una vez; en política, muchas veces.

La democracia es la necesidad de doblegarse de vez en cuando a las opiniones de los demás.

El mejor argumento en contra de la democracia es una conversación de cinco minutos con el votante promedio.

La democracia es el peor sistema de gobierno diseñado por el hombre. Con excepción de todos los demás.

UNIDAD 2

Parlamento Europeo

El Parlamento Europeo (PE) es una asamblea parlamentaria plurinacional, elegida por sufragio universal directo, que representa a los ciudadanos de los países que integran la UE en todas las áreas en que ésta desarrolla su acción. Desde los tratados de Maastricht (1992) y Ámsterdam (1997), dejó de ser una asamblea puramente consultiva para convertirse en un órgano legislativo con poderes presupuestarios y de control que ejerce competencias comparables a las de los parlamentos nacionales, pero a escala europea. Las elecciones tienen lugar cada cinco años, y todos los ciudadanos de la UE mayores de dieciocho años tienen derecho a voto.

Los escaños en el Parlamento Europeo se distribuyen entre los Estados miembros en función de la parte de la población de la UE que les corresponde. El Parlamento desempeña tres funciones principales:

- aprueba la legislación de la UE, junto con el Consejo, a partir de las propuestas de la Comisión Europea.
- ejerce el control democrático de todas las instituciones de la UE y, en especial, de la Comisión.
- forma con el Consejo la autoridad presupuestaria de la UE, y puede, por lo tanto, influir en el gasto de la UE.

A continuación, se describen detalladamente estas tres funciones.

El poder legislativo. Por lo que se refiere al proceso legislativo de la UE, se ha reforzado considerablemente el papel del Parlamento Europeo. Gracias al establecimiento del procedimiento de codecisión como procedimiento legislativo ordinario de la UE, el Parlamento Europeo se ha convertido conjuntamente con el Consejo, por así decirlo, en «colegislador».

Mediante el procedimiento legislativo ordinario el Parlamento Europeo, en varias lecturas, puede formular enmiendas a los actos jurídicos y, dentro de ciertos límites, imponer su adopción frente al Consejo. La adopción de todo acto jurídico de la Unión requiere el acuerdo previo entre el Consejo y el Parlamento Europeo. El Parlamento Europeo tiene un derecho de aprobación de todos los acuerdos

internacionales en ámbitos importantes sujetos al procedimiento de codecisión, así como de los tratados de adhesión celebrados en los nuevos Estados miembros que determinan los requisitos para la adhesión.

El poder presupuestario. El Parlamento Europeo comparte con el Consejo la responsabilidad de adoptar el presupuesto de la Unión (propuesto por la Comisión). Tiene capacidad para aprobar o rechazar el presupuesto de la UE que le presenta el Consejo; examina de manera continua la gestión del mismo que hace la Comisión Europea y vela para que se combata el fraude.

Haciendo uso de sus poderes presupuestarios, el Parlamento ejerce una considerable influencia en la elaboración de políticas de la Unión.

Control democrático. El Parlamento Europeo ejerce un control democrático de la Unión y, en particular, de la Comisión Europea. Cada cinco años, cuando llega el momento de nombrar una nueva Comisión, el Parlamento Europeo recién elegido puede –por mayoría simple de votos aprobar o rechazar al candidato del Consejo Europeo para el puesto de presidente de la Comisión. Asimismo, el Parlamento entrevista a cada miembro propuesto de la Comisión antes de votar sobre la aprobación de la nueva Comisión en su conjunto. En cualquier momento, el Parlamento puede destituir a toda la Comisión aprobando una moción de censura por mayoría de dos tercios.

El Parlamento supervisa la gestión cotidiana de las políticas de la Unión, formulando preguntas orales y escritas a la Comisión y al Consejo. El Parlamento también puede ejercer el control democrático examinando las peticiones de los ciudadanos y creando comisiones especiales de investigación.

Otras competencias. En materia de política exterior y de seguridad común, el Consejo tiene que consultar al Parlamento sobre las opciones fundamentales y, a su vez, éste puede formularle preguntas o recomendaciones. Además, mantiene contactos periódicos con el Alto Representante de la Unión para la Política Exterior y la Seguridad Común y celebra debates sobre la actualidad internacional en los que se votan resoluciones sobre la política exterior. En materia de libertad, seguridad y justicia, el PE desempeña plenamente su función legislativa en los asuntos relativos a la cooperación policial y judicial en materia penal: política de asilo, inmigración, prevención del terrorismo, lucha contra la droga.

El Presidente, los vicepresidentes y los cuestores (diputados al Parlamento Europeo que son responsables de los asuntos administrativos y financieros internos) forman la Mesa del Parlamento Europeo, que es elegida por el Parlamento por un período de dos años y medio. El presidente representa el Parlamento ante las demás instituciones de la UE y en el exterior y da el visto bueno final al presupuesto. Las tareas administrativas cotidianas del Parlamento las realiza su Secretaría General.

El Parlamento Europeo tiene su sede en Estrasburgo, donde se celebran las doce sesiones plenarias, de periodicidad mensual, incluida la sesión presupuestaria. Las sesiones plenarias adicionales se celebran en Bruselas, donde también se reúnen las comisiones. En cambio, la Secretaría General del Parlamento Europeo se encuentra en Luxemburgo.

(<https://publications.europa.eu>. Cómo funciona la Unión Europea/<https://publications.europa.eu>. El ABC del Derecho de la Unión Europea/ <https://publications.europa.eu>. Doce lecciones sobre Europa/www.europa.eu)

VOCABULARIO

asamblea parlamentaria – խորհրդարանական վեհաժողով	կելու իրավունք ունենալ
sufragio universal directo – համընդհանուր ուղղակի ընտրական իրավունք	escaño m – տեղ (<i>խորհրդարանում</i>)
área f – բնագավառ, ոլորտ	procedimiento de codecisión – որոշումների համատեղ ընդունման ընթացակարգ
puramente – գուտ, միայն, լոկ	procedimiento legislativo ordinario – օրենսդրական սովորական ընթացակարգ
consultivo – խորհրդատվական	colegislador m – համաօրենսդիր մարմին
órgano legislativo – օրենսդիր մարմին	formular enmiendas – լրացումներ և փոփոխություններ կատարել
poder presupuestario – բյուջետային լիազորություն	
tener derecho a voto – քվեարկելու իրավունք	

aprobar el presupuesto – բյուջե ընդունել	րական, խորհուրդ
fraude m – խարդախություն	cooperación policial y judicial – նստիկանական և դատա- կան համագործակցություն
destituir – պաշտոնանկ անել, հեռացնել, պաշտոնից ա- զատել	asilo m – ապաստան
aprobar una moción de censura – անվստահություն հայտնել	prevención del terrorismo – սահաբեկչության կանխար- գելում
petición f – 1. դիմում, միջնոր- դություն 2. բողոք, դատա- կան հայց	droga f – թմրանյութ
recomendación – հանձնարա-	cuestor m – քվեատոր

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué es el Parlamento Europeo?
2. ¿Por qué principio se distribuyen los escaños en el Parlamento Europeo?
3. ¿Cuáles son las funciones principales del Parlamento Europeo?
4. ¿Qué relación tiene el Parlamento Europeo con el Consejo?
5. ¿Qué relación tiene el Parlamento Europeo con la Comisión Europea?
6. ¿Cuáles son las competencias del Parlamento Europeo?
7. ¿Quiénes forman parte de la Mesa del Parlamento Europeo?
8. ¿En qué consiste la función del Presidente?
9. ¿Qué función desempeña la Secretaría General?
10. ¿Dónde se celebran las sesiones del Parlamento Europeo?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

sufragio universal directo, órgano legislativo, ejercer competencias, tener derecho a voto, desempeñar funciones, aprobar la legislación,

ejercitar el control democrático, formular enmiendas a los actos jurídicos, aprobar el presupuesto, combatir el fraude, hacer uso de sus poderes presupuestarios, ejercer una considerable influencia, el parlamento recién elegido, rechazar al candidato, aprobar una moción de censura, supervisar la gestión cotidiana, formular preguntas orales y escritas, examinar las peticiones, investigar infracciones, política exterior y de seguridad común, formular recomendaciones, mantener contactos periódicos, celebrar debates, desempeñar cooperación policial y judicial en materia penal, política de asilo, prevención del terrorismo, lucha contra la droga, celebrar sesiones

3. Traduzca las siguientes oraciones al español.

1. Եվրոպական խորհրդարանն ընտրովի մարմին է, ներկայացնում է Եվրամիության քաղաքացիներին, քաղաքական վերահսկողություն է իրականացնում Եվրամիության գործունեության վրա և մասնակցում օրենսդրական գործընթացին:
2. Եվրոպական խորհրդարանը Եվրոպական հանձնաժողովի առաջարկների հիման վրա ընդունում է օրենքներ, վերահսկողություն է իրականացնում Եվրահանձնաժողովի գործունեության նկատմամբ, Եվրոպական միության խորհրդի հետ համատեղ հաստատում է ԵՄ բյուջեն:
3. Եվրոպական խորհրդարանն օժտված է լայն լիազորություններով արտաքին հարաբերությունների ոլորտում, մասնակցում է տարբեր մարմինների ձևավորման ու պաշտոնատար անձանց նշանակման գործընթացին:
4. Եվրոպական խորհրդարանի անդամներն ընտրվում են հինգ տարի ժամկետով Եվրամիության բոլոր անդամ երկրների ընտրողների կողմից:
5. Եվրոպական խորհրդարանի ընտրությունները անցկացվում են համընդհանուր, ուղղակի ընտրական իրավունքի հիման

վրա՝ ազատ և գաղտնի քվեարկության պայմաններում:

6. Եվրոպական խորհրդարանի կարևորագույն լիազորություններից է երրորդ պետությունների կամ միջազգային կազմակերպությունների հետ միջազգային համաձայնագրերի կնքման համար իր կողմից համաձայնության տրամադրման, ինչպես նաև ԵՄ նոր անդամների ընդունման լիազորությունը:
7. Եվրոպական խորհրդարանը լիազորված է իր անդամների ընդհանուր թվի ձայների 2/3-ով անվստահություն հայտնել Եվրոպական հանձնաժողովին:
8. Խորհրդարանի և դրա կոմիտեների նիստերի ժամանակ պատգամավորները կարող են Եվրոպական հանձնաժողովի անդամներին բանավոր կամ գրավոր հարցեր ուղղել, լսել զեկույցներ, անցկացնել խորհրդարանական լսումներ:
9. Խորհրդարանի ներքին կազմը բաղկացած է նախագահից, փոխնախագահներից, քվեստորներից, բյուրոյից, նախագահների կոնֆերանսից, գլխավոր քարտուղարությունից, մշտական և ժամանակավոր կոմիտեներից և քաղաքական խմբերից:
10. Նախագահը, փոխնախագահները և քվեստորները նշանակվում են երկուսուկես տարի ժամկետով՝ Եվրոպական խորհրդարանի անդամների կազմից:
11. Եվրոպական խորհրդարանն իր գործունեությունն իրականացնում է տարեկան նստաշրջանների միջոցով, խորհրդարանի լիազումար նիստերը գումարվում են Ստրասբուրգում:

TEMAS DE DEBATE

4. Consulte varias fuentes para desarrollar una discusión sobre los temas siguientes:

- El Parlamento Europeo: historia y competencias.
- España en el Parlamento Europeo: panorama histórico.
- Los partidos políticos del Parlamento Europeo (Grupo del Partido Popular Europeo, Grupo de la Alianza Progresista de Socialistas y Demócratas en el Parlamento Europeo, Conservadores y reformistas europeos, Grupo de la Alianza de los Demócratas y Liberales por Europa, Grupo de los verdes, etc.).
- Resultados de las últimas elecciones europeas en España: escaños por partidos políticos nacionales y grupos políticos.

5. Busque en la prensa corriente hispana y armenia textos sobre la integración europea de la República de Armenia y desarrolle una discusión en torno al tema siguiente: El camino hacia la Unión Europea.

6. Lea y comente el texto siguiente. Consulte varias fuentes para desarrollar una discusión sobre el papel del español en organismos internacionales.

El español: del dicho al hecho

Nuestro idioma ha quedado relegado a «lengua de traducción» en la Unión Europea; la supuesta operatividad y la tradición juegan a favor del inglés, el francés y el alemán en las instituciones internacionales

Lo hablan 450 millones de personas en todo el mundo. Se ha convertido en la segunda lengua de enseñanza detrás del inglés, y también es la segunda más empleada en internet. Se está extendiendo permanentemente en Estados Unidos, donde los prohombres del español dicen que nuestro idioma se juega el futuro, y se ha impuesto como lengua extranjera obligatoria en Brasil (casi 200 millones de habitantes). A pesar de ello, la «oficialidad» del español en las

instituciones internacionales se ha diluido. Pierde terreno, y no sólo frente al inglés.

Los autores del libro “El español en las relaciones internacionales” reflexionaron ayer sobre este fenómeno. La progresiva aceptación del inglés y el francés como duopolio lingüístico en las esferas de negociación es «altamente nociva» para los intereses de nuestra lengua, indica el volumen presentado ayer en el Espacio Fundación Telefónica (Madrid).

Más allá de los motivos evidentes (ingleses y franceses fueron miembros fundadores de la ONU y de la CEE, y sus idiomas prevalecieron), hay otros: «El peso económico y político de un estado influye directamente en el uso de su lengua en el seno de las organizaciones a las que pertenece», señaló David F. Vítóres, coautor del libro. Las lenguas empleadas se han impuesto por la «fuerza de la costumbre», y el español ha quedado relegado como «lengua de traducción», explicó el doctor en lengua española y literatura.

El diplomático y escritor Javier Rupérez, que también firma el volumen, se refirió a Nebrija para subrayar la idea de que «siempre la lengua fue compañera del imperio». El autor de la Gramática castellana (1492) evidenciaba en el prólogo de su obra que el idioma es, y con mucho, una herramienta de influencia y poder.

La «gresca lingüística» de la UE (con 27 miembros y 23 lenguas oficiales diferentes) «es un problema grave desde el punto de vista económico», señaló Rupérez, y una engañifa desde el punto de vista formal: todas son «lenguas de trabajo» sobre el papel, pero de facto sólo se emplean tres: inglés, francés y alemán.

No obstante, David F. Vítóres reconoció durante su intervención que empeñarse en operar en varias lenguas tiene sus inconvenientes: «Más allá del coste – 2,5 euros por europeo es el gasto del servicio de intérpretes, según Bruselas–, ralentiza enormemente los trabajos de estas instituciones».

Mirando a América

Fuera del entorno europeo, Javier Rupérez, el que fuera embajador de España en Estados Unidos aseguró que nuestro idioma se juega el futuro en aquel país. La cuestión actual es «la tensión entre

la lengua internacional que ya somos y la lengua franca que no somos», explicó. «Ese salto sólo se podrá producir si hay un aumento significativo de hablantes y, de forma nativa, donde se puede producir ese aumento es en Estados Unidos».

Que la partida del español se juega en América es una idea compartida por Fernando R. Lafuente, director de ABC Cultural y exdirector del Instituto Cervantes, que inició su intervención con una cita premonitrice del escritor Alfonso Reyes. Decía el mexicano en *Visión de Anáhuac*, en 1915: «Si el orbe hispano de ambos mundos no llega a pesar sobre la tierra en proporción con las dimensiones territoriales que cubre, si el hablar en lengua española no ha de representar nunca una ventaja en las letras como en el comercio, nuestro ejemplo será el ejemplo más vergonzoso de ineptitud que pueda ofrecer la raza humana».

«La sociedad española tiene miedo escénico de la verdadera potencia del español en el mundo», señaló el profesor y crítico literario: «El gran país que habla español es México, con más de 100 millones de personas, y el segundo, Estados Unidos. España "sólo" ocupa el tercer puesto». Lafuente es uno de los diez autores que complementan el cuerpo analítico de «El español en las relaciones internacionales» con un epílogo abierto a otras muchas preguntas («Diez acotaciones»).

(ABC, Recuperado de https://www.abc.es/cultura/abci-espanol-relaciones-internacionales-201209210000_noticia.html?ref=https%3A%2F%2Fwww.google.es%2F)

UNIDAD 3

El Consejo de la Unión Europea

El Consejo de la Unión Europea es la institución que representa a los Gobiernos de los Estados miembros. El Consejo es el principal órgano de decisión de la Unión Europea junto con el Parlamento Europeo. En el Consejo, los ministros de cada país de la Unión Europea se reúnen para debatir, modificar y adoptar leyes y coordinar las políticas de los Estados miembros. Cada ministro tiene competencias para asumir compromisos en nombre de su Gobierno en relación con las actuaciones acordadas en las reuniones. El Consejo desempeña cinco funciones fundamentales:

- negocia y adopta la legislación de la Unión Europea, junto con el Parlamento Europeo, a partir de las propuestas de la Comisión Europea.
- coordina las políticas de los Estados miembros.
- desarrolla la política exterior y de seguridad común de la Unión Europea basándose en las directrices fijadas por el Consejo Europeo.
- celebra acuerdos internacionales entre la Unión Europea y uno o varios Estados u organizaciones internacionales.
- aprueba el presupuesto de la Unión Europea conjuntamente con el Parlamento Europeo.

Además, el Consejo nombra a los miembros del Tribunal de Cuentas, del Comité Económico y Social Europeo y del Comité de las Regiones.

El Consejo de la Unión Europea no está compuesto por miembros fijos, sino que se reúne en diez formaciones diferentes, en función del tema que se vaya a tratar (Asuntos Exteriores; Asuntos Generales; Asuntos Económicos y Financieros; Justicia y Asuntos de Interior; Empleo, Política Social, Sanidad y Consumidores; Competitividad; Transporte, Telecomunicaciones y Energía; Agricultura y Pesca; Medio Ambiente; Educación, Juventud, Cultura y Deporte).

Dependiendo de la formación, cada Estado miembro envía al

ministro competente en la materia. Por ejemplo, si el Consejo aborda asuntos medioambientales, a la reunión asisten los ministros de Medio Ambiente de cada país de la Unión Europea, y se denomina «Consejo de Medio Ambiente». No existe jerarquía alguna entre las formaciones del Consejo, aunque el Consejo de Asuntos Generales desempeña un papel especial de coordinador y se ocupa de los asuntos institucionales, administrativos y horizontales. El Consejo de Asuntos Exteriores tiene también un mandato especial. El Consejo de Asuntos Exteriores conforma la acción exterior de la Unión atendiendo a las líneas estratégicas definidas por el Consejo Europeo y vela por coherencia de la acción de la Unión. El Consejo de Asuntos Exteriores tiene un presidente permanente, el Alto Representante para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad. El Alto Representante, junto con los Estados miembros, hace efectiva la política exterior y de seguridad común y garantiza que su realización sea coherente y eficaz. Además de impulsar la PESC, el Alto Representante también representa a la Unión en materia de política exterior y de seguridad en todo el mundo, dialoga en el ámbito político con terceros países y socios, y expresa la posición de la UE en organizaciones y reuniones de carácter internacional. El Consejo de Asuntos Generales vela por la coherencia de los trabajos de las diferentes composiciones del Consejo y prepara las reuniones del Consejo Europeo, en contacto con el presidente del Consejo Europeo y la Comisión.

La Presidencia del Consejo, con excepción del Consejo de Asuntos Exteriores, es desempeñada sucesivamente por los Estados miembros de modo semestral, y el orden lo decide el Consejo por unanimidad. La responsabilidad del gobierno que ostente la Presidencia es organizar y presidir las distintas reuniones del Consejo.

El Consejo es asistido por el Comité de Representantes Permanentes de los Gobiernos de los Estados miembros de la Unión Europea (COREPER) y por más de 150 grupos de trabajo y comités altamente especializados, denominados órganos preparatorios del Consejo. El Consejo cuenta con la asistencia de una Secretaría General integrada por unos 2800 funcionarios y encabezada por un secretario general nombrado por el Consejo.

De conformidad con el tratado de Lisboa, las decisiones adoptadas por el Consejo se acuerdan por mayoría simple, por

«mayoría cualificada» o por unanimidad, en función del asunto sobre el que se decida.

(<https://publications.europa.eu>. Cómo funciona la Unión Europea/
<https://publications.europa.eu>. Doce lecciones sobre Europa
[/www.europa.eu](http://www.europa.eu)/<https://publications.europa.eu>. El ABC del Derecho
de la Unión Europea)

VOCABULARIO

órgano de decisión – որոշում
կայացնող մարմին

debatir, modificar, adoptar leyes – օրենքներ քննարկել,
փոփոխել, ընդունել

compromiso *m* – 1. պարտավորություն 2. փոխզիջում
3. համաձայնություն, պայմանավորվածություն

asumir un compromiso – պարտավորություն ստանձնել,
պարտավորվել

reunión *f* – 1. հանդիպում
2. նիստ, ժողով

directriz *f* – 1. հրահանգ, ցուցում, հիմնական ուղղություն, ուղենիշ 2. *pl* նորմեր, սկզբունքներ

sanidad *f* – առողջապահություն

consumidor *m* – սպառող

competitividad *f* – մրցունակություն, մրցակցություն

telecomunicación *f* – հեռահա-

ղորդակցություն

abordar – քննարկել, արձարծել

Consejo de Medio Ambiente –
Շրջակա միջավայրի հարցերով խորհուրդ

Consejo de Asuntos Económicos y Financieros – Տնտեսական և ֆինանսական հարցերով խորհուրդ

Consejo de Asuntos Generales –
Ընդհանուր հարցերով խորհուրդ

Consejo de Asuntos Exteriores –
Արտաքին հարաբերությունների հարցերով խորհուրդ

conformar – համապատասխանեցնել, համաձայնեցնել, հարմարեցնել

atender – հաշվի առնել, նկատի ունենալ

coherencia *f* – 1. կապակցվածություն 2. համաձայնեցվածություն 3. համախմբվածու-

թյուն 4.նպատակաուղղվածություն, տրամաբանականություն

Alto Representante para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad – Արտաքին հարաբերությունների և անվտանգության քաղաքականության հարցերով բարձր ներկայացուցիչ

hacer efectivo – իրականացնել

coherente – 1.կապակցված, միասնական, հետևողական 2.համաձայնեցված, նպատակաուղղված

unanimidad *f* – միաձայնություն

por unanimidad – միաձայն

comité *m* – կոմիտե, հանձնաժողով, խորհուրդ

Comité de Representantes Permanentes (COREPER) – Մշտական ներկայացուցիչների կոմիտե

secretario general – գլխավոր քարտուղար

adoptar una decisión – որոշում ընդունել

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué órgano es el Consejo de la Unión Europea?
2. ¿Qué competencias tienen los ministros de los Estados miembros?
3. ¿Cuáles son las funciones fundamentales del Consejo?
4. ¿Cómo se forma el Consejo y qué temas trata?
5. ¿Qué funciones desempeña el Consejo de Asuntos Exteriores?
6. ¿Qué facultades tiene el Alto Representante para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad?
7. ¿Cuáles son las funciones del Consejo de Asuntos Generales?
8. ¿Cómo ejerce sus funciones la Presidencia del Consejo?
9. ¿En qué radica la responsabilidad de la Presidencia?
10. ¿Cómo se adoptan las decisiones por el Consejo?

2. Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.

el principal órgano de decisión de la Unión Europea, coordinar las políticas de los Estados miembros, asumir compromisos en nombre de su Gobierno, en relación con, negociar y adoptar la legislación de la Unión Europea, basarse en las directrices fijadas por el Consejo Europeo, celebrar acuerdos internacionales, nombrar a los miembros del Tribunal de Cuentas, abordar asuntos medioambientales, desempeñar un papel especial de coordinador, atender a las líneas estratégicas definidas por el Consejo Europeo, velar por la coherencia de la acción de la Unión, presidente permanente, dialogar en el ámbito político con terceros países y socios, hacer efectiva la política exterior, de modo semestral, decidir por unanimidad, organizar y presidir las distintas reuniones del Consejo, decisiones adoptadas por el Consejo, por mayoría simple

3. Traduzca las siguientes oraciones al español.

1. Եվրոպական միության խորհուրդը, խորհրդարանի հետ մեկտեղ, Եվրոպական միության որոշում կայացնող հիմնական մարմինն է: Այն կազմված է անդամ պետությունների մեկական ներկայացուցիչներից՝ նախարարի մակարդակով, որն իրավասու է ներկայացնել տվյալ պետության կառավարությունը:
2. Եվրոպական միության խորհուրդն ընդունում է օրենքներ, համակարգում է անդամ պետությունների տնտեսական քաղաքականությունը, սահմանում և իրականացնում է ընդհանուր արտաքին և անվտանգության քաղաքականությունը:
3. Եվրոպական միության խորհուրդը կնքում է միջազգային համաձայնագրեր Եվրամիության և մեկ կամ ավելի պետությունների, միջազգային կազմակերպությունների միջև, Եվրոպական խորհրդարանի հետ համատեղ մասնակցում բյուջեի նախագծի ընդունման գործընթացին:

4. Եվրոպական միության խորհուրդը լիազորված է նաև մասնակցել Աուդիտորների պալատի, Եվրոպական հանձնաժողովի, Տնտեսական ու սոցիալական կոմիտեի, Տարածաշրջանների կոմիտեի ձևավորմանը:
5. Կախված այն հանգամանքից, թե օրակարգում ընդգրկված հարցը որ ոլորտին է վերաբերում, Եվրոպական միության խորհուրդը հավաքվում է համապատասխան ոլորտի պատասխանատու նախարարների կազմով (կրթություն, արդյունաբերություն, գյուղատնտեսություն, շրջակա միջավայր, տրանսպորտ և այլն):
6. Ընդհանուր արտաքին և անվտանգության քաղաքականության ոլորտում որոշումներ ընդունելիս Եվրոպական միության խորհուրդը հաշվի է առնում այս ոլորտում Եվրոպական խորհրդի կողմից սահմանված ընդհանուր կողմնորոշիչները և ռազմավարական ուղղությունները:
7. Արտաքին հարաբերությունների և անվտանգության քաղաքականության հարցերով ԵՄ-ի բարձր ներկայացուցիչը նախագահում է արտաքին գործերի խորհրդի նիստերը, ներկայացնում ԵՄ-ն արտաքին և անվտանգության հարցերում, վարում քաղաքական երկխոսություններ այլ երկրների հետ, արտահայտում ԵՄ-ի դիրքորոշումը միջազգային ստանդարտներում, ինչպես նաև ղեկավարում ԵՄ պատվիրակությունների աշխատանքները և այլն:
8. Վեց ամիսը մեկ անդամ երկրներից մեկը ստանձնում է խորհրդի նախագահությունը, ինչը նշանակում է, որ տվյալ երկիրն է նախագահում նիստերը և սահմանում ընդհանուր քաղաքական օրակարգը:

9. Եվրոպական միության խորհրդի ներքին կառուցվածքի մաս են կազմում Խորհրդի նախագահը, Գլխավոր քարտուղարությունը, Մշտական ներկայացուցիչների կոմիտեն, ինչպես նաև բազմաթիվ աշխատանքային խմբեր և կոմիտեներ:
10. Եվրոպական միության խորհրդում որոշումների ընդունման հիմնական ձևերն են պարզ մեծամասնությունը, միաձայնությունն ու որակյալ մեծամասնությունը:

4. *Lea, traduzca y comente el artículo del periodista Rafa Miguel sobre la retirada del Reino Unido de la Unión Europea. ¿Qué es el Brexit? ¿Cuáles pueden ser sus posibles consecuencias?*

El Reino Unido abre una nueva época marcada por las heridas internas

Boris Johnson tiene a partir de este sábado un reto de dimensiones colosales: recuperar la unidad de un país dividido entre los que reciben el Brexit como una “liberación” y los que lo consideran “una tragedia y un error histórico”. El primer ministro británico ha hablado este viernes del “amanecer de una nueva era” y ha presentado la salida del Reino Unido como “un momento de cambio y renovación nacional”. Las celebraciones oficiales, sin embargo, se han reducido a la mínima expresión, para no reabrir las heridas aún frescas después de más de tres años de rabia y bloqueo.

El Reino Unido abandonó oficialmente en la medianoche de este viernes (hora peninsular española) las instituciones comunitarias, después de 47 años. “La tarea de este Gobierno —mi tarea— es volver a unir a este país, y llevarlo hacia adelante. Y lo más importante que debo decir esta noche es que esto no es un final sino un principio”, ha dicho Johnson en un mensaje a la nación, grabado un día antes en Downing Street y retransmitido por las televisiones nacionales una hora antes de la culminación del Brexit. Contuvo el primer ministro su naturaleza entusiasta —la que le llevó en un primer momento a

anunciar que repicarían las campanas del Big Ben— y ordenó que las celebraciones fueran modestas y alejadas de cualquier triunfalismo. Reunió a sus ministros por la tarde en Sunderland, al norte de Inglaterra. Allí se anunció, en el referéndum de 2016, el primer resultado a favor del Brexit. A su llegada, un grupo de manifestantes se encargó de gritarle que no era bienvenido. “Se trata de usar este nuevo poder, esta soberanía recapturada, para dar a la ciudadanía los cambios por los que votó (...) Vamos a redescubrir músculos que no habíamos usado durante décadas”, ha dicho Johnson en su mensaje a la nación.

Downing Street ya ha anunciado que será el lunes cuando Johnson se dirija a los británicos, en vivo y en directo, para explicarles cuáles son sus planes para los siguientes once meses, cuando se abran las negociaciones con Bruselas para definir la relación futura entre los dos bloques. No será un camino fácil. Cuenta con una mayoría abrumadora en la Cámara de los Comunes y un Partido Conservador aparentemente unido en torno a su figura. Los *tories* ya no se acuchillarán entre ellos por la “cuestión europea” pero corren el riesgo de resucitar otra vieja guerra. La de los partidarios a ultranza del libre comercio, que aspiran a romper cualquier atadura con las reglas de la UE, y la de los proteccionistas que comiencen a ver en los próximos meses las consecuencias del Brexit para los agricultores, ganaderos, pescadores o empresarios de sus respectivas circunscripciones electorales.

“Gran Bretaña está ante una encrucijada. Al abandonar la UE, tenemos la oportunidad de definir nuestro futuro papel en la comunidad internacional para las próximas décadas. Cambiará el lugar que ocupamos en el mundo. La cuestión está en saber qué dirección tomamos”, ha dicho este viernes el aún líder de la oposición, Jeremy Corbyn. Acertó finalmente en el diagnóstico el veterano político que, con su ambigüedad respecto a la crisis más grave vivida por el Reino Unido en las últimas décadas, condujo al Partido Laborista a una catástrofe histórica.[...]

Los británicos partidarios de la permanencia en la UE han mostrado su resistencia pasiva, casi más bien su resignación, con vigilias por todo el país y velas encendidas. Se ha convertido en el tenue grito de guerra de los perdedores de esta batalla. “Por favor,

mantened una luz encendida para Escocia”. Así concluía la carta abierta que la ministra principal de esa comunidad, Nicola Sturgeon, ha dirigido este viernes a los “amigos y vecinos europeos”. “La mejor opción para Escocia es ser una nación independiente, dentro de la UE. Mientras, seguiremos hombro con hombro con el resto de Europa en torno a unos valores e intereses compartidos”, ha asegurado.

El Brexit ha debilitado la unidad de un país “formado por cuatro naciones”, en el que dos de ellas, Escocia e Irlanda del Norte, rechazaron romper amarras con Bruselas y comienzan a contemplar seriamente las ventajas de romper amarras con Londres. [...]

Johnson prometió a los votantes que un Reino Unido liberado de las “cadenas” de la UE crearía cientos de miles de empleos nuevos. Su esperanza reside ahora en comenzar a cerrar nuevos tratados comerciales con países como Estados Unidos, Australia, Nueva Zelanda o Japón y compensar así la pérdida de las ventajas adquiridas durante 47 años de pertenencia a la UE.

“La UE ha tomado en los últimos 50 años una dirección que ya no conviene al Reino Unido”, ha dicho Johnson en su mensaje grabado a la nación. Londres tomó finalmente otro camino.

(El País. Recuperado de:

https://elpais.com/internacional/2020/01/31/actualidad/1580486158_635913.html)

UNIDAD 4

La Comisión Europea

La Comisión es una institución políticamente independiente que representa y defiende los intereses de la Unión Europea en su conjunto. La Comisión Europea tiene cuatro funciones principales:

- proponer legislación al Parlamento y al Consejo,
- gestionar y aplicar las políticas de la UE y el presupuesto,
- hacer cumplir la legislación de la UE (junto con el Tribunal de Justicia),
- representar a la UE en la escena internacional.

La Comisión es políticamente responsable ante el Parlamento, que tiene el poder de destituirla aprobando una moción de censura.

La Comisión Europea está compuesta de veintiocho comisarios, uno de cada Estado miembro. Todos ellos han ocupado cargos políticos y muchos han sido ministros, pero como miembros de la Comisión su compromiso es actuar en interés de la Unión en su conjunto, sin aceptar instrucciones de los gobiernos nacionales. El colegio de comisarios está compuesto por el presidente de la Comisión, sus siete vicepresidentes –incluido el vicepresidente primero–, el Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad, y veinte comisarios, cada uno responsable de una cartera.

La Comisión actúa bajo la dirección de un presidente, que ostenta una posición fuerte dentro del Colegio de Comisarios. El presidente ha dejado de ser únicamente *primus inter pares*. En efecto, ostenta una posición destacada en tanto que define las orientaciones generales con arreglo a las cuales la Comisión desempeñará sus funciones, así como también determina la organización interna de la Comisión. De esta forma, el presidente tiene competencia directiva y poder organizativo. Dotada de estas competencias, el presidente tiene la responsabilidad de garantizar que la Comisión actúe de modo coherente, eficaz y acorde con el principio de responsabilidad colegial, el cual se hace especialmente patente en la adopción de decisiones como Colegio de Comisarios. El presidente estructura y distribuye las carteras de la Comisión entre sus miembros, nombra al vicepresidente primero y los

demás vicepresidentes, a excepción de Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad, cuyo cargo también incluye el de vicepresidente en la Comisión. El presidente puede también exigir la dimisión de un comisario. Finalmente, la posición destacada del presidente se refleja en su derecho a ser oído en la selección de los demás miembros de la Comisión y en su participación en el Consejo Europeo.

Bajo la dirección de un vicepresidente, los comisarios forman equipos de proyecto que se ocupan de uno de los siguientes ámbitos políticos: 1) Unión de la Energía, con una política climática orientada hacia el futuro; 2) Fomento del Empleo, Crecimiento, Inversión y Competitividad; 3) Mercado Único Digital; 4) Euro y Diálogo Social; 5) Presupuesto y Personal.

Los vicepresidentes actúan en representación del presidente y coordinan los trabajos en sus respectivos ámbitos de competencia con varios comisarios. Se nombra al presidente y a los miembros de la Comisión por un mandato de cinco años mediante el procedimiento de investidura.

El presidente de la Comisión es propuesto por el Consejo Europeo, por mayoría cualificada, al Parlamento Europeo tras mantener las consultas correspondientes.

Después de la designación del presidente, el Consejo Europeo aprueba «por consenso» la lista de los demás personas que pretende nombrar como miembros de la Comisión. El Consejo Europeo y el presidente electo de la Comisión deben alcanzar un acuerdo con respecto a los candidatos. Si el presidente electo impone su veto, no es posible el nombramiento de los demás miembros de la Comisión.

El personal de la Comisión se organiza en departamentos, denominados *direcciones generales* y *servicios*.

(<https://publications.europa.eu>. El ABC del Derecho de la Unión Europea/
[www.europa.eu /https://publications.europa.eu](https://publications.europa.eu). Cómo funciona la Unión Europea)

VOCABULARIO

tener el poder – լիազորված լինել, իրավասություն ունենալ

comisario m – հանձնակատար
directivo – ղեկավար, ղեկավարող, կառավարող

hacer patente – դրսևորել, իջույց դնել, բացահայտել

exigir la dimisión – հրաժարականը պահանջել

alcanzar un acuerdo – համաձայնության հասնել, համաձայնության գալ

veto m – վետո (*միջազգային իրավունքում՝ կոլեգիալ*

մարմինների բացառապես միաձայնություն պահանջող հարցերի լուծման ժամանակ որևէ անդամի անհամաձայնությունը, որ անկարելի է դարձնում որոշման ընդունումը)

imponer un veto – վետո դնել

personal m – անձնակազմ

direcciones generales – գլխավոր դիրեկտորատներ, վարչություններ

servicio m – ծառայություն, վարչություն, գործակալություն

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué consiste el papel de la Comisión Europea?
2. ¿Cuáles son las funciones principales de la Comisión?
3. ¿De cuántos miembros está compuesto la Comisión Europea?
4. ¿Quiénes forman parte del colegio de comisarios?
5. ¿Cuáles son las competencias del presidente de la Comisión?
6. ¿Cuánto tiempo dura el mandato de los miembros y del presidente de la Comisión?
7. ¿Por qué órgano es propuesto el candidato del presidente de la Comisión?
8. ¿Se requiere el apoyo de la mayoría de los diputados para la designación del Presidente?

9. ¿En qué caso el presidente de la Comisión puede imponer el veto?

2. *Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.*

una institución políticamente independiente, defender los intereses de la Unión Europea, hacer cumplir la legislación de la UE, ser políticamente responsable ante el Parlamento, aprobar una moción de censura, ocupar cargos políticos, aceptar instrucciones, colegio de comisarios, actuar bajo la dirección de un presidente, ostentar una posición destacada, definir las orientaciones generales, determinar la organización interna de la Comisión, tener competencia directiva, actuar de modo coherente, principio de responsabilidad colegial, distribuir las carteras, nombrar al vicepresidente, exigir la dimisión de un comisario, ámbitos de competencia, por un mandato de cinco años, procedimiento de investidura, mantener las consultas correspondientes, necesitar el apoyo de la mayoría de diputados

3. *Traduzca las siguientes oraciones al español.*

1. Եվրոպական հանձնաժողովը Եվրամիության գործադիր մարմինն է, որը ներկայացնում և պաշտպանում է Եվրոպական միության ընդհանուր շահերը և պատասխանատու է Եվրախորհրդարանի և ԵՄ խորհրդի որոշումների իրականացման համար:
2. Եվրոպական հանձնաժողովի հիմնական գործառույթներն են ներկայացնել օրենսդրական առաջարկներ Եվրախորհրդարանին և Խորհրդին, կառավարել և իրականացնել ԵՄ քաղաքականությունն ու բյուջեն, հետևել ԵՄ օրենքների կատարմանը, ինչպես նաև ներկայացնել Եվրամիությունը միջազգային հարաբերություններում:
3. Եվրոպական հանձնաժողովի անդամները չեն ներկայացնում իրենց երկրների կառավարությունները, նրանցից յուրաքանչյուրը պատասխանատու է Եվրամիության որոշակի ոլորտի քաղաքականության համար:

4. Եվրոպական խորհուրդը, ձայների որակյալ մեծամասնությամբ, Եվրոպական խորհրդարանի հաստատմանն է ներկայացնում Եվրոպական հանձնաժողովի նախագահի թեկնածությունը՝ հաշվի առնելով Եվրոպական խորհրդարանի ընտրությունների արդյունքները:
5. Նախագահը որոշում է Եվրոպական հանձնաժողովի ամբողջ աշխատանքի քաղաքական ուղղորդման և նրա ներքին կազմակերպման խնդիրները, հանձնաժողովի տարբեր անդամների միջև իրականացնում է պարտականությունների բաշխում և նրանց գործունեության հսկողություն:
6. Նախագահը Եվրոպական հանձնաժողովի հանձնակատարների կազմից նշանակում է իր տեղակալներին, ինչպես նաև լուծում է Եվրոպական հանձնաժողովի հանդիպումների գումարման և յուրաքանչյուր հանդիպման օրակարգի սահմանման հարցերը:

4. *Aprenda las siguientes expresiones. Valiéndose de la terminología de este ejercicio haga un informe sobre los temas siguientes: «Técnicas, tácticas y claves para mantener negociaciones/conversaciones». «Las habilidades más importantes que ha de tener un buen negociador».*

conversaciones/negociaciones <i>f pl</i>	բանակցություններ
conversaciones de paz	խաղաղ բանակցություններ
conversaciones bilaterales	երկկողմ բանակցություններ
conversaciones multilaterales	բազմակողմ բանակցություններ
comenzar, iniciar conversaciones	բանակցություններ սկսել
mantener, sostener conversaciones	բանակցություններ վարել, բանակցել
concluir, finalizar las conversaciones	բանակցություններն ավարտել

continuar las conversaciones	բանակցությունները շարունակել
aplazar las conversaciones	բանակցությունները հետաձգել
interrumpir, suspender las conversaciones	բանակցություններն ընդհատել, դադարեցնել
entorpecer, sabotear las conversaciones	բանակցությունները տապալել
dilatar, demorar las conversaciones	բանակցությունները ձգձգել
fracasar en las conversaciones	բանակցությունները ձախողել
reanudar las conversaciones	բանակցությունները վերսկսել

5. Lea y traduzca el texto siguiente. Valiéndose del vocabulario del ejercicio anterior, comente el texto. ¿Cuál es la postura de varios partidos políticos sobre el problema?

El Parlamento Europeo pide suspender las negociaciones con Turquía

Bruselas (Fuentes varias).- El pleno de la Eurocámara instó a los Veintiocho a suspender formalmente las negociaciones de adhesión entre la UE y Turquía por la falta de avances democráticos y en la situación de los Derechos Humanos en una resolución no vinculante aprobada por 370 votos a favor, 109 en contra y 143 abstenciones.

Los eurodiputados, eso sí, rechazaron una enmienda del Partido Popular Europeo que pedía dar por concluidas las negociaciones, permitiendo revocar el estatus de país candidato a Turquía. “Una oportunidad perdida para mostrar a los ciudadanos que escuchamos sus preocupaciones”, lamentó el presidente del grupo popular europeo y cabeza de lista del PPE a las elecciones europeas, Manfred Weber.

El eurodiputado alemán deploró el hecho de que una mayoría de la Eurocámara haya “votado en contra de la terminación de las negociaciones de adhesión con Turquía” como proponía su grupo e insistió en que la UE debería “poner fin a las negociaciones e iniciar una nueva relación estratégica” con Ankara.

La ponente del informe sobre Turquía, la eurodiputada socialista

holandesa Kati Piri, defendió la necesidad de suspender las negociaciones de adhesión con Turquía. “No hemos visto ninguna mejora en la situación de los Derechos Humanos en Turquía. Hay una nueva Constitución en vigor que pone todo el poder en las manos de un hombre”, denunció en alusión directa a Erdogan.

Empero, la eurodiputada socialista holandesa rechazó la enmienda de “la extrema derecha y el PPE” porque permitiría “revocar el estatus de candidato a Turquía” insistiendo en que ello enviaría una señal mala a los demócratas en Turquía, “muchos” de los cuales están en prisión, al tiempo que subrayó la necesidad de dejar “la puerta abierta” para Turquía “en el futuro” cuando “sea un país diferente”. “Nadie en esta Cámara piensa que esta Turquía pueda unirse en la UE”, aseguró Piri.

Los Veintiocho mantienen ‘de facto’ congeladas las negociaciones de adhesión, pero evitaron romperlas por completo, cómo pedía Austria, para no poner en peligro la cooperación necesaria de Ankara en la lucha contra el terrorismo y la inmigración irregular.

Los eurodiputados solicitaron redirigir la ayuda para apoyar directamente a la sociedad civil en Turquía y que no pase por Ankara y no han cerrado la puerta a modernizar la Unión Aduanera con ese estado, pero sólo se estudiará cuando haya mejoras concretas en materia de los Derechos Humanos.

La eurodiputada socialista holandesa exhortó a que la UE articule una estrategia diferente con Turquía para “impedir que se aleje aún más” de los valores de Occidente y “mantenga el vínculo con los demócratas en Turquía” y celebró que el Gobierno rumano, que ostenta este semestre la Presidencia de turno de la UE, se haya comprometido poner la cuestión de los Derechos Humanos “alto en la agenda” del Consejo de Asociación entre la UE y Turquía.

(Diario Armenia. Recuperado de
<https://www.diarioarmenia.org.ar/el-parlamento-europeo-pide-suspender-las-negociaciones-con-turquia/>)

6. *Lea el texto y desarrolle una discusión en el aula.*

Se inicia el diálogo para reformar el sistema educativo armenio

Ereván (Arminfo).- La Unión Europea anunció el lunes 18 de marzo el comienzo de un diálogo con las autoridades armenias en dirección a establecer reformas en el sistema educativo del país y la creación de un centro en el que capacitarán a jóvenes especialistas para el mercado laboral.

El embajador extraordinario y plenipotenciario de la UE en Armenia, Piotr Switalski, declaró: «Estamos convencidos de que el tema de la educación juega un papel extremadamente importante en el programa del gobierno, y que en realidad es la opción estratégica correcta». El diplomático habló en el inicio del evento dedicado al tema en cuestión donde agregó que la Unión Europea estaba preparada para compartir con Armenia sus conocimientos y experiencia para instaurar las reformas educativas que mejoren el actual sistema de gestión.

En tanto, Lawrence Meredith, director General de Política de Vecindad y Negociaciones de Ampliación de la Comisión Europea, sostuvo: «Mucho nos complace que el tema de la juventud y la educación sea una prioridad para el gobierno armenio». Destacó que el inicio del diálogo de la UE con el gobierno armenio permitirá debatir y ver oportunidades para el desarrollo de una mayor cooperación.

En este sentido, recordó la reunión celebrada en Bruselas con el Primer Ministro de la República de Armenia, durante la cual el jefe del gobierno armenio mencionó la juventud y la educación como prioridades del gobierno.

«El apoyo de la Unión Europea a los jóvenes es una de las prioridades clave en nuestra cooperación con Armenia y está en el corazón de la Asociación Oriental. Al brindarles a los jóvenes las condiciones necesarias para estudiar, trabajar y participar plenamente en la sociedad, los ayudamos a desarrollar su potencial y a convertirse en los líderes y empresarios del mañana», dijo Lawrence Meredith.

(Diario Armenia. Recuperado de

<https://www.diarioarmenia.org.ar/se-inicia-el-dialogo-para-reformar-el-sistema-educativo-armenio/>)

TEXTO COMPLEMENTARIO

El Consejo Europeo

El Consejo Europeo es una de las siete instituciones de la Unión Europea. El Consejo Europeo está compuesto por los jefes de Estado o de Gobierno de todos los países de la Unión Europea, por los presidentes de la Comisión Europea y del Consejo Europeo.

Como cumbre de los jefes de Estado o de Gobierno de todos los países de la UE, el Consejo Europeo representa el máximo nivel de cooperación política entre los Estados miembros.

El Consejo Europeo define las orientaciones y prioridades políticas generales de la Unión.

No es una de las instituciones legislativas de la UE, y por lo tanto no negocia ni adopta la legislación. Se ocupa de cuestiones complejas o sensibles que no pueden resolverse en instancias inferiores de la cooperación intergubernamental. El Consejo Europeo establece la política común teniendo en cuenta los intereses estratégicos de la UE y las implicaciones en materia de defensa.

Al final de cada reunión emite «conclusiones», que reflejan los principales mensajes resultantes de los debates y hacen un balance de las decisiones adoptadas, así como de su seguimiento. Las conclusiones identifican grandes cuestiones que ha de abordar el Consejo, es decir, las reuniones de ministros. El Consejo Europeo se reúne al menos dos veces por semestre.

Las actividades del Consejo Europeo están coordinadas por su presidente, que se encarga de convocar y presidir las reuniones del Consejo Europeo y de impulsar su trabajo. El presidente presenta un informe al Parlamento Europeo después de cada reunión del Consejo Europeo.

El presidente del Consejo Europeo también asume la representación exterior de la UE en el nivel de los jefes de Estado o de Gobierno. Junto con el Alto Representante de la Unión para Asuntos Exteriores y Política de Seguridad, representa los intereses de la Unión en materia de política exterior y seguridad. El presidente es elegido por el Consejo Europeo por un mandato de dos años y medio, prorrogable una sola vez. La Presidencia del Consejo Europeo exige dedicación exclusiva: el

presidente no puede ejercer simultáneamente mandato nacional alguno.

El Consejo Europeo adopta la mayor parte de sus decisiones por consenso. No obstante, en algunos casos concretos que estén previstos en los Tratados de la UE, decide por unanimidad o por mayoría cualificada. En las votaciones no participan ni el presidente del Consejo Europeo ni el presidente de la Comisión.

(www.consilium.europa.eu/www.europa.eu
[/https://publications.europa.eu](https://publications.europa.eu).Cómo funciona
la Unión Europea)

VOCABULARIO

cumbre <i>f</i> – գագաթնաժողով	թյուն, ներգրավվածություն
prioridad <i>f</i> – առաջնահերթություն	conclusión <i>f</i> – 1.ավարտ, եզրափակում 2.եզրակացություն, որոշում 3.կնքելը, կնքում (<i>պայմանագրի</i>)
intereses estratégicos – ռազմավարական շահեր	presentar un informe – զեկույց ներկայացնել
implicación <i>f</i> – 1.ներգրավում, ներգրավելը 2.մասնակցու-	

ACTIVIDADES

1. *Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.*

1. ¿Qué es el Consejo Europeo?
2. ¿Quiénes forman parte del Consejo Europeo?
3. ¿Qué funciones desempeña el Consejo Europeo?
4. ¿De qué cuestiones se ocupa el Consejo Europeo?
5. ¿Cuántas veces por semestre se reúne el Consejo Europeo?
6. ¿Quién coordina las actividades del Consejo Europeo?
7. ¿Cuáles son las funciones del Presidente del Consejo Europeo?
8. ¿Por cuántos años se elige el Presidente?
9. ¿Cómo se adoptan las decisiones en el Consejo Europeo?
10. ¿En qué consiste la diferencia entre el Consejo Europeo y el Consejo de la Unión Europea?

2. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Եվրոպական խորհուրդը Եվրամիության ինստիտուցիոնալ համակարգի կենտրոնական մարմիններից մեկն է, որը սահմանում է Եվրամիության ընդհանուր քաղաքական ուղղությունը և առաջնահերթությունները:
2. Եվրոպական խորհուրդը կազմված է անդամ երկրների ղեկավարներից կամ կառավարությունների ղեկավարներից, Եվրոպական խորհրդի նախագահից և Եվրոպական հանձնաժողովի նախագահից:
3. Եվրոպական խորհրդում կարող է քննարկվել ցանկացած հարց, որի վերաբերյալ ավելի ստորին մակարդակում հնարավոր չէ հասնել փոխհամաձայնության:
4. Եվրոպական խորհրդի իրավասությանն են պատկանում նոր պետությունների անդամակցության վերաբերյալ որոշում կայացնելը, տնտեսական, սոցիալական և ֆինանսական զարգացման կողմնորոշիչներ սահմանելու, հիմնադիր պայմանագրերի մեջ փոփոխություններ մտցնելու հարցերը և այլն:
5. Եվրոպական խորհրդի իրավասությանն է վերապահված ընդհանուր արտաքին և անվտանգության քաղաքականության, այդ թվում՝ ընդհանուր անվտանգության և պաշտպանության քաղաքականությանն առնչվող ոլորտներում քաղաքականության ընդհանուր սկզբունքների սահմանումը:
6. Նախագահն ընտրվում է Եվրոպական խորհրդի կողմից՝ երկուսուկես տարի ժամկետով, նրա լիազորություններին են պատկանում նիստեր գումարելը և նախագահելը, նիստերի օրակարգի սահմանումը, նիստերի արդյունքների վերաբերյալ խորհրդարանին զեկույց ներկայացնելը և այլն:

7. Եվրոպական խորհուրդն իր գործունեությունն իրականացնում է նիստերի միջոցով և յուրաքանչյուր վեց ամսվա կտրվածքով գումարում է երկու նիստ:

TEMAS DE DEBATE

3. *Prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula.*

Las circunstancias de la creación del Consejo Europeo. La firma del Tratado de Lisboa.

4. *Lea el texto y comente la diferencia entre los Consejos.*

Es fácil confundir los órganos europeos, especialmente cuando órganos muy diferentes tienen nombres muy similares, como estos tres «Consejos»: el Consejo Europeo, el Consejo de Europa y el Consejo de la Unión Europea. El Consejo Europeo y el Consejo de la Unión Europea son dos instituciones distintas dentro del marco de la Unión Europea. **El Consejo Europeo** es una institución formada por los líderes políticos —jefes de Gobierno y de Estado— de los 28 miembros de la Unión, el presidente del Consejo Europeo y el presidente de la Comisión Europea. Al igual que el Consejo Europeo, **el Consejo de la Unión Europea** forma parte de la estructura institucional de la Unión Europea. El Consejo de la Unión Europea está formado por los ministros de cada Estado miembro de la Unión, dependiendo de la materia que se trate; éstos toman decisiones en nombre del Gobierno al que representan y participan en el proceso legislativo junto al Parlamento Europeo. Por su parte, **el Consejo de Europa** no tiene nada que ver con la Unión Europea. Esta institución se constituye con la firma del Tratado de Londres el 5 de mayo de 1949 —siendo incluso anterior a la UE— y tiene como objetivo la protección y defensa de los derechos humanos en Europa, el fomento de la democracia y del estado de Derecho.

UNIDAD 5

El Tribunal de Justicia

El Tribunal de Justicia fue creado en 1952 en virtud del Tratado CECA. El Tribunal de Justicia de la Unión Europea garantiza que la legislación de la Unión Europea se interprete y se aplique del mismo modo en cada Estado miembro, en otras palabras, que sea idéntica para todas las partes y en todas las circunstancias. Con este fin, el Tribunal verifica la legalidad de la actuación de las instituciones de la UE, garantiza que los Estados miembros cumplan con sus obligaciones e interpreta el Derecho de la UE a petición de los órganos jurisdiccionales nacionales. El Tribunal tiene poder para resolver conflictos legales entre Estados miembros, instituciones de la UE, empresas y particulares.

El Tribunal de Justicia de la Unión Europea, con sede en Luxemburgo, está integrado por dos órganos jurisdiccionales: el *Tribunal de Justicia* y el *Tribunal General*.

El *Tribunal de Justicia* resuelve las cuestiones prejudiciales planteadas por los órganos jurisdiccionales nacionales, ciertos recursos de anulación y los recursos de casación. El Tribunal de Justicia está compuesto por 28 jueces y once abogados generales. Los jueces y los abogados generales son designados de común acuerdo por los Gobiernos de los Estados miembros, previa consulta a un comité encargado de emitir un dictamen sobre la idoneidad de los candidatos propuestos para el ejercicio de las funciones de que se trate. Su mandato es de seis años, con posibilidad de renovación. Se eligen entre personalidades que ofrezcan absolutas garantías de independencia y que reúnan las condiciones requeridas para el ejercicio, en sus países respectivos, de las más altas funciones jurisdiccionales o sean jurisconsultos de reconocida competencia. Los abogados generales asisten al Tribunal de Justicia. Están encargados de presentar un dictamen jurídico en los asuntos que se les asignen.

El *Tribunal General* resuelve los recursos de anulación que interponen los particulares, las empresas y, en algunos casos, los gobiernos nacionales. El Tribunal General está compuesto por dos Jueces por cada Estado miembro. Contrariamente al Tribunal de Justicia, el Tribunal General no dispone de abogados generales

permanentes.

El Tribunal General se reúne en salas compuestas por tres o cinco jueces para celebrar audiencias. También puede reunirse en Gran sala (quince jueces), cuando la complejidad jurídica o la importancia del asunto lo justifiquen. En cada uno de los tribunales los jueces eligen a su presidente por un mandato renovable de tres años.

(www.europa.eu/www.curia.europa.eu/
<https://publications.europa.eu>. Cómo funciona la Unión
Europea/<https://publications.europa.eu>.
Doce lecciones sobre Europa)

VOCABULARIO

interpretar – մեկնաբանել
cumplir (con) las obligaciones –
պարտավորությունները
կատարել

resolver conflictos legales –
իրավական վեճերը լուծել

plantear – բարձրացնել, դնել
(*հարց*), առաջադրել, առաջ
քաշել

empresa f – ձեռնարկություն

recurso de anulación – 1.անվա-
վեր ճանաչելու միջնորդու-
թյուն, հայց, բողոք 2.դատա-
րանի որոշումը, վճիռը ան-
վավեր ճանաչելու դիմում

abogado general – գլխավոր
փաստաբան

emitir un dictamen – կարծիք
ներկայացնել, եզրակացու-
թյուն տալ

idoneidad f – 1.ունակություն,

կարողություն 2.պիտա-
նիություն 3.համապա-
տասխանությունը (*պաշ-
տոնին*)

proponer un candidato – թեկ-
նածու առաջարկել

jurisconsulto m – իրավա-
խորհրդատու

permanente – մշտական

justificar – 1.արդարացնել, ան-
մեղ ճանաչել 2.հիմնավորել,
հաստատել 3.ապացուցել

sala f – 1.պալատ (*ԵՄ-ի արդա-
րադատության դատարանի
երեք ատյանները բաժան-
վում են պալատների, գոր-
ծերի մեծամասնությունը
քննում և լուծում են պա-
լատները*), ատյան 2.դատա-
րանի դահլիճ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué año fue creado el Tribunal de Justicia?
2. ¿Qué funciones desempeña el Tribunal de Justicia?
3. ¿Cuáles son los principales órganos del Tribunal de Justicia de la Unión Europea?
4. ¿Qué recursos resuelven el Tribunal de Justicia y el Tribunal General?
5. ¿Cuánto dura el mandato de los jueces y los abogados generales del Tribunal de Justicia?
6. ¿Qué condiciones deben reunir los jueces y abogados generales?
7. ¿Por cuántos años se elige el presidente del Tribunal de Justicia y el del Tribunal General?

2. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. ԵՄ Արդարադատության դատարանը ստեղծվել է 1952թ. «Աձխի և պողպատի եվրոպական համայնքի» պայմանագրով և պաշտոնապես անվանվում էր Արդարադատության դատարան:
2. Արդարադատության դատարանը ԵՄ-ի դատական իշխանությունն իրականացնող անկախ մարմին է, որն իր գործունեությունն իրականացնում է հայցապահանջներ քննելու և լուծելու միջոցով:
3. Արդարադատության դատարանի պարտականությունն է՝ երաշխիք լինել, որ Եվրոպական միության օրենքները նույն կերպ մեկնաբանվեն և կիրառվեն բոլոր անդամ պետություններում:
4. Դատարանը լիազորված է լուծելու ԵՄ անդամ պետությունների, ԵՄ կառույցների, ձեռնարկությունների և անհատների միջև ծագած իրավական վեճերը:

5. Արդարադատության դատարանի դատավորները և գլխավոր փաստաբանները նշանակվում են ԵՄ անդամ պետությունների կառավարությունների ընդհանուր համաձայնությամբ՝ վեց տարի ժամկետով:
6. Դատարանին օժանդակում են տասնմեկ գլխավոր փաստաբան, որոնց դերն է հիմնավորումներ տալ դատարանի կողմից այս կամ այն գործը քննության առնելու համար:
7. Դատարանի դատավորի և գլխավոր փաստաբանի պաշտոնները կարող են զբաղեցնել այն անձինք, որոնց անկախությունը կասկածից վեր է, ունեն մասնագիտական բարձր որակավորում և հեղինակավոր իրավաբաններ են:
8. Դատավորները իրենց կազմից ընտրում են դատարանի նախագահ՝ երեք տարի ժամկետով, վերընտրման իրավունքով:

3. *Aprenda las siguientes palabras y frases que se refieren al campo semántico de sentencia, fallo y condena. Valiéndose de la terminología que se presenta a continuación, haga un informe sobre el tema siguiente: ¿Qué debe tener presente un juez sensato y sensible a la hora de dictar una sentencia?*

Las sentencias dictadas en procesos penales, absuelven o condenan al demandado. Comente en grupo las características y tipos de algunas sentencias.

sentencia f	դատավճիռ, դատարանի որոշում, վճիռ
sentencia absolutoria	արդարացման դատավճիռ
sentencia condenatoria	մեղադրական դատավճիռ
sentencia final/irrevocable	վերջնական դատավճիռ (դատավճիռ, որը բողոքարկման

apelar la sentencia	ենթակա չէ)
conmutar la sentencia	դատավճիռը բողոքարկել
dictar, expedir una sentencia	դատավճիռը մեղմել
ejecutar la sentencia	դատավճիռ, վճիռ կայացնել
firmar una sentencia	դատավճիռը ի կատար ածել
pronunciar la sentencia	դատավճիռը ստորագրել
revisar la sentencia	դատավճիռը հրապարակել
fallo <i>m</i>	դատավճիռը վերանայել
fallo absolutorio	1. դատավճիռ, վճիռ, որոշում
fallo condenatorio	2. դատավճիռի եզրափակիչ մաս
fallo condicionado	արդարացման դատավճիռ
dictar, emitir un fallo	մեղադրական դատավճիռ
condena <i>f</i>	պայմանական դատավճիռ
cumplir la condena	վճիռ կայացնել
imponer la condena	1. պատիժ 2. դատավճիռ, մեղադրական դատավճիռ
condenar a cadena perpetua	3. դատապարտում
condenar a prisión	4. դատվաձուրթուն
condenar en rebeldía	պատիժ կրել
condenado	պատիժ նշանակել
	ցմահ ազատազրկման դատապարտել
	ազատազրկման դատապարտել
	վճիռ կայացնել որևէ մեկի բացակայությամբ, վճիռ կայացնել առանց պատասխանող կողմի
	դատապարտյալ

4. *Lea el texto que se presenta en formato de código QR y tradúzcalo al armenio. Valiéndose del vocabulario del ejercicio anterior hable de las acusaciones, la sentencia, el encarcelamiento y la muerte trágica de Zabel Yesayan, escritora, crítica literaria y figura pública.*

Zabel Yesayan: la esperanza de justicia oculta en una caja de fósforos:

<https://www.diarioarmenia.org.ar/zabel-yesayan-la-esperanza-de-justicia-oculta-en-una-caja-de-fosforos/>

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula. Desarrolle el tema exponiendo sus argumentos a favor y en contra. Consulte varias fuentes de información.*

Los derechos fundamentales de los inmigrantes en España.

6. *Lea el texto y desarrolle una discusión en el aula.*

Se presenta un proyecto de ley de penalización del negacionismo pero no incluye el genocidio de armenios.

Bélgica se apresta hoy a votar una ley que penaliza el negacionismo pero no incluye el genocidio armenio.

Se espera que hoy en sesión plenaria, la Cámara adopte un proyecto de ley presentado por diputados del Partido Demócrata Cristiano, la Alianza Nacionalista y Conservadora New Flemish y los liberales de OpenVLD, que extiende el alcance del artículo 20 de la ley contra el racismo y la xenofobia del 30 de julio de 1981, conocida como la "ley de Moureaux".

Aprobado recientemente en el Comité de Justicia de la Cámara de Representantes, el texto reprime cualquier negación, minimización o intento de justificación de genocidios reconocidos por un tribunal internacional.

Sin referencias al genocidio armenio

Según este proyecto, se expondrá a sanciones penales a "quienquiera (...) que niegue, subestime trivialmente, busque justificar o aprobar hechos correspondientes a un crimen de genocidio, un crimen de lesa humanidad o un crimen de guerra (...) establecido como tal por una decisión final de un tribunal internacional, sabiendo que tal conducta puede exponer a una persona, grupo, comunidad o sus miembros a discriminación, odio o la violencia".

Koen Geens, diputado de la Democracia Cristiana, dijo que al votar esta disposición, Bélgica cumplirá con los requisitos de la Unión Europea y el Consejo de Europa, que requieren que los estados hayan adaptado su legislación en esta dirección durante varios años.

El ministro aprovechó la oportunidad para decir que *"el genocidio armenio no se encuentra dentro del alcance de esta ley, porque no es objeto de una decisión de un tribunal internacional"*.

El viernes, en una declaración, representantes de las comunidades armenia, asiria y griega del Ponto lamentaron *"que la expansión de la ley actual que castiga la negación se limite a la negación del genocidio en Ruanda y Srebrenica"*.

El Comité de Armenios de Bélgica, el Centro Cultural de los Pueblos de Mesopotamia, la Federación de Asirios de Bélgica, las Federaciones de los Arameos (Sirios) y la Asociación de Griegos Pónticos "Kamian K'en Argos" lamentan que el texto del proyecto se niegue" a condenar la negación del genocidio cometido contra sus comunidades por el gobierno otomano de Jóvenes Turcos en 1915".

Recuerdan que el día programado para la votación del proyecto de ley, a saber, el 24 de abril, coincide con el día de la conmemoración del genocidio armenio.

Las comunidades firmantes recuerdan que Bélgica ha reconocido el genocidio de los armenios en el Senado y la Cámara, así como a través de una declaración del primer ministro Charles Michel.

(Sardarabad. Recuperado de <https://www.sardarabad.com.ar/wp-content/uploads/2019/04/1988-web.pdf>)

UNIDAD 6

El Banco Central Europeo

El Banco Central Europeo fue creado en 1998, año en que se introdujo el euro, para gestionar la política monetaria en la zona del euro. El objetivo del Banco Central Europeo (BCE) es mantener la estabilidad monetaria en la zona del euro. El BCE también actúa para apoyar el empleo y el crecimiento económico sostenible en la Unión. Para llevar a cabo sus operaciones de préstamo, el BCE tiene en su poder y gestiona las reservas oficiales de divisas de los miembros de la zona del euro.

El BCE es una institución independiente y adopta sus decisiones sin solicitar ni aceptar instrucciones de los gobiernos ni de otras instituciones de la Unión Europea.

El presidente del Banco Central Europeo representa al Banco en las reuniones de alto nivel de la UE, así como en reuniones internacionales. El BCE, junto con los Bancos centrales nacionales de la zona euro, forman el Sistema Europeo de Bancos Centrales. El BCE cuenta con los tres órganos rectores siguientes.

- El *Consejo de Gobierno*: es el principal órgano decisorio del BCE. Evalúa los cambios económicos y monetarios, define la política monetaria de la zona del euro. Está formado por el Comité Ejecutivo y los gobernadores de los bancos centrales nacionales de eurozona.
- El *Comité Ejecutivo*: es responsable de ejecutar la política monetaria, gestionar operaciones cotidianas del Banco, preparar las reuniones del Consejo de Gobierno y ejercer determinadas facultades delegadas por el Consejo de Gobierno. Está formado por el Presidente, el Vicepresidente del BCE y otros cuatro miembros nombrados por los dirigentes de los países de la zona del euro por un mandato de ocho años.
- El *Consejo General*: contribuye al trabajo consultivo y de coordinación y ayuda a preparar la adopción del euro en nuevos países. Está formado por el Presidente y el Vicepresidente del BCE y los gobernadores de los bancos

centrales nacionales de todos los países de la Unión Europea.

(www.europa.eu/<https://publications.europa.eu>.
Cómo funciona la Unión Europea)

VOCABULARIO

Banco Central Europeo (BCE) – Եվրոպական կենտրոնական բանկ (ԵԿԲ)	Sistema Europeo de Bancos Centrales (SEBC) – Կենտրոնական բանկերի եվրոպական համակարգ (ԿԲԵՀ)
gestionar la política monetaria – կառավարել արժութային քաղաքականությունը	órgano rector – կառավարման մարմին
zona del euro (zona euro) – եվրոյի գոտի	Consejo de Gobierno – Կառավարման խորհուրդ
apoyar – օժանդակել, օգնել, աջակցել	Comité Ejecutivo – Գործադիր մարմին
crecimiento económico sostenible – կայուն տնտեսական աճ	gobernador m – կառավարիչ
préstamo m – վարկ, փոխառություն	eurozona f – եվրոգոտի
reservas oficiales – պաշտոնական պահուստներ	ejercer facultades – լիազորություններ իրականացնել
divisa f – տարադրամ, արտարժույթ	dirigente m – ղեկավար, առաջնորդ

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cuándo fue creado el Banco Central Europeo?
2. ¿Cuál es el objetivo primordial del Banco Central Europeo?
3. ¿Qué funciones ejerce el presidente del Banco Central Europeo?
4. ¿Cuáles son los órganos rectores del Banco Central Europeo?
5. ¿Qué funciones ejerce el Consejo de Gobierno? ¿Qué estructura tiene?

6. ¿Cuál es la misión del Comité Ejecutivo? ¿Qué facultades tiene?
7. ¿Cuáles son las competencias del Consejo General?

2. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Եվրոպական կենտրոնական բանկի հիմնական գործառույթներն են՝ գնային կայունության ապահովումն եվրոյի գոտում, եվրոյի գոտու միասնական արժուրային քաղաքականության մշակումն ու իրականացումը:
2. Եվրոպական կենտրոնական բանկի կառավարման հիմնական մարմիններն են՝ Կառավարման խորհուրդը, Գործադիր մարմինը և Ընդհանուր խորհուրդը:
3. Կառավարման խորհուրդը սահմանում է արժուրային քաղաքականությունը եվրոյի գոտում: Խորհրդի կազմի մեջ են մտնում Գործադիր մարմինը և եվրոյի գոտու անդամ պետությունների ազգային կենտրոնական բանկերի կառավարիչները:
4. Գործադիր մարմինը իրականացնում է ԵԿԲ-ի ամենօրյա ղեկավարումը, բաղկացած է վեց անդամներից՝ նախագահից, փոխնախագահից և չորս այլ անդամներից, որոնց պաշտոնավարման ժամկետը 8 տարի է:
5. Ընդհանուր խորհուրդը համակարգում է ԵԿԲ-ի աշխատանքը, աջակցում եվրոյի գոտուն նոր միացող երկրներին: Խորհուրդը բաղկացած է նախագահից, փոխնախագահից և ԵՄ-ի բոլոր անդամ պետությունների կենտրոնական բանկերի կառավարիչներից:
6. ԵԿԲ-ն և Եվրամիության քանութ անդամ պետությունների ազգային կենտրոնական բանկերը միասին կազմում են կենտրոնական բանկերի եվրոպական համակարգը:

3. Lea y comente el texto siguiente: «Origen histórico del euro».

La historia de la moneda europea, el euro, se remonta a 1992, con la firma del *Tratado de Maastricht* en el que se asentaron las bases normativas para todos los Estados miembro de la Unión Europea.

El nombre de “euro” fue oficialmente adoptado en Madrid en diciembre de 1995. Un profesor de francés e historia, el belga Germain Pirlot, sugirió por carta al entonces presidente de la Comisión Europea, Jacques Santer, la denominación que hoy en día conocemos de la moneda europea.

El símbolo del euro (€) fue designado tras una encuesta pública entre dos propuestas de un total de diez. Finalmente, la Comisión Europea seleccionó el diseño creado por el belga Alain Billiet.

La inspiración del símbolo del euro (€) viene de la unión de la letra griega épsilon (€) -como una referencia a la cuna de las civilizaciones europea- y de la primera letra de la palabra Europa, atravesada por dos líneas paralelas que certifican la estabilidad de la moneda europea.

(www.exactchange.es)

TEXTO COMPLEMENTARIO

El Tribunal de Cuentas Europeo es la institución independiente de auditoría externa de la Unión Europea (UE). Realiza sus funciones de manera independiente de las demás instituciones de la UE y de los gobiernos. La principal función del Tribunal de Cuentas Europeo es comprobar que el presupuesto de la UE se ejecuta correctamente, es decir, que los ingresos y gastos de la UE son legales y regulares, y que la gestión financiera es correcta. Para llevar a cabo sus actividades, el Tribunal de Cuentas realiza auditorías detalladas de los ingresos o gastos de la UE en todos los niveles de la administración de los fondos de la UE. Otra función clave del Tribunal de Cuenta Europeo consiste en ayudar a la autoridad presupuestaria (el Parlamento Europeo y el Consejo) proporcionándoles un informe anual sobre la ejecución del presupuesto de la UE correspondiente al ejercicio financiero anterior.

El Comité Económico y Social es un organismo consultivo de la

Unión Europea (UE). Se compone de representantes de las organizaciones de empresarios, de trabajadores y de otros representantes de la sociedad civil, en particular, en los ámbitos socioeconómico, cívico, profesional y cultural. El Comité emite dictámenes dirigidos a la Comisión, el Consejo y el Parlamento Europeo, y representa los intereses generales. El Comité constituye un puente entre las instituciones de la UE antes mencionadas y los ciudadanos, promoviendo en la UE una sociedad más participativa e integradora, y por lo tanto, más democrática.

El Comité de las Regiones es un órgano consultivo integrado por representantes de los entes regionales y locales de la Unión Europea (UE). Ofrece a las regiones de Europa una voz en la elaboración de las políticas de la UE y comprueba que se respeten sus intereses, las competencias y las necesidades regionales y locales. El Consejo y la Comisión deben consultar al Comité sobre asuntos que conciernen al gobierno local y regional, tales como política regional, medio ambiente, educación y transporte.

El Banco Europeo de Inversiones es el Banco de la Unión Europea. Es propiedad de los Estados miembros y su misión consiste en prestar dinero para las inversiones que apoyen los objetivos de la Unión (por ejemplo, en los ámbitos de la energía y las redes de transporte, la sostenibilidad medioambiental y la innovación). El BEI se centra en aumentar el empleo y el potencial de crecimiento en Europa, apoyar las acciones en favor del clima y las políticas de la UE más allá de sus fronteras.

El Defensor del Pueblo Europeo actúa como intermediario entre el ciudadano y las autoridades de la UE. Su misión es recibir e investigar denuncias de ciudadanos, empresas u organismos de la UE. Investiga los casos de mala gestión en las instituciones y organismos de la UE, esto es, cuando una institución no actúa conforme a la legalidad, no respeta los principios de buena administración o viola los Derechos Humanos. El Defensor del Pueblo Europeo es elegido por el Parlamento Europeo para un mandato renovable de cinco años. El Defensor actúa de forma completamente independiente e imparcial, sin solicitar ni aceptar instrucciones de ningún gobierno u organización.

(www.catedrajeanmonnet.eu/https://publications.europa.eu).
Cómo funciona la Unión Europea)

VOCABULARIO

auditoría <i>f</i> – հաշվետուագում, աուդիտ	միններ
comprobar – 1.ստուգել 2.հաստատել, ապացուցել	concernir – առնչվել, վերաբերել
legal – 1.օրինական 2.իրավական	Banco Europeo de Inversiones – Եվրոպական ներդրումային բանկ
Comité Económico y Social – Տնտեսական և սոցիալական կոմիտե	inversión <i>f</i> – ներդրում
empresario <i>m</i> – ձեռնարկատեր	innovación <i>f</i> – նորարարություն
cívico – 1.քաղաքացիական 2.քաղաքային	intermediario – 1. <i>adj</i> միջնորդական 2. <i>m</i> միջնորդ
Comité de las Regiones – Տարածաշրջանների կոմիտե	recibir e investigar denuncias – դիմում-բողոքներ ընդունել և հետաքննել
entes regionales y locales – տարածաշրջանային և տեղական իշխանության մար-	violar los derechos humanos – մարդու իրավունքները խախտել

ACTIVIDADES

1. Lea el texto complementario y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cuál es la principal función del Tribunal de Cuentas Europeo?
2. ¿En qué consiste otra función clave del Tribunal de Cuentas Europeo?
3. ¿Qué hace el Tribunal de Cuentas Europeo para llevar a cabo sus actividades?
4. ¿Quiénes forman parte del Comité Económico y Social?
5. ¿Qué funciones desempeña el Comité de las Regiones?
6. ¿En qué consiste la función del Banco Europeo de Inversiones?
7. ¿Cuál es la misión del Defensor del Pueblo Europeo?

8. ¿Qué casos investiga el Defensor del Pueblo Europeo?
9. ¿Por cuántos años se elige el Defensor del Pueblo Europeo?

2. Haga un resumen del texto y coméntelo.

TEMAS DE DEBATE

3. Prepare un informe sobre uno de los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.

- Los países de la eurozona.
- Los países de la UE que no forman parte de la eurozona.
- Los objetivos principales de la oficina del Defensor del Pueblo de la República de Armenia.

4. Lea el texto (en formato QR) donde el Defensor del Pueblo de Artsaj pide a la comunidad internacional que actúe para frenar los ataques de Azerbaiyán contra la población civil de Artsaj. Desarrolle una discusión en el aula.

El Defensor del Pueblo de Artsaj exigió a la comunidad internacional que frene los ataques azeríes

<https://www.norsevan.com/post/defensor-pueblo-artsaj-comunidad-internacional-ataques-azerbaiyan>

TEMA: LAS NACIONES UNIDAS Y ARMENIA

UNIDAD 1

Origen, propósitos y principios de las Naciones Unidas

El nombre de «Naciones Unidas», acuñado por el Presidente de los Estados Unidos Franklin D. Roosevelt, se utilizó por primera vez el 1º de enero de 1942, en plena segunda guerra mundial, cuando representantes de 26 naciones aprobaron la «Declaración de las Naciones Unidas», en virtud de la cual sus respectivos gobiernos se comprometían a seguir luchando juntos contra las Potencias del Eje.

En 1945, representantes de 50 países se reunieron en San Francisco en la Conferencia de las Naciones Unidas sobre Organización Internacional, para redactar la Carta de las Naciones Unidas. Los delegados deliberaron sobre la base de propuestas preparadas por los representantes de China, la Unión Soviética, el Reino Unido y los Estados Unidos en Dumbarton Oaks (Estados Unidos) entre agosto y octubre de 1944.

La Carta fue firmada el 26 de junio de 1945 por los representantes de los 50 países. Polonia, que no estuvo representada, la firmó más tarde y se convirtió en uno de los 51 Estados Miembros fundadores. Las Naciones Unidas nacieron oficialmente el 24 de octubre de 1945, después de que la Carta fuera ratificada por China, Francia, la Unión Soviética, el Reino Unido, los Estados Unidos y la mayoría de los demás signatarios. En conmemoración de este histórico compromiso con la paz mundial, el 24 de octubre se celebra cada año el Día de las Naciones Unidas.

La Carta de las Naciones Unidas es el instrumento constituyente de la Organización. La Carta determina los derechos y las obligaciones de los Estados Miembros y establece los principales órganos y procedimientos de las Naciones Unidas. En su calidad de tratado internacional, la Carta codifica los principios fundamentales de las relaciones internacionales, desde la igualdad soberana de los Estados hasta la prohibición del empleo de la fuerza en las relaciones internacionales en cualquier forma que sea incompatible con los

propósitos de las Naciones Unidas.

Los *propósitos* de las Naciones Unidas, estipulados en la Carta, son los siguientes:

- Mantener la paz y la seguridad internacionales, y con tal fin: tomar medidas colectivas eficaces para prevenir y eliminar amenazas a la paz, y para suprimir actos de agresión u otros quebrantamientos de la paz; y lograr por medios pacíficos, y de conformidad con los principios de la justicia y del derecho internacional, el ajuste o arreglo de controversias o situaciones internacionales susceptibles de conducir a quebrantamientos de la paz.
- Fomentar entre las naciones relaciones de amistad basadas en el respeto del principio de la igualdad de derechos y el de la libre determinación de los pueblos.
- Cooperar en la solución de problemas internacionales de carácter económico, social, cultural o humanitario, y en el estímulo del respeto de los derechos humanos y las libertades fundamentales.
- Servir de centro que armonice los esfuerzos de las naciones para alcanzar estos propósitos comunes.

Las Naciones Unidas actúan de acuerdo con los siguientes *principios*:

- La Organización se basa en el principio de la igualdad soberana de todos sus Miembros.
- Los Miembros de la Organización cumplirán de buena fe las obligaciones contraídas, de conformidad con esta Carta.
- Los Miembros de la Organización solucionarán sus controversias internacionales por medios pacíficos y sin poner en peligro ni la paz y la seguridad internacionales, ni la justicia.
- Los Miembros de la Organización se abstendrán de recurrir a la amenaza o al uso de la fuerza contra cualquier otro Estado.
- Los Miembros prestarán a la Organización toda clase de ayuda en cualquier acción que ejerza de conformidad con la Carta.
- Ninguna disposición de la Carta autorizará a las Naciones Unidas a intervenir en los asuntos que son esencialmente de la

jurisdicción interna de los Estados.

Podrán ser Miembros de las Naciones Unidas todos los Estados amantes de la paz que acepten las obligaciones consignadas en la Carta y que estén capacitados para cumplir dichas obligaciones y se hallen dispuestos a hacerlo. La Asamblea General admite a nuevos Estados Miembros por recomendación del Consejo de Seguridad. La Carta prevé la suspensión o expulsión de todo Miembro que viole sus principios, pero tal medida nunca se ha adoptado.

Conforme a la Carta, los idiomas oficiales de las Naciones Unidas son el chino, el español, el francés, el inglés y el ruso. El árabe se añadió como idioma oficial en 1973.

Los seis órganos principales de las Naciones Unidas establecidos por la Carta son la Asamblea General, el Consejo de Seguridad, el Consejo Económico y Social, el Consejo de Administración Fiduciaria, la Corte Internacional de Justicia y la Secretaría. Sin embargo, el sistema de las Naciones Unidas es más amplio, pues comprende 15 organismos especializados y numerosos programas y fondos, además de otras entidades.

(www.un.org/www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas, págs. 3-6/www.oas.org. Carta de las Naciones Unidas)

COMENTARIOS

Potencias del Eje. Coalición encabezada por Alemania, Italia y Japón que se opuso a las potencias aliadas en la segunda guerra mundial. La alianza se originó en una serie de acuerdos entre Alemania e Italia, seguidos en 1936 por la declaración del Eje Roma-Berlín y el pacto Antikomintern entre Alemania y Japón. La conexión fue reforzada por el pacto de Acero (1939) entre Alemania e Italia y por el pacto Tripartito firmado por las tres potencias en 1940. Posteriormente, otros países se aliaron con las potencias originales del Eje, como Hungría, Rumanía, Bulgaria, Croacia y Eslovaquia.

VOCABULARIO

- Declaración de las Naciones Unidas** – Միավորված ազգերի հռչակագիր
- comprometerse (a)** – պարտավորվել, պարտավորություն ստանձնել
- redactar** – 1.կազմել, գրել
2.մշակել, խմբագրել
- delegado m** – պատվիրակ, ներկայացուցիչ
- deliberar** – 1.քննարկել 2.կշռադատել, խորհել
- instrumento constituyente** – հիմնադիր փաստաթուղթ
- igualdad soberana** – ինքնիշխան հավասարություն
- incompatible** – անհամատեղելի
- mantener la paz** – խաղաղություն պահպանել
- tomar medidas** – միջոցներ ձեռնարկել
- prevenir y eliminar amenazas a la paz** – կանխել և վերացնել խաղաղության սպառնալիքները
- suprimir actos de agresión** – ճնշել ագրեսիայի գործողությունները
- quebrantamiento de la paz** – խաղաղության խախտում
- por medios pacíficos** – խաղաղ ճանապարհով
- ajuste m** – կարգավորում, շտկում
- controversia f** – վեճ
- libre determinación de los pueblos** – ժողովուրդների ազատ ինքնորոշում
- cumplir de buena fe** – բարեխղճորեն կատարել
- poner en peligro** – վտանգել, վտանգի տակ դնել
- recurrir a la amenaza o al uso de la fuerza** – դիմել սպառնալիքի կամ ուժի գործադրմանը
- aceptar las obligaciones** – պարտավորություններ ստանձնել
- por recomendación** – հանձնարարականով
- expulsión f** – հեռացում, վտարում
- organismo especializado** – մասնագիտացված գործակալություն (*կառույց*)

Notas

Asamblea General	Գլխավոր վեհաժողով, Գլխավոր ասամբլեա
Consejo de Seguridad Consejo Económico y Social (ECOSOC)	Անվտանգության խորհուրդ Տնտեսական և սոցիալական խոր- հուրդ (ՏՆՏՍՈՑԽՈՐՀ)
Consejo de Administración Fiduciaria	Խնամակալության խորհուրդ
Corte Internacional de Justicia	Արդարադատության միջազգային դատարան

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Quién propuso el nombre de «Naciones Unidas»?
2. ¿Cuándo y en qué circunstancias se utilizó por primera vez el nombre de las Naciones Unidas?
3. ¿Con qué objeto los representantes de 50 países se reunieron en San Francisco?
4. ¿En qué año fue firmada la Carta de las Naciones Unidas?
5. ¿Cuándo adquirieron existencia oficial las Naciones Unidas?
6. ¿Qué es la Carta de las Naciones Unidas?
7. ¿Cuáles son los propósitos de las Naciones Unidas?
8. ¿De acuerdo con qué principios actúan las Naciones Unidas?
9. ¿Qué países pueden ser miembros de las Naciones Unidas?
10. ¿En qué caso la Carta prevé la suspensión o expulsión de todo Miembro?
11. ¿Cuáles son los idiomas oficiales de las Naciones Unidas?
12. ¿Cuáles son los órganos principales de las Naciones Unidas?

2. Traduzca las expresiones siguientes al armenio.

aprobar la Declaración de las Naciones Unidas, luchar contra las Potencias del Eje, redactar la Carta, mayoría de signatarios, instrumento constituyente, determinar los derechos y las obligaciones, igualdad soberana, establecer el procedimiento, prohibición del empleo de la fuerza, ser incompatible con los propósitos, lograr por medios pacíficos el ajuste o arreglo de controversias, libre determinación de los pueblos, armonizar los esfuerzos, alcanzar propósitos comunes, cumplir de buena fe las obligaciones, poner en peligro la paz, recurrir a la amenaza o al uso de la fuerza, prestar toda clase de ayuda, ejercer una acción, intervenir en los asuntos, jurisdicción interna de los Estados, Estados amantes de la paz, aceptar las obligaciones consignadas en la Carta, por recomendación, violar los principios

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. «Միավորված ազգեր» անվանումն առաջին անգամ օգտագործվել է 1942 թ. հունվարի 1-ին ստորագրված Միավորված ազգերի հռչակագրում: ՄԱԿ-ի կանոնադրությունը հաստատվել է Սան Ֆրանցիսկոյի համաժողովում և ստորագրվել 1945 թ. հունիսի 26-ին՝ 50 պետությունների ներկայացուցիչների կողմից: Լեհաստանը, որը ներկա չէր համաժողովում, կանոնադրությունը ստորագրեց ավելի ուշ՝ դառնալով հիմնադիր 51 պետություններից մեկը:
2. Միավորված ազգերի նպատակն է՝ պահպանել միջազգային խաղաղությունն ու անվտանգությունը և այդ նպատակով արդյունավետ համատեղ միջոցներ ձեռնարկել կանխելու և վերացնելու խաղաղության սպառնալիքները, ճնշելու ագրեսիայի կամ խաղաղությունը վտանգող այլ գործողությունները:
3. Միավորված ազգերի նպատակն է խաղաղ ճանապարհով, արդարության և միջազգային իրավունքի սկզբունքների

հիման վրա հասնել միջազգային վեճերի կամ խաղաղության համար վտանգավոր իրավիճակների կարգավորմանը:

4. ՄԱԿ-ի կանոնադրության համաձայն՝ բոլոր անդամները պարտավորվում են զարգացնել ազգամիջյան բարեկամական հարաբերություններ՝ հիմնված ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման սկզբունքի հարգանքի վրա:
5. ՄԱԿ-ը իրականացնում է միջազգային համագործակցություն տնտեսական, սոցիալական, մշակութային կամ մարդասիրական բնույթի միջազգային խնդիրների լուծման, ինչպես նաև մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների հանդեպ հարգանքի քաջալերման գործում:
6. ՄԱԿ-ի կանոնադրության համաձայն՝ բոլոր անդամներն իրավահավասար են և պարտավորվում են բարեխղճորեն կատարել կանոնադրությամբ ստանձնած պարտավորությունները, իրենց միջազգային վեճերը լուծել խաղաղ ճանապարհով՝ վտանգի չենթարկելով միջազգային խաղաղությունը, անվտանգությունն ու արդարությունը:
7. Կազմակերպության անդամները պարտավորվում են հրաժարվել միջազգային հարաբերություններում ցանկացած պետության նկատմամբ ուժի գործադրումից կամ գործադրման սպառնալիքից, համակողմանի օժանդակություն ցուցաբերել կազմակերպությանը նրա նախաձեռնած բոլոր գործողություններում:
8. Կանոնադրության ոչ մի դրույթ Միավորված ազգերի կազմակերպությանը չի լիազորում միջամտել որևէ պետության ներքին իրավասության գործերին:

9. Ըստ ՄԱԿ-ի կանոնադրության՝ անդամակցությունը բաց է բոլոր խաղաղասեր պետությունների համար, որոնք կստանան կանոնադրությունը բովանդակող պարտավորությունները և կարող են, ինչպես նաև կամենում են կատարել այդ պարտականությունները:
10. Միավորված ազգերի կազմակերպություն նոր պետությունների ընդունվելն իրականացվում է Գլխավոր վեհաժողովի որոշմամբ՝ Անվտանգության խորհրդի հանձնարարականով:
11. ՄԱԿ-ի պաշտոնական լեզուներն են՝ անգլերենը, ֆրանսերենը, չինարենը, իսպաներենը, ռուսերենը և արաբերենը:
12. Միավորված ազգերի կազմակերպության գլխավոր մարմիններն են՝ Գլխավոր վեհաժողովը, Անվտանգության խորհուրդը, Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը, Խնամակալության խորհուրդը, Արդարադատության միջազգային դատարանը և Քարտուղարությունը:
13. 1992 թվականի մարտի 2-ին, դառնալով ՄԱԿ-ի անդամ և ընդունելով համամարդկային արժեքների, մարդու իրավունքների պաշտպանության և ժողովրդավարության հաստատման սկզբունքները՝ Հայաստանն ակտիվորեն մասնակցում է այս համաշխարհային կազմակերպության շրջանակներում ծավալվող տարբեր աշխատանքներին և համագործակցում կազմակերպության մի շարք կառույցների հետ:

TEMAS DE DEBATE

4. Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.

- Historia de la creación de las Naciones Unidas.
- Las iniciativas de la Organización de las Naciones Unidas dirigidas a mantener la paz y la seguridad internacionales.

- El papel de las Naciones Unidas en la resolución de conflictos internacionales.
- Historia de la redacción de la Declaración Universal de Derechos Humanos.
- Discursos más memorables de los líderes mundiales en la Organización de las Naciones Unidas.

5. *Consulte varias fuentes para comentar el papel crucial de la Resolución 735 del Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas en el desarrollo socioeconómico de Armenia. Esta resolución fue aprobada sin someterse a votación, el 29 de enero de 1992, tras haber examinado la petición de admisión como Miembro de las Naciones Unidas presentada por la República de Armenia. En esta resolución, el Consejo recomendó a la Asamblea General la admisión de Armenia como Miembro de las Naciones Unidas.*

6. *Lea y comente el texto siguiente (en formato QR) sobre el papel de España en la ONU.*

El papel de España ante Naciones Unidas:
Historia. Ámbitos de actuación.
<https://www.spainun.org/espana-en-la-onu/historia/>

UNIDAD 2

La Asamblea General

La Asamblea General es el órgano representante, normativo y deliberativo de las Naciones Unidas. En ella están representados todos los Estados Miembros, cada uno con un voto.

La Carta asigna a la Asamblea General las siguientes funciones y poderes:

- Considerar los principios de la cooperación en el mantenimiento de la paz y la seguridad internacionales, incluso el desarme, la regulación de los armamentos, y hacer recomendaciones al respecto.
- Discutir toda cuestión relativa al mantenimiento de la paz y la seguridad internacionales y, salvo en casos en que el Consejo de Seguridad esté examinando una controversia o situación, hacer recomendaciones al respecto.
- Tratar y, con la misma salvedad, hacer recomendaciones sobre cualquier cuestión dentro de los límites de la Carta o que afecte a los poderes y funciones de cualquier órgano de las Naciones Unidas.
- Promover estudios y hacer recomendaciones para fomentar la cooperación política internacional, impulsar el derecho internacional y su codificación, ayudar a hacer efectivos los derechos humanos y las libertades fundamentales de todos, y fomentar la cooperación internacional en materias de carácter económico, social, humanitario, cultural, educativo y sanitario.
- Recomendar medidas para el arreglo pacífico de cualquier situación, sea cual fuere su origen, que pueda perjudicar las relaciones amistosas entre países.
- Recibir y considerar los informes del Consejo de Seguridad y de los demás órganos de las Naciones Unidas.
- Examinar y aprobar el presupuesto de la Organización y establecer las cuotas de los Miembros.
- Elegir a los miembros no permanentes del Consejo de Seguridad, a los miembros del Consejo Económico y Social y,

si fuera necesario, a nuevos miembros del Consejo de Administración Fiduciaria; elegir, con el Consejo de Seguridad, a los magistrados de la Corte Internacional de Justicia; y, por recomendación del Consejo de Seguridad, nombrar al Secretario General.

La Asamblea General se reúne una vez al año en un período ordinario de sesiones que comienza el tercer martes de septiembre y continúa hasta mediados de diciembre. A solicitud del Consejo de Seguridad, de una mayoría de Miembros de las N.U., o de un Miembro con quien esté de acuerdo la mayoría se puede convocar a un período de sesiones extraordinarias o a sesiones extraordinarias de emergencia en el plazo de 24 horas.

La labor cotidiana de las Naciones Unidas responde primordialmente a los mandatos emanados de la Asamblea General, que reflejan la voluntad de la mayoría de los Miembros expresada en las resoluciones y decisiones aprobadas por la Asamblea. Esa labor es realizada:

- por comisiones y otros órganos establecidos por la Asamblea para estudiar asuntos específicos como el desarme, el mantenimiento de la paz, el desarrollo y los derechos humanos, e informar sobre ellos;
- en conferencias internacionales convocadas por la Asamblea y por la Secretaría de las Naciones Unidas, es decir, el Secretario General y los funcionarios internacionales bajo su mando.

La mayoría de las cuestiones planteadas se examinan posteriormente en las seis *Comisiones Principales* de la Asamblea General.

- Primera Comisión (Comisión de Desarme y Seguridad Internacional)
- Segunda Comisión (Comisión de Asuntos Económicos y Financieros)
- Tercera Comisión (Comisión de Asuntos Sociales, Humanitarios y Culturales)
- Cuarta Comisión (Comisión de Política Especial y de Descolonización)
- Quinta Comisión (Comisión de Asuntos Administrativos y de

- Presupuesto)
- Sexta Comisión (Comisión Jurídica).

Si bien algunas cuestiones se examinan directamente en sesiones plenarias, la mayoría se asigna a una de las seis Comisiones Principales.

Las resoluciones y las decisiones, incluidas las recomendadas por las Comisiones, pueden ser aprobadas –con o sin votación– en sesiones plenarias, por lo general antes de que en diciembre entre en receso el período ordinario de sesiones.

La Asamblea General suele aprobar sus resoluciones y decisiones por mayoría de los Miembros presentes y votantes. Las cuestiones importantes, como las recomendaciones relativas a la paz y la seguridad internacionales, la elección de miembros de algunos órganos principales y los asuntos de presupuesto, se deciden por mayoría de dos tercios. Las votaciones pueden realizarse en forma de votación registrada, votación a mano alzada o votación nominal. A pesar de que los gobiernos no están obligados jurídicamente a cumplir con las decisiones de la Asamblea, estas tienen el peso de la opinión pública mundial y la autoridad moral de la comunidad internacional.

(www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas, págs. 6-10/www.un.org)

VOCABULARIO

órgano deliberativo – խորհրդրդատվական մարմին
desarme m – զինաթափում
regulación de armamentos – սպառազինությունների կարգավորում
al respecto – վերաբերյալ, առնչությամբ
salvedad f – 1.վերապահություն 2.բացառություն, ընդ-

հանուր կանոնից շեղում
codificación f – կոդիֆիկացիա (*իրավունքի տարրեր բնագավառների օրենքների միավորումը՝ մեկ միասնական ամբողջության՝ կոդեքսի վերածումը*)
perjudicar – վնասել, վնաս հասցնել
cuota f – քվոտա, բաժնեմաս

establecer la cuota – սահմանել
քվոտա

período de sesiones – նստա-
շրջան

período ordinario de sesiones –
հերթական նստաշրջան

a solicitud de – խնդրանքով,
պահանջով

**período de sesiones extraordi-
narias** – արտահերթ նստա-
շրջան

descolonización f – ապագա-

դուրացում

receso m – ընդմիջում (*նստա-
շրջանի, աշխատանքի*),
խորհրդարանական ար-
ձակուրդ

votación a mano alzada –
քվեարկություն ձեռք բարձ-
րացնելու միջոցով

votación nominal – անվանա-
կան քվեարկություն

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué órgano es la Asamblea General?
2. ¿Cuántos votos tiene cada Estado Miembro de la Asamblea General?
3. ¿Qué funciones y poderes asigna la Carta a la Asamblea General?
4. ¿Qué tipos de períodos de sesiones de la Asamblea General estipula la Carta?
5. ¿Cuántas Comisiones Principales tiene la Asamblea General?
6. ¿Qué cuestiones se examinan en las seis Comisiones de la Asamblea General?
7. ¿Cómo se deciden las votaciones sobre los asuntos importantes?
8. ¿En qué forma pueden realizarse las votaciones?

2. Traduzca las expresiones siguientes al armenio.

decidir por mayoría de dos tercios, asignar funciones y poderes, regulación de los armamentos, hacer recomendaciones, promover estudios, fomentar la cooperación internacional, arreglo pacífico de cualquier situación, perjudicar las relaciones amistosas, considerar el

informe, examinar y aprobar el presupuesto, establecer las cuotas, elegir a los magistrados, restablecer la paz, convocar a un período de sesiones extraordinarias, aprobar la resolución, convocar conferencias internacionales, bajo su mando, plantear y examinar cuestiones, comisión de descolonización, sesión plenaria, por mayoría de los Miembros presentes y votantes, votación a mano alzada, votación nominal, cumplir con las decisiones, tener el peso, comunidad internacional

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Գլխավոր վեհաժողովը Միավորված ազգերի կազմակերպության գլխավոր խորհրդատվական, ներկայացուցչական մարմինն է, որտեղ ներկայացված են ՄԱԿ-ի բոլոր անդամները:
2. Գլխավոր վեհաժողովը լիազորված է քննարկել միջազգային խաղաղության և անվտանգության պահպանման գործում համագործակցության սկզբունքները, ներառյալ զինաթափումը և սպառազինությունների կարգավորումը, և այդ սկզբունքների առնչությամբ հանձնարարականներ ներկայացնել:
3. Գլխավոր վեհաժողովը կարող է քննարկել ՄԱԿ-ի կանոնադրության սահմաններում որևէ մարմնի լիազորություններին ու գործառույթներին վերաբերող ցանկացած հարց կամ գործ:
4. Գլխավոր վեհաժողովը կարող է Անվտանգության խորհրդի ուշադրությունը հրավիրել այն իրավիճակների վրա, որոնք կարող են սպառնալ միջազգային խաղաղությանն ու անվտանգությանը:
5. Գլխավոր վեհաժողովը ուսումնասիրություններ է կազմակերպում և հանձնարարականներ ներկայացնում հետևյալ նպատակներով. աջակցություն միջազգային համագործակ-

ցությանը քաղաքականության բնագավառում և միջազգային իրավունքի և դրա կողիֆիկացիայի խրախուսում:

6. Գլխավոր վեհաժողովը համակարգում է տնտեսական, սոցիալական, մշակութային և հումանիտար ոլորտներում միջազգային համագործակցությունը, իրականացնում է ՄԱԿ-ի կանոնադրությամբ նախատեսված այլ լիազորություններ:
7. Գլխավոր վեհաժողովը ընտրում է Անվտանգության խորհրդի ոչ մշտական անդամներին, Տնտեսական և սոցիալական խորհրդի անդամներին, Անվտանգության խորհրդի հետ համատեղ ընտրում է Արդարադատության միջազգային դատարանի անդամներին, Անվտանգության խորհրդի առաջարկով նշանակում է ՄԱԿ-ի գլխավոր քարտուղարին:
8. Գլխավոր վեհաժողովը ստանում և քննարկում է Անվտանգության խորհրդի և Միավորված ազգերի կազմակերպության մյուս մարմինների զեկույցները, քննարկում և հաստատում է կազմակերպության բյուջեն:
9. Գլխավոր վեհաժողովը գումարում է հերթական ամենամյա նստաշրջաններ, բացի այդ, Անվտանգության խորհրդի կամ Միավորված ազգերի կազմակերպության անդամների մեծամասնության պահանջով կարող է գումարել արտահերթ նստաշրջաններ:
10. Գլխավոր վեհաժողովն ունի վեց հիմնական կոմիտե. Զինաթափման և միջազգային անվտանգության կոմիտե, Տնտեսական և ֆինանսական հարցերով կոմիտե, Սոցիալական, մարդասիրական և մշակութային հարցերով կոմիտե, Հատուկ քաղաքական և ապագադրությամբ հարցերով կոմիտե, Վարչական և բյուջետային հարցերով կոմիտե, Իրավական հարցերով կոմիտե:

11. Կարևոր հարցերով Գլխավոր վեհաժողովը որոշում է ընդունում ներկա գտնվող և քվեարկող անդամների ձայների երկու երրորդի մեծամասնությամբ, որի թվում են՝ միջազգային խաղաղության ու անվտանգության պահպանմանը վերաբերող հանձնարարականները, նոր անդամների ընդունելությունը Միավորված ազգերի կազմակերպություն, անդամների հեռացումը, բյուջետային հարցեր և այլն:

4. Lea y comente el fragmento extraído del texto «Mensaje del primer ministro de Armenia en la Asamblea General de la ONU» para desarrollar una discusión en el aula.

Damas y caballeros: Hace unos días celebramos el Día de la Independencia de Armenia. Hace 28 años, Armenia, como estado soberano, se convirtió en miembro de pleno derecho de la comunidad internacional, restaurando su lugar y su papel en el ámbito mundial. Somos beneficiarios de la cooperación internacional y al mismo tiempo contribuimos a la agenda de seguridad, desarrollo y derechos humanos. Damos gran importancia al multilateralismo efectivo. Trabajamos con todos nuestros socios a nivel internacional y regional para promover la seguridad global, la lucha contra el terrorismo internacional, la no proliferación de armas nucleares, la seguridad nuclear y las operaciones de mantenimiento de la paz. Armenia participa en operaciones de mantenimiento de la paz en Malí, El Líbano, Kosovo y Afganistán y lleva a cabo una misión humanitaria, operaciones de ayuda médica y desminado. Los beneficios del multilateralismo efectivo se reflejan en los esfuerzos mundiales para lograr los objetivos de desarrollo sostenible. El proceso de nacionalización de los objetivos de desarrollo sostenible en Armenia se complementa con el lanzamiento de una ambiciosa estrategia de transformación prevista para 2050, que incluye 16 meg objetivos. Las prioridades de educación, innovación y desarrollo inteligente, el entorno político y económico inclusivo y participativo ponen el acento en las interrelaciones entre el desarrollo y los derechos humanos. Promover el papel de la mujer y la juventud es de suma importancia para Armenia. Continuaremos enfocándonos en todos estos temas, tanto a nivel nacional como internacional. También me gustaría destacar la integración de las

políticas económicas y ambientales. Armenia ya está experimentando el impacto negativo del cambio climático, con un aumento promedio de 1.3 grados centígrados. Para abordar este desafío global, estamos trabajando en desarrollar un mecanismo innovador de financiación climática como parte del compromiso nacional de Armenia con la Cumbre de Acción Climática bajo los auspicios del Secretario General. El desarrollo sostenible y la protección de los derechos humanos deben ser un proceso inclusivo. Debe ser accesible para todos, independientemente de su estatus político y ubicación geográfica. Nadie, incluida la gente de Nagorno Karabaj, debería quedar afuera de las herramientas del desarrollo sostenible. Al igual que otros, Nagorno-Karabaj debería recibir apoyo financiero y técnico internacional para fortalecer los derechos humanos, superar la pobreza, mejorar la educación, responder al cambio climático y construir una sociedad inclusiva. Como país democrático y miembro confiable y predecible de la comunidad internacional, Armenia continuará contribuyendo a la cooperación internacional para mantener la paz y la seguridad mundiales, promover el desarrollo sostenible y proteger los derechos humanos y las libertades fundamentales. Estamos comprometidos a continuar un diálogo constructivo con todos los socios internacionales para enfrentar los desafíos globales y garantizar el progreso y la prosperidad de nuestros pueblos. Estamos en contra de las líneas divisorias y las políticas de confrontación. Estamos en contra de las fronteras cerradas, que no tienen sentido en el siglo XXI pero que aún existen en nuestra región. Como nación que ha pasado por el horror del genocidio, defendemos el entendimiento mutuo y la paz en nuestra volátil región. La política de escalada y carrera armamentista, basada en esperanzas poco realistas de superioridad militar no tiene futuro en el Cáucaso Sur. Los pueblos de nuestra región merecen vivir libres y pacíficamente para hacer el bien, alimentar a sus hijos, educar y construir un futuro brillante.

(Sardarabad. Recuperado de <https://www.sardarabad.com.ar/wp-content/uploads/2019/10/2011-web.pdf>)

TEMAS DE DEBATE

1. *Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula. Desarrolle el tema exponiendo sus argumentos a favor y en contra.*

¿Qué es necesario hacer para fomentar la cooperación internacional entre las naciones?

¿Qué se debe hacer para prevenir enfrentamientos bélicos en el mundo actual?

2. *Escenifique una mesa redonda para discutir sobre los objetivos de Desarrollo del Milenio. Estos ocho objetivos se basan en la Declaración del Milenio de las Naciones Unidas, firmada por 189 países en septiembre de 2000. Los ODM comprometen a la comunidad internacional a luchar contra la pobreza, el hambre, las enfermedades (reducir la mortalidad infantil, mejorar la salud materna, etc.), el analfabetismo, la degradación medioambiental y la discriminación contra las mujeres.*

UNIDAD 3

El Consejo de Seguridad

El Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas tiene como responsabilidad primordial, conforme a la Carta, mantener la paz y la seguridad internacionales. El Consejo tiene 15 miembros: cinco permanentes (La China, los Estados Unidos, la Federación de Rusia, Francia y el Reino Unido) y 10 elegidos por la Asamblea General por períodos de dos años. Cada miembro del Consejo tiene un voto. Las decisiones sobre cuestiones de procedimiento se toman por el voto afirmativo de por lo menos nueve de los 15 miembros. Para adoptar decisiones sobre cuestiones de fondo es necesario que haya nueve votos afirmativos y que ninguno de los cinco miembros permanentes emita un voto negativo, o veto. Todos los miembros permanentes han ejercido su derecho de veto en alguna ocasión. Si un miembro permanente no está completamente de acuerdo con un proyecto de resolución, pero no desea utilizar su derecho de veto, puede abstenerse y de ese modo permitir que la resolución se apruebe si obtiene los nueve votos afirmativos necesarios.

La composición y los procedimientos del Consejo son el objetivo de un grupo de trabajo de la Asamblea General que considera la reforma del Consejo de Seguridad, especialmente la inclusión de miembros permanentes o la ampliación del número de miembros no permanentes. Lo más importante es el concepto de representación equitativa de los Estados Miembros para tratar asuntos de importancia global. Hay 73 Estados Miembros de las Naciones Unidas que nunca han ocupado un puesto en el Consejo de Seguridad. Sin embargo, todos los Miembros de las Naciones Unidas convienen en aceptar y cumplir las determinaciones del Consejo. Este es el único órgano facultado para adoptar decisiones que, conforme a la Carta, los Estados Miembros tienen la obligación de aplicar. Los demás órganos de las Naciones Unidas sólo formulan recomendaciones.

Según la Carta, las funciones y poderes del Consejo de Seguridad incluyen:

- Mantener la paz y la seguridad internacionales de conformidad con los propósitos y principios de las Naciones Unidas.

- Elaborar planes para el establecimiento de un sistema de regulación de los armamentos.
- Instar a las partes a que solucionen sus controversias por medios pacíficos.
- Investigar toda controversia o situación que pueda crear fricción internacional y recomendar procedimientos de ajuste o términos de resolución de la controversia.
- Determinar si existe una amenaza a la paz o un acto de agresión y recomendar qué medidas deben adoptarse.
- Instar a las partes interesadas a que cumplan con las medidas provisionales que juzgue necesarias o aconsejables para evitar que la situación se agrave.
- Instar a los Miembros de las Naciones Unidas a que empleen medidas que no impliquen el uso de la fuerza armada, como las sanciones, para hacer efectivas las decisiones del Consejo.
- Recurrir al uso de la fuerza o autorizar su uso para mantener o restablecer la paz y la seguridad internacionales.
- Promover el arreglo pacífico de las controversias locales por medio de acuerdos regionales y utilizar esos acuerdos para aplicar medidas coercitivas bajo su autoridad.
- Recomendar a la Asamblea General la designación del Secretario General y, junto con la Asamblea, elegir a los magistrados de la Corte Internacional de Justicia.
- Solicitar a la Corte Internacional de Justicia que emita una opinión consultiva sobre cualquier cuestión jurídica.
- Recomendar a la Asamblea General la admisión de nuevos Miembros a las Naciones Unidas.

El Consejo de Seguridad está organizada de manera que pueda funcionar continuamente. Un representante de cada uno de sus miembros debe estar presente en todo momento en la Sede de las Naciones Unidas. El Consejo puede reunirse también fuera de la Sede. Cuando se somete al Consejo una denuncia de amenaza contra la paz, por lo general la primera medida que adopta es recomendar a las partes que traten de llegar a un acuerdo pacífico. En algunos casos, el propio Consejo procede a la investigación y a la mediación. Puede enviar una misión, nombrar representantes especiales o pedir al Secretario General

que interponga sus buenos oficios. Cuando una controversia conduce a la lucha armada, la preocupación primordial del Consejo es ponerle fin lo antes posible. El Consejo puede dictar directivas de cesación del fuego que pueden ser decisivas para impedir la escalada de un conflicto. También puede enviar observadores militares o fuerzas de mantenimiento de la paz para ayudar a reducir las tensiones, mantener separadas a las fuerzas contendientes y crear condiciones de tranquilidad en las que pueda gestionarse un arreglo pacífico. Además, el Consejo puede decidir que se adopten medidas coercitivas, como sanciones económicas, embargo de armas, sanciones y restricciones financieras y prohibición de viajes; ruptura de relaciones diplomáticas; bloqueos e incluso acciones militares colectivas. La principal preocupación es que las medidas se concentren en los responsables de las políticas o prácticas condenadas por comunidad internacional, sin que los efectos de las medidas tomadas afecten desmesuradamente a otras partes de la población y a la economía.

(www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas, págs.10-13)

COMENTARIOS

Mediación. Intervención amistosa de un tercer Estado o de una destacada personalidad internacional destinada a obtener la solución de un conflicto entre dos o más Estados, a través de proposiciones no obligatorias.

VOCABULARIO

miembro permanente – մշտական անդամ

voto afirmativo – «կողմ» ձայն

voto negativo – «դեմ» ձայն

abstenerse – ձեռնպահ մնալ

equitativo – 1.արդարացի, անաչառ 2.իրավահավասար

cumplir las determinaciones – որոշումները կատարել

instar – պահանջել, կոչ անել

fricción f – լարվածություն, բախում, տարաձայնություն

medidas provisionales – ժամանակավոր միջոցառումներ

coercitivo – 1.զսպող 2.հարկադրական

medidas coercitivas – հարկադ-

րական միջոցներ
mediación f – միջնորդություն
interponer buenos oficios –
 միջնորդել, միջնորդի դե-
 րում հանդես գալ
lucha armada – զինված պայ-
 քար
cesación del fuego – հրադա-
 դար
reducir la tensión – նվազեցնել
 լարվածությունը
embargo m – էմբարգո (*երկ-*
րից ապրանքներ արտա-

հանելու կամ ներմուծելու
պետական արգելք)
restricción f – սահմանափա-
 կում, կրճատում
**ruptura de relaciones diplomá-
 ticas** – դիվանագիտական
 հարաբերությունների
 խզում
bloqueo m – շրջափակում
desmesuradamente – չափա-
 զանց, չափից ավել, մեծա-
 պես

ACTIVIDADES

1. *Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.*

1. ¿Cuál es la función primordial del Consejo de Seguridad?
2. ¿Por cuántos miembros está integrado el Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas?
3. ¿Cuáles son los Estados permanentes del Consejo de Seguridad?
4. ¿Cuántos votos tiene cada miembro del Consejo de Seguridad?
5. ¿Cómo se toman las decisiones sobre cuestiones de procedimiento?
6. ¿Cuántos votos requieren las decisiones respecto a cuestiones de fondo?
7. ¿Qué carácter tienen las decisiones que el Consejo de Seguridad está facultado a adoptar?
8. ¿Cuáles son las funciones y los poderes del Consejo de Seguridad?
9. ¿Cómo funciona el Consejo de Seguridad?
10. ¿Qué actividades corresponden al Consejo de Seguridad?

2. Traduzca las expresiones siguientes al armenio.

tener como responsabilidad primordial, emitir un voto negativo, ejercer su derecho de veto, aprobar la resolución, obtener votos afirmativos, el concepto de representación equitativa de los Estados Miembros, tratar asuntos de importancia global, ocupar un puesto en el Consejo de Seguridad, conforme a la Carta, formular recomendaciones, mantener la paz y la seguridad internacionales, establecimiento de un sistema de regulación de los armamentos, solucionar las controversias por medios pacíficos, crear fricción internacional, recomendar procedimientos de ajuste, un acto de agresión, cumplir con las medidas provisionales, hacer efectivas las decisiones del Consejo, promover el arreglo pacífico de las controversias locales, emitir una opinión consultiva sobre cualquier cuestión jurídica, llegar a un acuerdo pacífico, enviar una misión, nombrar representantes especiales, dictar directivas de cesación del fuego, impedir la escalada de un conflicto, enviar observadores militares, reducir las tensiones, crear condiciones de tranquilidad, sanciones y restricciones financieras, ruptura de relaciones diplomáticas

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Միացյալ ազգերի կազմակերպության արագ և արդյունավետ գործողություններն ապահովելու համար նրա անդամները միջազգային խաղաղության և անվտանգության պահպանման հիմնական պատասխանատվությունը վերապահում են Անվտանգության խորհրդին:
2. Անվտանգության խորհուրդը բաղկացած է տասնհինգ անդամներից, որոնցից հինգը՝ ԱՄՆ-ն, Մեծ Բրիտանիան, Ֆրանսիան, Ռուսաստանն ու Չինաստանը մշտական անդամներ են և ունեն վետոյի իրավունք, իսկ տասը ոչ մշտական անդամներն ընտրվում են երկու տարի ժամկետով:
3. Անվտանգության խորհրդի յուրաքանչյուր անդամ ունի մեկ ձայն, ընթացակարգի հարցերին վերաբերող Անվտանգության խորհրդի որոշումներն ընդունվում են ինը անդամների «կողմ» ձայներով:

4. Մույն կանոնադրության համաձայն՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության անդամները համաձայնության են գալիս ընդունել Անվտանգության խորհրդի որոշումները և կատարել դրանք:
5. Անվտանգության խորհուրդը իրավասու է հետաքննել ցանկացած վեճ կամ իրավիճակ, որը կարող է հանգեցնել միջազգային լարվածության և հանձնարարել կարգավորման ընթացակարգ:
6. Անվտանգության խորհուրդը որոշում է խաղաղության նկատմամբ ցանկացած սպառնալիքի, խաղաղության խախտման կամ ագրեսիայի ակտի առկայությունը և հանձնարարականներ է ներկայացնում, թե ինչ միջոցներ պետք է ձեռնարկվեն միջազգային խաղաղության ու անվտանգության պահպանման կամ վերականգնման համար:
7. Իրավիճակի վատթարացումը կանխելու նպատակով Անվտանգության խորհուրդը կարող է պահանջել շահագրգիռ կողմերից, որ կատարեն այն ժամանակավոր միջոցառումները, որոնք անհրաժեշտ կամ ցանկալի կհամարի:
8. Անվտանգության խորհուրդը կարող է որոշել, թե զինուժի գործածությունից զերծ ինչպիսի միջոցների պետք է դիմել իր որոշումներն իրականացնելու համար և պահանջել Միավորված ազգերի կազմակերպության անդամներից կիրառել այդ միջոցները:
9. Անվտանգության խորհուրդը քաջալերում է տարածաշրջանային համաձայնությունների օգնությամբ տեղական վեճերի խաղաղ կարգավորման զարգացումը և նման համաձայնությունները օգտագործում է իր ղեկավարությամբ հարկադրական գործողություններ իրականացնելու համար:

10. Անվտանգության խորհուրդը կազմակերպվում է այնպես, որ կարողանա գործել անընդմեջ: Այդ նպատակով Անվտանգության խորհրդի յուրաքանչյուր անդամ պետք է մշտապես ներկայացված լինի Միավորված ազգերի կազմակերպության նստավայրում:

4. Lea y comente el texto donde el Consejo de Seguridad de la ONU reclama un “cese inmediato de los combates” en la región de Nagorno Karabaj.

El Consejo de Seguridad de la ONU reclamó este martes un “cese inmediato de los combates” en la región de Nagorno Karabaj, que vive su tercer día de combates entre Azerbaiyán y las fuerzas separatistas apoyadas por Armenia.

Los 15 miembros del Consejo de Seguridad expresan “su apoyo al llamado lanzado por el secretario general a ambos bandos para cesar inmediatamente los combates, rebajar las tensiones y retomar cuanto antes negociaciones constructivas”, precisa la declaración adoptada durante una reunión de urgencia impulsada por los países europeos del órgano de Naciones Unidas (Bélgica, Estonia, Alemania, Francia y Reino Unido). Los miembros del Consejo “condenan firmemente el recurso a la fuerza y lamentan la pérdida de vidas humanas entre la población civil”, agrega el texto.

También muestran su “preocupación” por las informaciones sobre “acciones militares a gran escala” a lo largo de la línea de contacto en Nagorno Karabaj.

El Consejo además instó a las partes enfrentadas a colaborar con el llamado Grupo de Minsk (Estados Unidos, Rusia y Francia) de la Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa (OSCE), con el fin de retomar de forma “urgente” un “diálogo sin condiciones previas”. La OSCE aseguró este martes que pretende reanudar en cuanto sea posible su misión de observación en Nagorno Karabaj.

(<https://www.infobae.com/america/mundo/2020/09/29/el-consejo-de-seguridad-de-la-onu-exigio-un-cese-inmediato-de-los-combates-en-nagorno-karabaj/>)

TEXTO COMPLEMENTARIO

El Consejo Económico y Social (ECOSOC)

El Consejo Económico y Social (ECOSOC) es el órgano que coordina la labor económica y social de las Naciones Unidas y de las instituciones y organismos especializados que conforman el sistema de las Naciones Unidas. Está formado por 54 miembros elegidos por la Asamblea General, con mandatos de tres años. Cada miembro tiene un voto y las decisiones dentro de este órgano se toman por mayoría simple.

Objetivos: Coordina la labor de los 14 organismos especializados, de las 10 comisiones orgánicas y de las 5 comisiones regionales de las Naciones Unidas; recibe informes de 11 Fondos y Programas de las Naciones Unidas y emite recomendaciones de política dirigidas al sistema de las Naciones Unidas y a los estados miembros. En virtud de la Carta de las Naciones Unidas, el Consejo Económico y Social se ocupa de promover niveles de vida más elevados, el pleno empleo, y el progreso económico y social; de identificar soluciones para los problemas de salud, económicos y sociales en el plano internacional; de facilitar la cooperación en el orden cultural y educativo, y de fomentar el respeto universal de los derechos humanos y las libertades fundamentales.

(www.onunoticias.mx /www.ecured.cu)

Notas

LAS COMISIONES ORGÁNICAS DEL ECOSOC

Comisión de Estadística – Վիճակագրական հարցերով հանձնաժողով

Comisión de Población y Desarrollo – Բնակչության և զարգացման հարցերով հանձնաժողով

Comisión de Desarrollo Social – Սոցիալական զարգացման հարցերով հանձնաժողով

Comisión de la Condición Jurídica y Social de la Mujer – Կանանց իրավական և սոցիալական կարգավիճակի հարցերով հանձնաժողով

Comisión de Estupefacientes – Թմրամիջոցների հարցերով հանձնաժողով

Comisión de Prevención del

Delito y Justicia Penal – Հան-
ցագործությունների կան-
խարգելման և քրեական
արդարադատության հար-
ցերով հանձնաժողով
**Comisión de Ciencia y Tecnolo-
gía para el Desarrollo** – Հա-

նուն զարգացման՝ գիտութ-
յան և տեխնոլոգիաների
հարցերով հանձնաժողով
**Comisión sobre el Desarrollo
Sostenible** – Կայուն զար-
գացման հարցերով հանձ-
նաժողով

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué es el Consejo Económico y Social de las Naciones Unidas?
2. ¿Por cuántos miembros está integrado el Consejo Económico y Social?
3. ¿Cómo toma las decisiones el Consejo Económico y Social?
4. ¿Cuáles son las funciones y los objetivos del Consejo Económico y Social de las Naciones Unidas?

2. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը համակարգում է Միավորված ազգերի կազմակերպության և նրա մասնագիտացված կառույցների ու հաստատությունների տնտեսական և սոցիալական աշխատանքները:
2. Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը բաղկացած է հիստունչորս անդամներից, որոնք ընտրվում են Գլխավոր վեհաժողովի կողմից երեք տարի ժամկետով:
3. Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը լիազորված է հետազոտություններ նախաձեռնել և զեկուցագրեր պատրաստել միջազգային տնտեսական, սոցիալական, մշակութային, կրթական, առողջապահական հարցերի վերաբերյալ, ինչպես նաև համանման հարցերի վերաբերյալ հաձնարարականներ ներկայացնել:

4. Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը լիազորված է հանձնարարականներ ներկայացնել մարդու իրավունքների և հիմնական ազատությունների նկատմամբ հարգանքն ու դրանց պահպանումը խրախուսելու համար:
5. Տնտեսական և սոցիալական խորհուրդը կարող է համակարգել մասնագիտացված գործակալությունների գործողությունները նրանց հետ խորհրդակցություններ կազմակերպելու և հանձնարարականներ տալու, ինչպես նաև Գլխավոր վեհաժողովին ու ՄԱԿ-ի անդամներին հանձնարարականներ ներկայացնելու միջոցով:
6. Տնտեսական և սոցիալական խորհրդի հանձնաժողովներն են՝ Հանցագործությունների կանխարգելման և քրեական արդարադատության հարցերով հանձնաժողովը, Բնակչության և զարգացման հարցերով հանձնաժողովը, Վիճակագրական հարցերով հանձնաժողովը, Թմրամիջոցների հարցերով հանձնաժողովը, Կայուն զարգացման հարցերով հանձնաժողովը և այլն:

3. a) Traduzca al español el texto siguiente.

Խնամակալության խորհուրդը հիմնադրվել է 1945 թվականին և նպատակ էր հետապնդում միջազգային վերահսկողություն իրականացնել տասնմեկ տարածքների հանդեպ, որոնք հանձնվել էին ՄԱԿ-ի յոթ անդամ երկրների խնամակալությանը, ինչպես նաև ապահովել խելամիտ քայլերի իրականացումն այդ տարածքների հետագա ինքնորոշման և անկախացման համար:

Խնամակալության խորհուրդը լիազորված է լսելու և քննարկելու իշխանությունների զեկույցները վիճարկելի տարածքներում քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական և կրթական ոլորտներում արձանագրված առաջընթացի մասին,

քննարկել այդ տարածքներից ստացված խնդրագրերը և այնտեղ ուղարկել հատուկ հանձնաժողովներ:

Խնամակալության խորհուրդը դադարեցրել է իր գործունեությունը 1994 թվականին և համաձայնվել վերսկսել աշխատանքները անհրաժեշտության դեպքում՝ խորհրդի նախագահի, անդամների մեծամասնության որոշմամբ կամ Գլխավոր վեհաժողովի և Անվտանգության խորհրդի միջնորդությամբ:

b) Desarrolle el tema que se refiere al Consejo de Administración Fiduciaria y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué consistía el objetivo principal del establecimiento del Consejo de Administración Fiduciaria?
2. ¿En qué año ha suspendido formalmente sus operaciones el Consejo de Administración Fiduciaria?
3. ¿En qué caso se reunirá el Consejo de Administración Fiduciaria?

TEMAS DE DEBATE

4. Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.

- ¿Qué se debe hacer para erradicar la pobreza en el mundo?
- ¿Qué es necesario hacer para frenar la inmigración?

UNIDAD 4

La Corte Internacional de Justicia

La Corte Internacional de Justicia, con sede en La Haya, es el principal órgano judicial de las Naciones Unidas. La Corte resuelve controversias jurídicas entre los Estados partes y emite opiniones consultivas para las Naciones Unidas y sus organismos especializados.

La Asamblea General y el Consejo de Seguridad pueden solicitar opiniones consultivas de la Corte sobre cualquier cuestión jurídica. Otros órganos de las Naciones Unidas y los organismos especializados, con autorización de la Asamblea General, pueden solicitar opiniones consultivas sobre cuestiones jurídicas que correspondan al ámbito de sus actividades.

Su Estatuto forma parte integral de la Carta de las Naciones Unidas. Pueden recurrir a la Corte todos los Estados partes en su Estatuto, que incluye a todos los Miembros de las Naciones Unidas. Sólo los Estados pueden ser partes en las causas que se sometan a la Corte y sólo ellos pueden someter causas a la Corte. Las personas físicas y jurídicas y las organizaciones internacionales no pueden recurrir a la Corte. Como tribunal civil, no tiene jurisdicción penal para enjuiciar a individuos.

La competencia de la Corte se extiende a todos los litigios que le sometan los Estados y a todos los asuntos previstos en la Carta de las Naciones Unidas o en tratados y convenciones internacionales vigentes. Los Estados pueden obligarse por anticipado a aceptar la jurisdicción de la Corte firmando un tratado o convención en el que se estipule la remisión a ella o haciendo una declaración a tal efecto. Esas declaraciones a menudo contienen reservas por las que se excluyen ciertos tipos de causas. Conforme a su Estatuto, la Corte decide las controversias sobre la base de las convenciones internacionales que establecen reglas expresamente reconocidas por los Estados litigantes: la costumbre internacional como prueba de práctica general aceptada como derecho; los principios generales del derecho reconocidos por las naciones, y las decisiones judiciales y la doctrina de los juristas de mayor competencia de las distintas naciones.

La Corte está integrada por 15 magistrados elegidos por la Asamblea

General y el Consejo de Seguridad, en votaciones independientes, en atención a sus méritos. Se procura que en la Corte estén representados los principales sistemas jurídicos del mundo. No puede haber dos magistrados que sean nacionales de un mismo Estado. Los magistrados cumplen su mandato de nueve años y pueden ser reelegidos. No pueden dedicarse a ninguna otra ocupación mientras dure su mandato. Por lo común, la Corte celebra sesiones plenarias, pero también puede constituir unidades más pequeñas, denominadas «salas», cuando las partes lo soliciten. Las sentencias dictadas por las salas se consideran dictadas por la Corte en pleno. La Corte tiene también una Sala de asuntos relacionados con el medio ambiente.

(www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas, págs. 24-25
/www.un.org)

VOCABULARIO

órgano judicial – դատական մարմին	րան դիմել
emitir (solicitar) opiniones consultivas – խորհրդատվական եզրակացություններ տալ (հայցել)	causa f – դատական գործ
formar parte integral – անբաժան մաս կազմել	enjuiciar – 1. դատական գործ հարուցել 2. վճիռ կայացնել 3. դատել
recurrir a la Corte – դատա-	litigio m – գործ (<i>դատական</i>)
	mérito m – արժանիք
	reelegir – վերընտրել

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Qué órgano es la Corte Internacional de Justicia? ¿Dónde está su sede?
2. ¿En qué radica la función principal de la Corte Internacional de Justicia?
3. ¿Qué órganos pueden solicitar opiniones consultivas a la Corte?

4. ¿Por qué las personas físicas y jurídicas y las organizaciones internacionales no pueden recurrir a la Corte?
5. ¿A qué litigios se extiende la competencia de la Corte?
6. ¿Qué órganos eligen a los magistrados de la Corte?
7. ¿Cuánto dura el mandato de los magistrados de la Corte?
8. ¿Pueden dedicarse los magistrados a otra ocupación mientras dure su mandato?

2. Traduzca las expresiones siguientes al armenio.

órgano judicial, resolver controversias jurídicas, formar parte integral de la Carta, recurrir a la Corte, solicitar una opinión consultiva, extenderse la competencia de la Corte a los litigios, convención vigente, firmar un tratado, obligarse por anticipado, hacer una declaración, someter causas a la Corte, enjuiciar a individuos, contener reservas, decidir la controversia, establecer reglas, Estados litigantes, decisión judicial, cumplir el mandato, celebrar sesiones plenarias, dictar la sentencia

3. Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Արդարադատության միջազգային դատարանը հիմնադրվել է Միավորված ազգերի կազմակերպության կանոնադրությամբ՝ որպես ՄԱԿ-ի հիմնական դատական մարմին: Դատարանը գործում է Արդարադատության միջազգային դատարանի կանոնադրության հիման վրա:
2. Դատարանն ունի տասնհինգ դատավոր, որոնք ընտրվում են Գլխավոր վեհաժողովի և Անվտանգության խորհրդի կողմից ինը տարի ժամկետով և կարող են վերընտրվել:
3. Համաձայն ՄԱԿ-ի կանոնադրության՝ Գլխավոր վեհաժողովը և Անվտանգության խորհուրդը կարող են ցանկացած իրավական հարցի վերաբերյալ Միջազգային դատարանից հայցել խորհրդատվական եզրակացություն:

4. Գլխավոր վեհաժողովի կողմից լիազորություն ստացած ՄԱԿ-ի այլ մարմիններն ու մասնագիտացված հաստատություններն իրենց գործունեության շրջանակի մեջ մտնող իրավական հարցերի վերաբերյալ կարող են Միջազգային դատարանից հայցել խորհրդատվական եզրակացություն:
5. Դատարանը լիազորված է դատական կարգով լուծելու անդամ պետությունների միջև ծագած իրավական խնդիրները և տալ խորհրդատվական եզրակացություններ ՄԱԿ-ին և նրա մասնագիտացված հաստատություններին:

4. *Aprenda las siguientes expresiones. Valiéndose de la terminología jurídica de este ejercicio, haga un informe sobre el tema siguiente: ¿Cuáles son los primeros pasos y requisitos de una demanda civil?*

causa f – դատական գործ	թյուն
causa civil – քաղաքացիական գործ	demanda f – 1. դիմում, միջնորդագիր 2. հայց 3. պահանջ
causa criminal – քրեական գործ	denegar, desestimar, rechazar una demanda – հայցը մերժել
conocer de una causa/considerar la causa/ver la causa – գործը քննել	desistir de la demanda – հայցից հրաժարվել
iniciar una causa – գործ հարուցել	interponer, presentar, promover una demanda – հայց ներկայացնել
reconsiderar la causa – գործը վերանայել	demandado m – պատասխանող
remitir, enviar una causa (a otro tribunal) – գործը ուղարկել այլ դատարան	demandante m f – հայցվոր
vista de la causa – գործի քննու-	querella f – 1. հայց, բողոք 2. վեճ
	interponer, presentar una que-

rella – հայց ներկայացնել **querellante** *m f* – 1. դիմող
querellado *m* – անձ, որի դեմ 2. հայցվոր
գործ է հարուցված

5. Prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula.

Convención para la prevención y la sanción del delito de genocidio (Convención sobre el genocidio) (1948)

Naciones Unidas adoptó un documento en 1948 titulado “**Convención para la prevención y la sanción del delito de genocidio**” en el que se entiende por genocidio “cualquiera de los actos mencionados a continuación, perpetrados con la intención de destruir, total o parcialmente, a un grupo nacional, étnico, racial o religioso, como tal: matanza de miembros del grupo; lesión grave a la integridad física o mental de los miembros del grupo; sometimiento intencional del grupo a condiciones de existencia que hayan de acarrear su destrucción física, total o parcial; medidas destinadas a impedir los nacimientos en el seno del grupo; traslado por fuerza de niños del grupo a otro grupo”.

6. Lea y comente el texto siguiente.

La palabra genocidio fue acuñada en 1944 por el jurista Raphael Lemkin. El genocidio es un acto (una masacre, una grave violación de integridad, daño mental o físico) "cometido con la intención de destruir, en todo o en parte, a un grupo nacional, étnico, racial o religioso", de acuerdo con las Naciones Unidas, según la Convención del 9 de diciembre de 1948. El Genocidio armenio de 1915 es uno de los cuatro genocidios reconocidos por las autoridades de la ONU. El genocidio de los judíos durante la Segunda Guerra Mundial fue reconocido por la corte de Nuremberg en 1945 y sirvió como punto de partida para la definición del término. Desde entonces, la masacre de tutsi de 1994 en Ruanda y la masacre de Srebrenica (Bosnia-Herzegovina) de 1995 han sido descritas como genocidio por los tribunales penales internacionales para Ruanda y la antigua Yugoslavia.

(Sardarabad, Recuperado de <https://www.sardarabad.com.ar/wp-content/uploads/2019/04/1988-web.pdf>)

7. *Lea, comente y traduzca el texto que se presenta a continuación. Desarrolle una discusión sobre el tema planteado en el artículo. Compare la traducción con la traducción ya hecha en armenio oriental y occidental:*
ՄԱԿ-ը հարցապնդում է հղել Թուրքիային 1915-1923 թվականներին հարկադիր տեղահանված հայերի ճակատագրի եւ նրանց վախճանի մասին, Մակ-ը հարցապնդում է հղել Թուրքիային 1915-1923 թռականներին հարկադիր տեղահանուած հայերի ճակատագրի եւ նրանց վախճանի մասին

La ONU pregunta a Turquía sobre el destino de los armenios deportados por la fuerza entre 1915-1923

Guiados por intereses nacionales, en nombre de nuestras respectivas organizaciones e instituciones, expresamos nuestro beneplácito por el trabajo del Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados (ONU), el Comité de la ONU para la Eliminación de la Discriminación y la Protección de la Libertad de Opinión y de Expresión y del Relator Especial sobre Promoción de la Verdad, la Justicia, la Reparación y Garantías de No Repetición de la O.N.U., que en el marco de sus mandatos, enviaron una carta conjunta de alegación al gobierno de la República de Turquía. Esta investigación conjunta es un paso importante para exigir al gobierno turco que se reconcilie con su propio pasado y, en primer lugar, cumpla con su obligación de investigar la verdad y asegurar el derecho de las víctimas a la verdad, la justicia y la reparación. Se subraya que las acusaciones hechas en el documento mencionado anteriormente se atribuyen a la minoría armenia de Turquía entre 1915-1923, afectada por los trágicos acontecimientos y las consecuencias de esa relocalación. El texto de la alegación expresa preocupación por la posición negacionista del Estado turco, la libertad de expresión y las restricciones impuestas a algunas expresiones, y la falta de progreso en establecer la verdad y asegurar la justicia con respecto a la deportación forzada de armenios entre 1915 y 1923, que provocó sufrimiento masivo, trato cruel y muertes. También enfatiza que esta situación afecta la dignidad de las víctimas y sus descendientes. Los titulares, a partir de este interrogatorio público han solicitado al

200

gobierno de la República de Turquía en particular: 1. ¿Qué medidas ha tomado Turquía para aclarar los hechos, incluyendo el destino de los armenios que fueron sometidos a una forzada deportación interna, detenciones, asesinatos y desapariciones forzadas en el período 1915-1923? 2. ¿Qué medidas se deben tomar para garantizar el derecho de las víctimas y de la sociedad en su conjunto de conocer la verdad sobre estos hechos y asegurar el derecho de las víctimas a la justicia y reparación por los daños sufridos? 3. ¿Qué medidas se han tomado para hallar e identificar en lo posible los cuerpos de los armenios que murieron como consecuencia de estos hechos? 4. Proporcionar información sobre los motivos de la adopción de una ley en 2017, que impide a los legisladores hacer uso de ciertas expresiones; aclarar cómo dicha ley es compatible con el derecho internacional sobre los derechos humanos, en particular con el artículo 19 del Pacto Internacional de Derechos Civiles y Políticos (PIDCP). 5. Proporcionar información detallada acerca de casos en los que el artículo 301 del Código Penal ha sido aplicado para castigar a personas que se refieren a delitos contra los armenios. El 17 de mayo de 2019, el gobierno turco se negó a dar respuesta a estas preguntas, contrariamente a los procedimientos de la ley de derechos humanos de la ONU. Apreciamos mucho la implementación de estos procedimientos por parte del Grupo de Trabajo sobre Detenidos Violentos u Obligados y los Relatores Especiales de las Naciones Unidas, y expresamos nuestro apoyo a continuar con este proceso significativo y sin precedentes. Si bien este proceso no sustituye el reconocimiento del genocidio y la plena y adecuada reparación por las atrocidades en masa y confiscación de propiedades padecidas por los armenios durante ese período, la acción de los órganos de Derechos Humanos de las Naciones Unidas constituye un significativo paso adelante para la revelación de la verdad y la reparación de esta herida abierta para la humanidad.

Santa Sede de la Santa Echmiadzin - S.S. Karekín II katolikós de todos los armenios y patriarca supremo (Vagharshapat, Rep. de Armenia)

Catolicosado de la Gran Casa de Cilicia - S.S. Aram I (Beirut, Líbano)

Consejo Mundial Evangélico Armenio (Estados Unidos)

Unión General Armenia de Beneficencia (Estados Unidos)
Asociación Evangélica Armenia de América (EE. UU.)

(Sadarabad, Recuperado de <https://www.sadarabad.com.ar/wp-content/uploads/2019/06/1997-web.pdf>)

8. a) Valiéndose de varias fuentes de información, haga un informe sobre las funciones que desempeñan la Secretaría de la ONU y el Secretario General. Conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué radica la función de la Secretaría de la ONU?
2. ¿Quiénes forman parte de la Secretaría?
3. ¿Quién es el jefe de la Secretaría?
4. ¿Cuánto dura el mandato del Secretario General de las Naciones Unidas?
5. ¿Qué funciones realiza el personal de la Secretaría?
6. ¿Quién es el Secretario General en términos de la Carta?
7. ¿Cuáles son las funciones principales del Secretario General?
8. ¿Cuántos Secretarios Generales ha tenido la ONU?
9. ¿Quién es el Secretario General de la ONU en la actualidad?

b) Traduzca las oraciones siguientes al español.

1. Քարտուղարությունը իրականացնում է Միավորված ազգերի կազմակերպության ամենօրյա աշխատանքը, սպասարկում է կազմակերպության մնացած գլխավոր մարմիններին և իրականացնում իրենց կողմից ընդունված ծրագրերը և քաղաքական դիրքորոշումները:
2. Գլխավոր քարտուղարը կազմակերպության գլխավոր վարչական պաշտոնյան է, որը նշանակվում է հինգ տարի ժամկետով Գլխավոր վեհաժողովի կողմից Անվտանգության խորհրդի առաջարկով՝ վերանշանակվելու հնարավորությամբ:

3. Գլխավոր քարտուղարը և քարտուղարության աշխատակազմը իրենց պարտականությունները կատարելիս կարգադրություններ չեն ակնկալում կամ ստանում կազմակերպության համար կողմնակի որևէ կառավարությունից կամ իշխանությունից: Գլխավոր քարտուղարը մասնակցում է ՄԱԿ-ի մարմինների հանդիպումներին, հրավիրում խորհրդակցություններ, հանդիպում միջազգային առաջնորդների, քաղաքացիական հասարակության, մասնավոր ոլորտի ներկայացուցիչների հետ և այլն:
4. Կանոնադրության համաձայն՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության յուրաքանչյուր անդամ պետություն պարտավորվում է հարգել Գլխավոր քարտուղարի և քարտուղարության աշխատակազմի պարտականությունների բացառապես միջազգային բնույթը և չպետք է փորձի ներգործել նրանց վրա իրենց պարտականությունների կատարման ընթացքում:
5. Գլխավոր քարտուղարը որպես այդպիսին հանդես է գալիս Գլխավոր վեհաժողովի, Անվտանգության խորհրդի, Տնտեսական և սոցիալական խորհրդի բոլոր նիստերում, ինչպես նաև իրականացնում է նշված մարմինների կողմից իրեն վստահված բոլոր գործառույթները:
6. Գլխավոր քարտուղարը իրավասու է Անվտանգության խորհրդին տեղյակ պահել ցանկացած հարցի վերաբերյալ, քանի որ, ինչպես նշվում է Կանոնադրության 99-րդ հոդվածում, Գլխավոր քարտուղարը կարող է Անվտանգության խորհրդի ուշադրությունը հրավիրել «ցանկացած հարցի վրա, որն իր կարծիքով սպառնալիք է միջազգային խաղաղության ու անվտանգության պահպանման համար»:
7. Քարտուղարությունը միջազգային լրատվամիջոցներին տեղեկատվություն է տրամադրում ՄԱԿ-ի մասին, կազմակերպում միջազգային գիտաժողովներ, իրականացնում

ՄԱԿ-ի անդամ պետությունների միջազգային պայմանագրերի գրանցումը, թարգմանությունը պաշտոնական լեզուներով, դրանց հրատարակումը, միջազգային համագործակցություն իրագործում գիտության, տեխնիկայի, մշակույթի և այլ բնագավառներում, հաշվետվություններ ներկայացնում Միավորված ազգերի կազմակերպությանը և այլն:

8. Գլխավոր քարտուղարը գործում է որպես ՄԱԿ-ի պաշտոնական ներկայացուցիչ ու առաջնորդ, միջնորդ և դիվանագետ, որը սահմանված է ՄԱԿ-ի կանոնադրության մեջ որպես կազմակերպության «գլխավոր վարչական պաշտոնյա»: Նա հանդես է գալիս որպես Միավորված ազգերի կազմակերպության իդեալների խորհրդանիշ, ինչպես նաև աշխարհի տարբեր ժողովուրդների, հասկապես անպաշտպան և աղքատ ժողովուրդների շահերի պատվիրակ:
9. Գլխավոր քարտուղարի գլխավոր գործառույթներից է օգտագործել իր «բարի ծառայությունները», այն է՝ ձեռնարկել այնպիսի միջոցներ, որոնք հիմնվում են անկախության և անաչառության վրա՝ միջազգային տարբեր վեճեր լուծելու նպատակով:

9. *Lea y comente el siguiente fragmento extraído de la «Carta abierta al Secretario General de la ONU sobre el Centenario del Genocidio Armenio» escrito por Gonzalo Guarch, escritor español, gran humanista, autor de «Trilogía Armenia» (el texto completo está disponible en: <http://vegamediapress.com/art/9524/carta-abierta-al-secretario-general-de-la-onu-sobre-el-centenario-del-genocidio-armenio>)*

Señor Secretario General, Si me lo permite le expondré mi criterio sobre la Cuestión Armenia. Comenzaré por algo obvio. En la

actualidad Turquía es un gran país, y los turcos personas que luchan por su lugar en la vida como todos los demás seres humanos. A pesar de ello, aun hoy, el gobierno de Turquía sigue empeñándose en no reconocer el genocidio armenio, en negarlo, sin comprender que ese paso podría significar una catarsis nacional que le ayudaría en su transformación en una nación europea y moderna.

Es evidente que existe una cuenta pendiente que Turquía tendrá que saldar si quiere ser el país que podría llegar a ser. Esa cuenta se llama la Cuestión Armenia, y quiero demostrarle que es importante para los armenios y para todo el mundo. Creo, con el profesor Ohanian, que la Cuestión Armenia y dentro de ella el Genocidio Armenio, no sólo se trata de una cuestión local y nacional, sino que tiene vinculación con la paz de Europa y que de su solución dependerá la pacificación, progreso y prosperidad del Próximo Oriente. En la vida es más fácil inclinarse ante los fuertes, aunque la razón no les asista, pero sabe usted muy bien que si los fuertes actuaran en conciencia el mundo sería muy diferente. Hablemos pues de ello sin perder de vista lo esencial. [...]

El Parlamento Europeo, en su sesión del 14 de noviembre de 2000, instó al Gobierno Turco a reconocer el Genocidio Armenio. Posteriormente, el Parlamento Francés, probablemente la nación que más ha hecho por Armenia y por los armenios, el 18 de enero de 2001 aprobó por unanimidad la ley que condena al Genocidio Armenio. En la actualidad, la Corte Penal Internacional es el instrumento del que la comunidad de naciones se ha dotado para intentar evitar que vuelvan a suceder hechos semejantes. A lo anterior respondió el gobierno turco con un decreto el 14 de abril de 2003, del Ministerio Turco de Educación Nacional, enviando un documento a los directores de los centros escolares, en los cuales se obligaba a los alumnos a negar la exterminación de las minorías y fundamentalmente la de los armenios. Sin comentarios.

Si me lo permite le haré ahora un breve resumen histórico de cuál era la situación en la que se fundó la república de Armenia, desde unos territorios que ancestralmente eran armenios, por cierto de entre los más antiguos cristianos, por dejarlo claro, poblados por gentes cristianas que hablaban armenio, que habitaban poblaciones construidas por armenios, con la arquitectura tradicional armenia, en las que se enseñaba el

armenio, existían bibliotecas de libros armenios, donde se pensaba, se soñaba y se moría en armenio. Allí, en 1915, comenzaron, mejor dicho, prosiguieron, pues no era la primera vez que sucedían, las matanzas, las deportaciones, las violaciones, la aniquilación integral de una cultura, los saqueos, la apropiación indebida, la usurpación de una realidad existente. Todo. En realidad, podríamos definirlo como el paradigma de un genocidio. El empeño de borrar definitivamente al “otro”. Por eso Lemkin creó esa palabra fundamental.

La forma, por tanto, de vacunarnos contra la injusticia, la falta de ética y la inmoralidad de algunos políticos, es recordando permanentemente a las víctimas de los mismos, intentando evitar que la memoria del primer genocidio del siglo XX desaparezca en el olvido de las nuevas generaciones. Los armenios no han querido olvidar nunca lo que ocurrió entre 1915 – 1916, el terrible genocidio al que los turcos – de entonces – sometieron a esa minoría cristiana que estorbaba a sus afanes de “turquificar” el Imperio Otomano poco antes de su inevitable disgregación. Como durante cien años hasta la fecha, en abril de 2015, se celebrará la conmemoración del Centenario de este Genocidio.

En el río revuelto de la primera gran guerra mundial, unos cuantos políticos ambiciosos y corruptos entendieron que la mejor forma de conseguir la homogeneización, que creían el mejor camino para sus fines, era eliminar a las minorías, y fundamentalmente a las que les plantaban cara por su importancia cultural, económica y sobre todo, por el contraste que una cultura cristiana tenía dentro de un imperio islámico regido por un sultán, que además ostentaba el título de califa, es decir, jefe espiritual musulmán de ese imperio.

UNIDAD 5

Derechos Humanos

Uno de los grandes logros de las Naciones Unidas ha sido la creación de un conjunto de instrumentos de derechos humanos –un código universal de derechos humanos protegidos internacionalmente– al cual todas las naciones pueden adherirse y al cual todos los pueblos pueden aspirar. La Organización ha definido una amplia gama de derechos reconocidos internacionalmente, como los económicos, sociales, culturales, políticos y civiles, y además ha establecido mecanismos para promoverlos y protegerlos y para ayudar a los gobiernos a cumplir sus obligaciones.

Este conjunto de instrumentos jurídicos se basa en la Carta de las Naciones Unidas y en la Declaración Universal de Derechos Humanos, aprobadas por la Asamblea General en 1945 y 1948, respectivamente. Desde entonces, las Naciones Unidas han ampliado gradualmente la legislación sobre los derechos humanos, para abarcar normas relativas a la mujer, los niños, las personas con discapacidad, las minorías, los trabajadores migrantes y otros grupos vulnerables, que ahora poseen derechos que los protegen de prácticas discriminatorias frecuentes durante mucho tiempo en muchas sociedades.

Los derechos se han ampliado con una serie de decisiones históricas de la Asamblea General que han ido estableciendo su universalidad, indivisibilidad y conexiones recíprocas con el desarrollo y la democracia. Se han organizado campañas educativas para informar a la opinión pública mundial de sus derechos inalienables, y muchos sistemas judiciales y penales nacionales han mejorado gracias a programas de formación y de asesoramiento técnico de las Naciones Unidas. El mecanismo de la Organización para vigilar el cumplimiento de los tratados de derechos humanos ha llegado a ser sumamente coherente y ejerce gran influencia en los Estados Miembros.

El Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Derechos Humanos procura fortalecer y coordinar los esfuerzos de la Organización en pro de la protección y la promoción de los derechos humanos de todos los habitantes del mundo. Asimismo, los derechos humanos son un tema central que unifica la labor de las Naciones

Unidas en esferas clave de la paz y la seguridad, el desarrollo, la asistencia humanitaria y los asuntos económicos y sociales. Prácticamente todos los órganos y organismos especializados de las Naciones Unidas realizan algún tipo de actividad en materia de protección de los derechos humanos.

En la Conferencia de San Francisco de 1945, en la que se crearon las Naciones Unidas, unas 40 organizaciones no gubernamentales que representaban a mujeres, sindicatos, organizaciones étnicas y grupos religiosos, se sumaron a las delegaciones gubernamentales, principalmente las de los países más pequeños, para exigir que los derechos humanos se expresaran de manera más clara que la propuesta por otros Estados. Esa determinación colectiva dio como resultado la incorporación de algunas disposiciones sobre derechos humanos en la Carta de las Naciones Unidas, con lo que sentaron las bases del derecho internacional que se desarrollaría a partir de 1945.

Así, en el Preámbulo de la Carta se reafirma expresamente la “fe en los derechos fundamentales del hombre, en la dignidad y los valores de la persona humana, en la igualdad de derechos de hombres y mujeres de las naciones grandes y pequeñas”. En el Artículo 1 se establece que una de las cuatro tareas principales de las Naciones Unidas es promover y alentar “el respeto a los derechos humanos y las libertades fundamentales de todos, sin hacer distinción por motivos de raza, sexo, idioma o religión”. Otras disposiciones obligan a los Estados a tomar medidas en cooperación con las Naciones Unidas para lograr el respeto universal de los derechos humanos.

Tres años después de la creación de las Naciones Unidas, la Asamblea General estableció la piedra angular de la legislación contemporánea en material de derechos humanos: la **Declaración Universal de Derechos Humanos**, cuya finalidad era ser el “ideal común por el que todos los pueblos deben esforzarse”. La Declaración se aprobó el 10 de diciembre en 1948, fecha que hasta hoy se conmemora en todo el mundo como Día Internacional de los Derechos Humanos, y en sus 30 artículos se detallan los derechos fundamentales civiles, culturales, económicos, políticos y sociales que deben disfrutar todas las personas de todos los países.

De los acuerdos vinculantes sobre los derechos humanos negociados

con los auspicios de las Naciones Unidas, los de mayor alcance son el *Pacto Internacional de Derechos Económicos, Sociales y Culturales* y el *Pacto Internacional de Derechos Civiles y Políticos*. Estos acuerdos, aprobados por la Asamblea General en 1966, desarrollan la Declaración Universal al plasmar en obligaciones jurídicamente vinculantes los derechos que figuran en ella. Hay comités de expertos encargados de vigilar el cumplimiento de esos Pactos por los Estados partes.

En conjunto, la Declaración Universal, los dos Pactos Internacionales y dos Protocolos Facultativos del Pacto Internacional de Derechos Civiles y Políticos constituyen la Carta Internacional de Derechos Humanos.

(www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas, págs.321-323)

VOCABULARIO

- Declaración Universal de Derechos Humanos** – Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագիր
- vulnerable** – անպաշտպան, խոցելի
- grupos vulnerables** – խոցելի խմբեր
- discriminatorio** – խտրական
- universalidad** *f* – ընդհանրականություն, համընդհանրություն
- indivisibilidad** *f* – անբաժանելիություն, անբաժանություն
- conexión** *f* – 1.կապ 2.միացում, միացնելը, կապակցում
- recíproco** – 1.փոխադարձ 2.երկկողմ
- derecho inalienable** – անօտարելի իրավունք
- asesoramiento** *m* – խորհրդրդատվություն
- Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Derechos Humanos** – ՄԱԿ-ի մարդու իրավունքների գլխավոր հանձնակատար
- fortalecer** – ամրապնդել, ուժեղացնել, ամրացնել
- en pro** – կողմ, հոգուտ, ի շահ
- protección (promoción) de derechos humanos** – մարդու իրավունքների պաշտպանություն (խթանում)
- unificar** – 1.միացնել, միավորել, համախմբել 2.միասնականացնել, ստանդար-

տացնել
asistencia humanitaria – մար-
 դասիրական օգնություն
gubernamental – կառավարա-
 կան
sindicato m – արհմիություն,
 արհեստակցական միու-
 թյուն
incorporación f – ներմուծում,
 ներդնելը, մտցնելը, միաց-
 նելը, կցելը
pedra angular – անկյունա-
 քար, հիմք
auspicio m – հովանավորութ-
 յուն, օգնություն, օժանդա-
 կություն
Pacto Internacional de Derechos

**Económicos, Sociales y Cultu-
 rales** – Տնտեսական, սոցիա-
 լական ու մշակութային ի-
 րավունքների մասին մի-
 ջազգային դաշնագիր
**Pacto Internacional de Derechos
 Civiles y Políticos** – Քաղա-
 քացիական և քաղաքական
 իրավունքների մասին մի-
 ջազգային դաշնագիր
vinculante – 1.կապող, միաց-
 նող 2.պարտադիր, պար-
 տավորեցնող
experto m – փորձագետ
protocolo facultativo – կամըն-
 տիր արձանագրություն

ACTIVIDADES

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cuál es uno de los grandes logros de las Naciones Unidas?
2. ¿En qué año se aprobó la Declaración Universal de Derechos Humanos?
3. ¿Con qué objeto se han organizado campañas educativas?
4. ¿En qué radica la misión del Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Derechos Humanos?
5. ¿Para qué unas 40 organizaciones no gubernamentales se sumaron a las delegaciones gubernamentales?
6. ¿En qué consiste una de las cuatro tareas de las Naciones Unidas establecidas en el Artículo 1?
7. ¿Cuándo se conmemora el Día Internacional de los Derechos Humanos?

8. ¿Qué se detallan en los 30 artículos de la Declaración Universal de los Derechos Humanos?
9. ¿Cuáles son los acuerdos vinculantes sobre los derechos humanos de mayor alcance?
10. ¿En qué consiste la función de comités de expertos?

2. Traduzca las expresiones siguientes al español.

իրավունքները պաշտպանել, պարտավորությունները կատարել, հաշմանդամություն ունեցող անձինք, Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագիր, խոցելի խմբեր, անօտարելի իրավունքներ, դատական համակարգ, հետևել միջազգային պայմանագրի կատարմանը, մարդու իրավունքների պաշտպանություն և խրախուսում, մարդասիրական օգնություն, կանոնադրության դրույթներ, իրավունքից օգտվել, կառավարական պատվիրակություն, ՄԱԿ-ի մարդու իրավունքների գլխավոր հանձնակատար

3. Aprenda las siguientes expresiones. Valiéndose de la terminología jurídica de este ejercicio, haga un informe sobre el tema siguiente: «El respeto a los derechos humanos y las libertades fundamentales de todos, sin hacer distinción por motivos de raza, sexo, idioma o religión».

derecho m – իրավունք	իրավունքից օգտվել
conceder (conferir, otorgar) el derecho – իրավունք տալ	ejercer (ejercitar) un derecho – իրավունքը իրացնել
defender el derecho – իրավունքը պաշտպանել	limitar (menoscabar) el derecho – իրավունքը սահմանափակել
desistir de un derecho/renunciar a un derecho – իրավունքից հրաժարվել	privar del derecho – իրավունքից զրկել
disfrutar (gozar) de un derecho, hacer uso de un derecho –	respetar el derecho – իրավունքը հարգել

reservarse un derecho – իրեն	violar (vulnerar) el derecho –
իրավունք վերապահել	իրավունքը խախտել, ոտ-
transferir el derecho – իրա-	նահարել
վունքը փոխանցել	

4. Traduzca el texto siguiente al español y coméntelo.

Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագիրն ընդունվել է 1948 թ. դեկտեմբերի 10-ին Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր վեհաժողովի կողմից: Հռչակագիրը բովանդակում է համաշխարհային արժեքները, որոնք չեն սահմանափակվում առանձին մշակույթներով, պետություններով ու կրոններով, և հռչակում է այն անօտարելի իրավունքները, որ պատկանում են յուրաքանչյուր մարդու՝ անկախ ռասայից, մաշկի գույնից, կրոնից, սեռից, լեզվից, քաղաքական կամ այլ համոզմունքներից, ազգային, սոցիալական ծագումից, սեփականությունից կամ այլ վիճակից: Հռչակագիրը և դրա հիման վրա մշակված երկու դաշնագրերը՝ Տնտեսական, սոցիալական ու մշակութային իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը և Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը, կազմում են Մարդու իրավունքների միջազգային բիլլը:

5. Compare las dos versiones (española y armenia) del fragmento extraído de la Declaración Universal de Derechos Humanos. Analice las particularidades léxico-semánticas y sintácticas de las dos variantes prestando especial atención a las palabras y expresiones en cursiva.

Artículo 1

Todos los seres humanos nacen libres e iguales en dignidad y derechos y, *dotados como están de razón y conciencia, deben*

Հոդված 1

Բոլոր մարդիկ ծնվում են ազատ ու հավասար՝ իրենց արժանապատվությամբ և իրավունքներով: *Նրանք օժտ-*

comportarse fraternalmente los unos con los otros.

Artículo 2

1. Toda persona tiene todos los derechos y libertades proclamados en esta Declaración, *sin distinción alguna de raza, color, sexo, idioma, religión, opinión política o de cualquier otra índole, origen nacional o social, posición económica, nacimiento o cualquier otra condición.*

2. Además, no se hará distinción alguna fundada en la condición política, jurídica o internacional del país o territorio *de cuya jurisdicción dependa una persona, tanto si se trata de un país independiente, como de un territorio bajo administración fiduciaria, no autónomo o sometido a cualquier otra limitación de soberanía.*

Artículo 3

Todo individuo tiene derecho a la vida, a la libertad y *a la seguridad de su persona.*

ված են բանականությամբ ու խղճով և պարտավոր են միմյանց վերաբերվել եղբայրության ոգով:

Հոդված 2

1. Յուրաքանչյուր որ ունի սույն Հռչակագրում ամրագրված բոլոր իրավունքներն ու ազատությունները *առանց որևէ տարբերակման այնպիսի հիմքերով, ինչպիսիք են ռասան, մաշկի գույնը, սեռը, լեզուն, կրոնը, քաղաքական կամ այլ համոզմունքը, ազգային կամ սոցիալական ծագումը, գույքային դրությունը, ծնունդը կամ այլ կարգավիճակ:*

2. Ավելին, չպետք է կատարվի որևէ տարբերակում՝ ելնելով այն երկրի կամ տարածքի քաղաքական, իրավական կամ միջազգային կարգավիճակից, *որին պատկանում է անձը, լինի այն անկախ, ինսամարկյալ, ոչ ինքնավար կամ ինքնիշխանության որևէ այլ սահմանափակումով:*

Հոդված 3

Յուրաքանչյուր որ ունի կյանքի, ազատության և *անձի անձեռնմխելիության իրավունք:*

Artículo 4

Nadie estará sometido a esclavitud ni a *servidumbre*; la esclavitud y la trata de esclavos están prohibidas en todas sus formas.

Artículo 5

Nadie será sometido a torturas ni a penas o *tratos crueles, inhumanos o degradantes*.

Artículo 6

Todo ser humano tiene derecho, en todas partes, *al reconocimiento de su personalidad jurídica*.

Artículo 7

Todos son iguales ante la ley y tienen, sin distinción, derecho a igual protección de la ley. *Todos tienen derecho a igual protección contra toda discriminación que infrinja esta Declaración y contra toda provocación a tal discriminación*.

Artículo 8

Toda persona tiene derecho a un recurso efectivo, ante los

Հոդված 4

Ոչ ոք չպետք է պահվի ստրկության կամ *կախյալ վիճակում*: ստրկությունը և ստրկավաճառությունը, իրենց բոլոր դրսևորումներով, արգելվում են:

Հոդված 5

Ոչ ոք չպետք է ենթարկվի խոշտանգման կամ *դաժան, անմարդկային, նվաստացնող վերաբերմունքի* կամ պատժի:

Հոդված 6

Յուրաքանչյուր ոք ամենուր իրավունք ունի *ճանաչվելու որպես իրավասուբյեկտ*:

Հոդված 7

Բոլորը հավասար են օրենքի առջև և, առանց որևէ խտրականության, ունեն օրենքով հավասար պաշտպանվածության իրավունք: *Բոլորն ունեն սույն Հռչակագիրը խախտող ցանկացած խտրականությունից և նման խտրականության ցանկացած հրահրումից հավասար պաշտպանության իրավունք*:

Հոդված 8

Յուրաքանչյուր ոք, սահմանադրությամբ կամ օրենքով

tribunales nacionales competentes, que la ampare contra actos que violen sus derechos fundamentales reconocidos por la constitución o por la ley.

Artículo 9

Nadie podrá ser arbitrariamente detenido, preso ni desterrado.

Artículo 10

Toda persona tiene derecho, en condiciones de plena igualdad, a *ser oída públicamente y con justicia por un tribunal independiente e imparcial*, para la determinación de sus derechos y obligaciones o para el examen de cualquier acusación contra ella en materia penal.

Artículo 11

1. *Toda persona acusada de delito tiene derecho a que se presuma su inocencia* mientras no se pruebe su culpabilidad, conforme a la ley y en juicio público en el que se le hayan asegurado todas las garantías necesarias para su defensa.

իրեն վերապահված հիմնարար իրավունքների խախտման դեպքում, *ունի ներպետական իրավասու ատյանների կողմից արդյունավետ պաշտպանության իրավունք:*

Հոդված 9

Ոչ ոք չպետք է ենթարկվի կամայական ձերբակալման, կալանքի կամ արտաքսման:

Հոդված 10

Յուրաքանչյուր ոք, իր իրավունքների և պարտականությունների սահմանման և իրեն ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի դեպքում, ունի լիակատար հավասարության պայմաններում *անկախ և անկողմնակալ դատարանի կողմից արդարացի ու հրապարակային դատաքննության իրավունք:*

Հոդված 11

1. *Քրեական հանցագործության համար մեղադրվող յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի համարվելու անմեղ*, քանի դեռ նրա մեղավորությունն ապացուցված չէ ըստ օրենքի, հրապարակային դատաքննությամբ, որի ժամանակ նա ունեցել է իր պաշտպանությ-

2. *Nadie será condenado por actos u omisiones* que en el momento de cometerse no fueron delictivos según el Derecho nacional o internacional. Tampoco se impondrá pena más grave que la aplicable en el momento de la comisión del delito.

յան համար անհրաժեշտ բոլոր երաշխիքները:

2. *Ոչ ոք չպետք է մեղավոր ճանաչվի որևէ քրեական հանցագործության համար՝ կապված ցանկացած գործողության կամ անգործության հետ*, որը, կատարման պահին գործող ներպետական կամ միջազգային իրավունքի համաձայն, քրեական հանցագործություն չի համարվել: Չի կարող նաև կիրառվել ավելի ծանր պատիժ, քան այն, որը կիրառելի է եղել քրեական հանցագործության կատարման պահին:

6. *Lea y comente el texto siguiente.*

Armenia, miembro del Consejo de Derechos Humanos de la O.N.U.

Armenia fue elegida como uno de los 14 nuevos miembros del Consejo de Derechos Humanos de la ONU. La decisión fue tomada el 17 del corriente, en una votación secreta que tuvo lugar en el recinto de sesiones de la Organización de las Naciones Unidas en Nueva York, donde Armenia recibió el voto positivo de 144 de los 193 países presentes. Armenia y Polonia recibieron los votos requeridos para ganar los dos nuevos escaños disponibles para la región de Europa del Este en el Consejo de 47 escaños, del que Moldavia quedó afuera.

Indonesia, Japón, las Islas Marshall y Corea del Sur ganaron los cuatro escaños correspondientes a la región de Asia y el Pacífico, mientras Irak no alcanzó los votos requeridos. Libia, Mauritania, Namibia y Sudán ganaron los escaños para África, mientras que Alemania y los Países Bajos obtuvieron los dos escaños reservados para

su región. Venezuela y Brasil tomaron los asientos reservados para América Latina y el Caribe. La candidatura de Venezuela fue criticada por muchos en Occidente por las acusaciones de violaciones de derechos humanos por parte del gobierno de Caracas del presidente Nicolás Maduro. El jefe de Estado venezolano es acusado de usar la tortura, ejecuciones extrajudiciales e intimidación para mantener el poder en medio de protestas masivas de opositores antigubernamentales. De hecho, el 15 del corriente, Human Rights Watch (HRW) instó a los miembros a votar en contra de la membresía de Venezuela. "El gobierno abusivo de Venezuela claramente no cumple con los estándares mínimos para la membresía", dijo, pese a lo cual Venezuela logró ocupar un lugar en el Consejo de la O.N.U. El nombramiento de nuevos miembros del consejo por período de dos años es escalonado. Los últimos 14 miembros servirán para el período 2020-22. El consejo con sede en Ginebra es un organismo internacional dentro del sistema de la ONU, responsable de promover y proteger los derechos humanos en todo el mundo. Tiene la autoridad para lanzar misiones de investigación y establecer comisiones de investigación sobre temas específicos.

(Sardarabad. Recuperado de <https://www.sardarabad.com.ar/wp-content/uploads/2019/10/2014web.pdf>)

TEMAS DE DEBATE

7. *Lea el texto y prepare un informe sobre el tema siguiente para realizar una discusión en el aula.*

"El cambio climático es la mayor amenaza a los derechos humanos": Bachelet

La Alta Comisionada para los Derechos Humanos de Naciones Unidas, Michelle Bachelet, aseguró este sábado que *"el cambio climático es la mayor amenaza a los derechos humanos"*.

Bachelet, expresidenta de Chile, hizo esta declaración durante su intervención en la Cumbre Global Clima y Salud, un encuentro organizado por la Alianza Global Clima y Salud, conjuntamente con la Organización Mundial de la Salud (OMS), que ha tenido lugar en la facultad de Medicina de la Universidad Complutense de Madrid, en el marco de la Cumbre del Clima.

Michelle Bachelet ha mantenido una conversación con la

responsable de salud pública y medio ambiente de la OMS, María Neira, en la que ambas han hecho un llamamiento mundial para que la salud se coloque en el centro de las consecuencias negativas que supone la crisis climática.

"La salud humana es un derecho -ha insistido Bachelet- y el cambio climático afecta más a la salud de los más vulnerables, de las mujeres y los niños. Tenemos hechos, no hablamos de ideas. Siete millones de personas mueren al año en el mundo por contaminación. Los políticos deben analizar los hechos y tomar decisiones".

María Neira ha resaltado que millones de personas están expuestas a una gran contaminación ambiental: *"La OMS no puede ser un mero observador ante esto sin enfadarse, nos estamos impacientando mucho. ¿Por qué no entramos en pánico con siete millones de muertes al año?"*.

"Hay que decir a los negociadores que paren el carbón, los combustibles fósiles, mejoren la planificación de las ciudades, hagan un transporte sostenible, buenas inversiones. ¿Por qué no reaccionan?", se ha preguntado Neira.

Bachelet ha remarcado que la salud no se prioriza en relación con la crisis climática y ha defendido la construcción de alianzas *"fuertes"* de toda la sociedad para conseguirlo, incluida la fortaleza y el impulso de los jóvenes en este objetivo.

"Hay que hablar a la gente de soluciones y esperanzas, es lo que moviliza a la sociedad, no hablar de apocalipsis, pedir su colaboración y que cambien sus patrones de consumo para que cambien los patrones de producción", añadió la Alta Comisionada de la ONU.

(<https://www.efe.com/efe/america/sociedad/bachelet-el-cambio-climatico-es-la-mayor-amenaza-a-los-derechos-humanos/20000013-4127472>)

8. Lea y comente las frases célebres y citas sobre los derechos humanos.

Privar a las personas de sus derechos humanos es poner en tela de juicio su propia humanidad. *Nelson Mandela* (1918 – 2013)

Los derechos de todos los hombres son disminuidos cuando los derechos de un hombre son amenazados. *John F. Kennedy* (1917–1963)

La injusticia, en cualquier parte, es una amenaza a la justicia en todas partes. *Martin Luther King* (1929 – 1968)

No hay camino para la paz, la paz es el camino. *Mahatma Gandhi* (1869 – 1948)

TEXTO COMPLEMENTARIO

Organización de las Naciones Unidas para la Educación, la Ciencia y la Cultura (UNESCO). La UNESCO es un organismo especializado de las Naciones Unidas creado el 16 de noviembre de 1945 con el fin de fomentar la paz y la seguridad en el mundo mediante la educación, la ciencia, la cultura y las comunicaciones. Su objetivo principal es promover un diálogo entre las civilizaciones, las culturas y los pueblos basado en el respeto de los valores comunes, con el fin de lograr un desarrollo sostenible que suponga la observancia de los derechos humanos, el respeto mutuo y la reducción de la pobreza.

En su preámbulo, la Constitución de la UNESCO proclama: «puesto que las guerras nacen en la mente de los hombres, es en la mente de los hombres donde deben erigirse los baluartes de la paz».

Para que se pueda establecer una paz duradera, sincera y aceptada por todos, el preámbulo declara que los Estados signatarios de la Constitución están «resueltos a asegurar a todos, el pleno e igual acceso a la educación, la libre búsqueda de su verdad objetiva y el libre intercambio de las ideas y conocimientos».

El objetivo de la Organización se ha definido de modo siguiente: «Contribuir a la conservación de la paz y de la seguridad estrechando, mediante la educación, la ciencia y la cultura, la colaboración entre las naciones con el fin de asegurar el respeto universal de la justicia, de la ley, de los derechos humanos y de las libertades fundamentales para todos, sin distinción de raza, de sexo, de idioma o de religión, que la Carta de las Naciones Unidas reconoce a todos los pueblos».

Su misión consiste en «contribuir a la consolidación de la paz, la

erradicación de la pobreza, el desarrollo sostenible y el diálogo intercultural mediante la educación, las ciencias, la cultura, la comunicación y la información», siendo sus dos grandes prioridades África y la igualdad entre hombres y mujeres.

Patrimonio de la Humanidad es el título concedido por la UNESCO a lugares específicos de nuestro planeta y el nombre del correspondiente programa de la Organización, cuyo principal objetivo es catalogar, preservar y dar a conocer sitios de gran importancia cultural o natural para toda la humanidad.

Cada sitio declarado Patrimonio de la Humanidad pertenece al país donde se encuentra, pero se considera de interés internacional y debe ser preservado para las futuras generaciones con la ayuda de los Estados miembros de la UNESCO. Estos lugares pueden obtener financiación para su conservación del Fondo para la conservación del Patrimonio de la Humanidad.

Fondo de las Naciones Unidas para la Infancia (UNICEF). El Fondo de las Naciones Unidas para la Infancia fue creado en 1946 con el objetivo de afrontar las graves consecuencias que dejó la segunda guerra mundial en los niños de Europa. Originalmente fue creado con el nombre de Fondo Internacional de Emergencia de las Naciones Unidas para la Infancia, pero en 1953 el UNICEF se convierte en organismo permanente dentro del sistema de la ONU. Su principal finalidad es promover la protección de los derechos de los niños.

Más de 193 países trabajan con UNICEF a través de diversos programas y comités regionales, cuyos principios se basan en lo establecido por la Convención sobre los Derechos del Niño y el Adolescente. Entre sus preocupaciones específicas figuran la salud, la educación, la protección y otros derechos humanos de la infancia. El UNICEF fomenta la educación de calidad para niños y la creación de un entorno de protección, especialmente en situaciones de emergencia, a fin de prevenir y hacer frente a la violencia, la explotación y los abusos contra los niños.

El UNICEF es dirigido por una Junta Ejecutiva integrada por delegados de 36 países. Para su financiación, el UNICEF depende enteramente de contribuciones voluntarias. El UNICEF recibió el Premio Nobel de la Paz en 1965 en pro de «la promoción de la confraternidad entre las naciones».

Fondo Monetario Internacional (FMI). El FMI se fundó oficialmente en 1945, al término de la Segunda Guerra Mundial, durante los Acuerdos de Bretton Woods. El FMI fue creado para asegurar la estabilidad del sistema económico y financiero del mundo, con el fin de paliar los efectos de la Gran Depresión de la década anterior y evitar futuras repeticiones. Sus objetivos principales son los siguientes: fomentar la cooperación monetaria mundial, asegurar la estabilidad financiera, contribuir al establecimiento de un sistema multilateral de pagos y a la eliminación de las restricciones cambiarias, facilitar el intercambio económico y el comercio internacional, ayudar a sus miembros proporcionándoles temporalmente recursos financieros para que corrijan desajustes de sus balanzas de pagos, promover el alto nivel de empleo y el crecimiento económico sostenible, reducir la pobreza en todo el mundo, etc.

Los recursos financieros del Fondo consisten principalmente en las aportaciones de capital de sus países miembros. Una de las principales responsabilidades del FMI consiste en proporcionar créditos a países que experimentan dificultades en su balanza de pagos.

Banco Mundial. El Banco Mundial es uno de los organismos especializados de las Naciones Unidas cuya finalidad principal consiste en ayudar a países en desarrollo que necesiten apoyo económico a través de préstamos o créditos. También se conoce por su nombre en inglés, World Bank. Las funciones más importantes del Banco Mundial son las siguientes:

- prestar apoyo tanto a los países desarrollados como a los países en desarrollo,
- hacer frente al desafío de la pobreza a través de tales objetivos específicos que son los siguientes: erradicar la pobreza extrema y el hambre, promover la igualdad de género, reducir la mortalidad infantil, mejorar la salud materna, combatir el VIH/SIDA y otras enfermedades, etc.

El Banco centra sus actividades de préstamo y creación de capacidad en dos pilares de desarrollo: en la creación de un clima favorable a la inversión, al empleo y al crecimiento sostenible, y en la mejora de los pobres y de sus circunstancias, de manera que lleguen a ser también partícipes del desarrollo. Las operaciones generales se delegan en un grupo más reducido, la Junta de Directores Ejecutivos,

encabezada por el Presidente del Banco.

Organización Mundial del Comercio (OMC). La Organización Mundial del Comercio es la única organización internacional que se ocupa de las normas multilaterales que rigen el comercio entre las naciones. Los pilares sobre los que descansa son los Acuerdos de la OMC, que han sido negociados y firmados por la mayoría de los países que participan en el comercio mundial y ratificados por sus respectivos Parlamentos.

Alrededor de 60 acuerdos, anexos, decisiones e interpretaciones, que constituyen la reglamentación jurídica del comercio internacional y la política comercial, son el fundamento de la OMC. Dichos acuerdos se basan, entre otros principios, en la no discriminación, la liberalización del comercio y el fomento de la competencia, así como en disposiciones especiales para los países menos adelantados.

(www.un-library.org. ABC de las Naciones Unidas,
págs. 54-55, 84)

VOCABULARIO

- civilización** *f* – քաղաքակրթ-
թություն
reducción de la pobreza – աղ-
քատության կրճատում
baluarte *m* – հենակետ, հենա-
րան, հիմք
erradicación de la pobreza –
աղքատությունն արմա-
տախիլ անելը
patrimonio *m* – 1. սեփակա-
նություն, ունեցվածք 2. ժա-
ռանգություն
afrontar – 1. հակադրել 2. դի-
մագրավել, դիմակայել
**Convención sobre los Derechos
del Niño** – Երեխայի իրա-
- վունքների մասին կոնվեն-
ցիա
explotación *f* – շահագործում
abuso *m* – 1. չարաշահում
2. բռնություն
crédito *m* – վարկ
mortalidad *f* – մահացություն
delegar – լիազորել, լիազորու-
թյուն տալ, արտոնել
Junta de Directores Ejecutivos –
Գործադիր տնօրենների
խորհուրդ
anexo *m* – հավելված
liberalización *f* – ազատակա-
նացում

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué año fue fundada la UNESCO y con qué fin?
2. ¿Cómo se define el objetivo de la Organización?
3. ¿En qué consiste la misión de la UNESCO?
4. ¿En qué año fue creado el Fondo de las Naciones Unidas para la Infancia?
5. ¿En qué radica la finalidad primordial del UNICEF?
6. ¿Qué objetivos persigue el UNICEF?
7. ¿Cuál es el órgano rector del UNICEF?
8. ¿En qué año el UNICEF recibió el Premio Nobel de la Paz?
9. ¿Cuándo fue establecido el Fondo Monetario Internacional y cuáles son sus funciones?
10. ¿En qué consisten los recursos financieros del Fondo Monetario Internacional?
11. ¿En qué radica una de las principales responsabilidades del FMI?
12. ¿Cuál es el objetivo común del Banco Mundial?
13. ¿En qué pilares centra sus actividades de préstamo el Banco Mundial?
14. ¿De qué se ocupa la Organización Mundial del Comercio?
15. ¿En qué principios se basan los acuerdos de la OMC?

2. Prepare un informe sobre los Organismos Especializados de las Naciones Unidas que se presentan a continuación. Son las organizaciones internacionales vinculadas a las Naciones Unidas mediante acuerdos intergubernamentales. ¿Qué papel desempeñan estos organismos especializados de la ONU en la comunidad internacional?

BM (Banco Mundial)

ՀԲ (Համաշխարհային բանկ)

FAO (Organización de las Naciones Unidas para la Alimentación y la Agricultura)

ՊԳԿ (ՄԱԿ-ի պարենի և գյուղատնտեսության կազմակերպություն)

FIDA (Fondo Internacional de

ԳԶՄՀ (Գյուղատնտեսության

Desarrollo Agrícola)	գարգացման միջազգային հիմնադրամ)
FMI (Fondo Monetario Internacional)	ԱՄՀ (Արժույթի միջազգային հիմնադրամ)
OACI (Organización de Aviación Civil Internacional)	ՔԱՄԿ (Քաղաքացիական ավիացիայի միջազգային կազմակերպություն)
OIT (Organización Internacional del Trabajo)	ԱՄԿ (Աշխատանքի միջազգային կազմակերպություն)
OMI (Organización Marítima Internacional)	ՄԾԿ (Միջազգային ծովային կազմակերպություն)
OMM (Organización Meteorológica Mundial)	ՕՀԿ (Օդերևութաբանության համաշխարհային կազմակերպություն)
OMPI (Organización Mundial de la Propiedad Intelectual)	ՄՍՀԿ (Մտավոր սեփականության համաշխարհային կազմակերպություն)
OMS (Organización Mundial de la Salud)	ԱՀԿ (Առողջապահության համաշխարհային կազմակերպություն)
OMT (Organización Mundial del Turismo)	ԶՀԿ (Զբոսաշրջության համաշխարհային կազմակերպություն)
ONUDI (Organización de las Naciones Unidas para el Desarrollo Industrial)	ՄԱԱԶԿ (ՄԱԿ-ի արդյունաբերության զարգացման կազմակերպություն)
UIT (Unión Internacional de Telecomunicaciones)	ՀՄՄ (Հեռահաղորդակցության միջազգային միություն)
UNESCO (Organización de las Naciones Unidas para la Educación, la Ciencia y la	ՅՈՒՆԵՍԿՕ (ՄԱԿ-ի կրթության, գիտության և մշակույ-

Cultura)

UPU (Unión Postal Universal)

թի կազմակերպություն)

ՀՓՄ (Համաշխարհային փոստային միություն)

3. *Lea el texto y desarrolle una discusión sobre las prioridades de la FAO en Armenia.*

La asistencia de la FAO a Armenia está conformada por seis prioridades de colaboración acordadas con el Gobierno: desarrollo de capacidades y apoyo a las políticas para el desarrollo rural y la integración económica regional para aumentar al acceso de los agricultores a los mercados; sanidad animal y ayuda a la producción a través de la prevención y control de las principales enfermedades transfronterizas de los animales; políticas de producción agrícola y protección fitosanitaria; desarrollo estratégico de políticas forestales; tecnologías de pesca y acuicultura sostenibles; estadísticas agrícolas para la planificación de políticas eficientes en el país.

(<http://www.fao.org/countryprofiles/index/es/?iso3=ARM>)

4. *Traduzca las siguientes expresiones al armenio.*

promover un diálogo entre las civilizaciones, establecer una paz duradera, Estados signatarios, conservación del patrimonio de la humanidad, afrontar las graves consecuencias, prevenir y hacer frente a la violencia, recibir el Premio Nobel de la Paz, fomentar la cooperación monetaria internacional, contribuir al establecimiento de un sistema multilateral de pagos, eliminación de las restricciones cambiarias, proporcionar recursos financieros, promover el alto nivel de empleo, erradicar la pobreza extrema, reducir la mortalidad infantil, liberalización del comercio, fomento de la competencia, países menos adelantados

5. *Lea y comente el texto. Haga un informe sobre los temas siguientes: ¿Qué es el patrimonio cultural inmaterial? ¿Cuántos elementos culturales inmateriales tiene Armenia en la lista representativa del patrimonio cultural inmaterial de la humanidad?*

El arte armenio de la escritura inscrito en la lista representativa del patrimonio cultural inmaterial de la humanidad de UNESCO 2019

Este elemento del patrimonio cultural inmaterial abarca el arte multiseccular de la escritura y caligrafía del alfabeto armenio, así como sus usos culturales, ya sean decorativos o de otro tipo. Basado en el alfabeto creado por Mesrop Machtots en el año 405 de nuestra era con arreglo al principio de “una letra por sonido”, este elemento se distingue por su gran variedad de caracteres ornamentales que suelen clasificarse en función de su forma: lazos, pájaros, animales y personajes y criaturas míticas o fantásticas. Desde su invención, las letras del alfabeto armenio no han servido exclusivamente para crear un patrimonio cultural escrito, sino también para representar números, criptogramas, enigmas, etc. Hoy en día, esas letras se usan también en la producción de objetos artesanales. El arte de la escritura armenia ha impregnado a la casi totalidad de las capas sociales del país y ha influido muy especialmente en el arte popular. La práctica de este elemento del patrimonio cultural está extendida por todo el territorio nacional y forma parte integrante de la identidad del pueblo armenio. Entre los depositarios y practicantes del elemento figuran, entre otros, artistas, tapiceros, bordadores, joyeros, escultores, lingüistas y calígrafos.

(<https://ich.unesco.org/es/RL/el-arte-armenio-de-la-escritura-y-sus-expresiones-culturales-01513?RL=01513>)

6. *Traduzca al español el texto siguiente:*

ԵՐԵՎԱՆ, 12 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐԻ, ԱՐՄԵՆՊՐԵՍ: Կոլումբիայում դեկտեմբերի 9-14-ը ընթացող ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի Ոչ նյութական մշակութային ժառանգության պահպանման հարցերով միջկառավարական կոմիտեի 14-րդ նստաշրջանին որոշում կայացվեց Հայաստանի ներկայացրած «Հայկական տառարվեստը

և դրա մշակութային դրսևորումները» հայտն ընդգրկել ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի մարդկության ոչ նյութական մշակութային ժառանգության ներկայացուցչական ցանկում:

Մինչ այդ, հայտը փորձագիտական քննություն էր անցել և ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի գնահատման մարմնի փորձագետների կողմից դրական գնահատականի արժանացել:

Նստաշրջանին մասնակցել են աշխարհի 138 երկրի 1411 ներկայացուցիչ, այդ թվում՝ կոնվենցիային միացած անդամ երկրների, ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի հովանու ներքո գործող հասարակական կազմակերպությունների ներկայացուցիչներ, դիտորդներ, ինչպես նաև տարբեր երկրների լրատվամիջոցներ:

Միջկառավարական կոմիտեն ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի 2003 թ. «Ոչ նյութական մշակութային ժառանգության պաշտպանության մասին» կոնվենցիայի գլխավոր մարմիններից է: Այն ստեղծվել է կոնվենցիայի 5-րդ հոդվածի համաձայն, կազմված է 24 անդամ պետություններից: Կոմիտեի կարևոր գործառույթներից է կոնվենցիայով սահմանված ցանկերում գրանցվելու նպատակով անդամ պետությունների կողմից ներկայացված հայտերի առնչությամբ վերջնական որոշում կայացնելը: Հայաստանը կոմիտեի անդամ է ընտրվել 2016-2020 թթ. ժամանակահատվածի համար:

Հայաստանի Հանրապետությունը ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի 2003 թ. «Ոչ նյութական մշակութային ժառանգության պաշտպանության մասին» կոնվենցիան վավերացրել է 2006 թ. և մինչ օրս ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի մարդկության ոչ նյութական մշակութային ժառանգության ներկայացուցչական ցանկում գրանցել է «Դուդուկն ու իր երաժշտությունը» (2008 թ.), «Հայկական խաչքարի արվեստ. խաչքարի խորհուրդն ու խաչքարագործությունը» (2010 թ.), «Մասնա ծոեր կամ Սասունցի Դավիթ էպոսի կատարողական դրսևորումները» (2012 թ.), «Լավաշ. ավանդական

հացի պատրաստումը, նշանակությունը և մշակութային դրսևորումները Հայաստանում» (2014 թ.) և «Քոչարի. ավանդական խմբապար» (2017 թ.) տարրերը:

7. *Lea y comente el texto. Desarrolle una discusión en el aula sobre el tema siguiente: El Banco Mundial y Armenia tienen una rica cooperación.*

El presidente de Armenia recibió una delegación encabezada por el vicepresidente del Banco Mundial para Europa y Asia Central, Cyril Muller. El mandatario armenio destacó la importancia de la cooperación de Armenia con el Banco Mundial en diferentes áreas y expresó su esperanza de que la interacción existente continúe. Las partes analizaron los programas en curso, así como el documento estratégico del Marco de Asociación de Países que define las prioridades de la cooperación entre Armenia y el Banco Mundial para los próximos cuatro años. Las partes coincidieron en que existe gran potencial de cooperación en las áreas de alta tecnología, educación, agricultura y turismo, así como oportunidades para implementar programas regionales conjuntos.

8. *Lea y comente el texto sobre el apoyo financiero del FMI para combatir las consecuencias de la pandemia COVID-19 en Armenia.*

FMI aprueba US\$280 millones para Armenia

EREVÁN, 22 de mayo. SoyArmenio - Como parte del acuerdo Stand-By de tres años, la Junta Directiva aprobó el 17 de mayo la provisión de 180 millones de DEG a Armenia (alrededor de US\$248 millones).

"Las consecuencias de la pandemia de COVID-19 y el endurecimiento de las condiciones financieras mundiales afectaron el crecimiento superior de Armenia y las condiciones económicas favorables. Las perspectivas a corto plazo empeoraron significativamente, mientras que el déficit presupuestario y de cuenta corriente aumentó significativamente este año. El apoyo financiero del FMI ayudará a Armenia a resolver estos problemas, incluidos las urgentes consecuencias sociales y económicas de la pandemia de

COVID-19", dice el informe.

Según el subdirector gerente del FMI, Tao Zhang, después de altos indicadores en 2019, **la pandemia de COVID-19 golpeó duramente a la economía armenia**, pero el gobierno respondió activamente a la crisis adoptando medidas de contención universales y ayudando a los grupos y empresas vulnerables en los sectores más afectados. Según él, la implementación del programa de reforma de las *autoridades contribuirá a un crecimiento sostenible e integral. "Esto incluye los esfuerzos para crear un mecanismo anticorrupción holístico, mejorar el clima empresarial y apoyar a las pequeñas y medianas empresas, y fortalecer los sectores de la salud y la educación. Mejorar el acceso en virtud de un acuerdo standby proporcionará el apoyo muy necesario que permitirá a las autoridades mitigar la pandemia y apoyar a los afectados hogares y empresas"*, subrayó.

([https://www.soyarmenio.com.ar/2020/05/fmi-aprueba-us280-millones-para-armenia.html?utm_source=feedburner&utm_medium=twitter&utm_campaign=Feed:+SoyArmenio+\(Soy+Armenio\)\)](https://www.soyarmenio.com.ar/2020/05/fmi-aprueba-us280-millones-para-armenia.html?utm_source=feedburner&utm_medium=twitter&utm_campaign=Feed:+SoyArmenio+(Soy+Armenio))))

TEMA
OTRAS ORGANIZACIONES INTERNACIONALES
EN EL MUNDO ACTUAL

UNIDAD 1

La Organización del Tratado del Atlántico Norte
(OTAN)

La Organización del Tratado del Atlántico Norte (OTAN) tiene sus orígenes en la firma del Tratado de Washington de 1949, mediante el cual diez países de ambos lados del Atlántico (Bélgica, Canadá, Dinamarca, Estados Unidos, Francia, Islandia, Italia, Luxemburgo, Noruega, Países Bajos, Portugal y Reino Unido) se comprometieron a defenderse mutuamente en caso de agresión armada contra cualquiera de ellos. El propósito fundamental de la Alianza del Atlántico Norte es salvaguardar la libertad y seguridad de todos sus miembros de Europa y Norteamérica de acuerdo con los principios de la Carta de las Naciones Unidas. Para ello la Alianza utiliza su influencia política y su capacidad militar según la naturaleza de los retos de seguridad que deben afrontar sus Estados miembros.

La Organización del Tratado del Atlántico Norte constituye una de las herramientas principales de la Alianza para implementar sus objetivos de seguridad. Es una organización intergubernamental en la que los países miembros conservan toda la soberanía e independencia y que sirve de foro para las consultas y decisiones sobre cuestiones que afectan a su seguridad. La estructura de la OTAN facilita las consultas, la coordinación y la cooperación permanentes entre sus miembros sobre los asuntos políticos, militares, económicos y de seguridad, y también la cooperación en campos no militares como ciencia, información, medio ambiente y ayuda tras los desastres naturales.

La Alianza parte del principio de que la seguridad de cada país miembro depende de la seguridad de todos los demás. Si la seguridad de cualquiera de ellos se viese amenazada, les afectaría a todos. Al firmar el Tratado de Washington –la carta fundacional de la OTAN– cada país asume un compromiso con los restantes miembros,

compartiendo los riesgos y responsabilidades así como las garantías de seguridad colectiva. Esto significa que muchos aspectos de la defensa de los que en el pasado cada país realizaba en solitario adquieren ahora un carácter colectivo. También se comparte el coste de los equipos que las fuerzas militares precisan para poder adiestrarse y trabajar conjuntamente de forma eficaz.

Cada país mantiene su independencia y libertad para adoptar sus propias decisiones, pero al planificar de forma conjunta y compartir los recursos los diferentes países disponen de un nivel de seguridad muy superior al que podrían conseguir en solitario. Éste sigue siendo el principio fundamental de la cooperación en seguridad dentro de la OTAN.

La firma del Tratado de Washington de 1949 supuso un hito sin precedentes. No solamente redujo el riesgo de agresiones externas, se logró evitar que los países europeos que en el pasado habían luchado entre sí, pudieran en el futuro volver a enfrentarse. Por el contrario, estos países pasaron a depender unos de otros y compartir la seguridad mutua al tiempo que trabajaban en el incremento de su prosperidad. El Tratado de Washington potenció la seguridad entre los miembros europeos de la Alianza y Estados Unidos y Canadá y forjó un vínculo transatlántico permanente entre Europa y Norteamérica.

Cuando se creó la Alianza en 1949 la Unión Soviética era la principal amenaza contra la libertad e independencia de Europa Occidental. Su ideología, sus objetivos y métodos políticos y su capacidad militar implicaban que, fueran cuales fueran sus verdaderas intenciones, ningún país de Occidente podía descartar la posibilidad de un conflicto. Por eso desde 1949 hasta el final de los años 80 –el período conocido como la guerra fría– la principal tarea de la Alianza consistió en mantener una capacidad militar y suficiente para defender a sus miembros frente a cualquier tipo de agresión proveniente de la Unión Soviética y el Pacto de Varsovia.

Las políticas adoptadas por los miembros de la OTAN han ido evolucionando en función de la situación estratégica. Al final de la guerra fría la estructura y objetivos de la Alianza se transformaron como reflejo de los enormes cambios ocurridos en el entorno político y militar europeo tras la aparición de nuevas amenazas. Se amplió entonces el concepto de

defensa hasta incluir el diálogo y la cooperación práctica con los países no pertenecientes a la Alianza, que fueron considerados instrumentos clave para reforzar la seguridad euroatlántica.

Las tareas fundamentales de la Alianza son las siguientes:

- actuar como cimiento de la estabilidad del área euroatlántica;
- servir como foro de consultas sobre cuestiones de seguridad;
- disuadir y neutralizar cualquier intento de agresión contra cualquier Estado miembro;
- prevenir los conflictos e implicarse activamente en la gestión de crisis;
- impulsar la asociación, cooperación y diálogo con los restantes países del área euroatlántica.

La estructura civil de la OTAN. El principal organismo de toma de decisiones es el Consejo del Atlántico Norte, responsable último de todas las decisiones de la OTAN. Se trata del único organismo creado directamente por el Tratado del Atlántico. El Consejo es ante todo un foro político que reúne a representantes de todos los países miembros para discutir cuestiones políticas u operativas. Se puede reunir a diferentes niveles: embajadores, ministros de defensa o asuntos exteriores, o jefe de Estado y de gobierno.

El Comité de Planes de Defensa se ocupa de la mayoría de las cuestiones de defensa y de aquellos asuntos relacionados con la planificación de la defensa colectiva. Proporciona directrices a las autoridades militares de la OTAN y dentro de su campo de competencia tiene la misma autoridad que el Consejo y, al igual que éste, se reúne habitualmente a nivel de embajadores y al menos dos veces al año a nivel de ministros de defensa. Los ministros de defensa se reúnen también periódicamente dentro del Grupo de Planes Nucleares, donde se revisa la política nuclear de la Alianza y se debate una amplia gama de cuestiones políticas relacionadas con las fuerzas nucleares, así como asuntos más generales como el control de armamentos nucleares y la proliferación.

La estructura militar de la OTAN. La estructura militar de la OTAN se encuentra bajo la supervisión del Comité Militar, que constituye la máxima autoridad militar dentro de la Alianza pero depende de la autoridad política del Consejo del Atlántico Norte. El Comité

proporciona a la Alianza asesoramiento en cuestiones militares. Se puede reunir al máximo nivel en sesión de Jefes de Estado Mayor, pero lo habitual es que los países miembros se reúnan a nivel de Representantes Militares. El Comité Militar también da directrices a los dos Comandantes Estratégicos de la OTAN: el Comandante Supremo Aliado en Europa y el Comandante Supremo Aliado de Transformación.

La Asamblea Parlamentaria de la OTAN.

La Alianza es una organización intergubernamental, en la que cada gobierno debe responder ante su propio parlamento. De ahí la importancia que tiene para la Alianza el apoyo de los representantes parlamentarios elegidos democráticamente. La Asamblea Parlamentaria de la OTAN constituye el foro interparlamentario de sus países miembros, donde se reúnen los legisladores europeos y norteamericanos para discutir cuestiones y problemas de interés común.

Las funciones del Secretario General de la OTAN. El Secretario General promueve y dirige el proceso de consultas y toma de decisiones dentro de la Alianza. Preside el Consejo del Atlántico Norte, así como otros comités superiores, y tiene una influencia considerable dentro del proceso de toma de decisiones. Puede proponer cuestiones para ser debatidas y utilizar su puesto como presidente independiente e imparcial para guiar las discusiones hacia un consenso en interés del conjunto de la Alianza.

(www.iri.edu.ar. La Transformación de la OTAN. Instituto de Relaciones Internacionales/ www.exteriores.gob.es)

VOCABULARIO

reto *m* – 1.մարտահրավեր
2.սպառնալիք

herramienta *f* – գործիք, միջոց

implementar los objetivos – նպատակները իրականացնել

desastres naturales – բնական աղետներ

seguridad colectiva – հավաքական անվտանգություն

adiestrarse – սովորել, հմտանալ, նախապատրաստվել, պատրաստվել

sin precedentes – աննախադեպ

incremento *m* – աճ, զարգացում, ավելացում

ideología *f* – գաղափարախոսություն

descartar – բացառել, մերժել

cimiento *m* – հիմք, հենարան

disuadir – տարհամոզել

neutralizar – չեզոքացնել

ministro de defensa – պաշտպանության նախարար

nuclear – միջուկային

interparlamentario – միջխորհրդարանական

legislador – 1. *m* օրենսդիր, օրենսդիր մարմնի անդամ, պատգամավոր 2. *adj* օրենսդրական

guiar – տանել, առաջնորդել, ղեկավարել, ուղղություն սալ

Notas

La Organización del Tratado del Atlántico Norte (OTAN)

Pacto de Varsovia

Tratado de Washington

El Consejo del Atlántico Norte

El Comité de Planes de Defensa

El Grupo de Planes Nucleares

El Comité Militar

La Asamblea Parlamentaria

Հյուսիսատլանտյան դաշինքի կազմակերպություն

Վարշավյան դաշինք

Վաշինգտոնի պայմանագիր

Հյուսիսատլանտյան խորհուրդ

Պաշտպանության ծրագրավորման կոմիտե

Միջուկային ծրագրավորման խումբ (հանձնաժողով), Միջուկային պլանների խումբ

Ռազմական կոմիտե

Խորհրդարանական վեհաժողով

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cuándo se creó la Organización del Tratado del Atlántico Norte?
2. ¿En qué consiste el propósito fundamental de la Alianza?

3. ¿De qué principio parte la Organización?
4. ¿Qué compromiso asumen los miembros al firmar el Tratado de Washington?
5. ¿Qué cambios introdujo la firma del Tratado de Washington de 1949?
6. ¿Qué potencia era la principal amenaza cuando se creó la OTAN?
7. ¿En qué consistía la principal tarea de la Alianza desde 1949 hasta el final de los años 80?
8. ¿Qué cambios ocurrieron dentro de la Alianza al final de la guerra fría?
9. ¿Cuáles son las tareas fundamentales de la Alianza?
10. ¿Cuál es el principal organismo de toma de decisiones de la OTAN?
11. ¿En qué consiste la función del Consejo del Atlántico Norte?
12. ¿De qué cuestiones se ocupa el Comité de Planes de Defensa?
13. ¿Qué funciones ejerce el Comité Militar?
14. ¿Dónde se reúnen los legisladores y con qué objeto?
15. ¿Cuáles son las funciones del Secretario General de la OTAN?

2. a) Lea el texto siguiente y coméntelo.

Pacto de Varsovia. El Pacto de Varsovia o Pacto de Amistad, Colaboración y Asistencia Mutua fue un acuerdo firmado en 1955 por los países del entonces llamado Bloque del Este o Bloque Soviético, que suponía una alianza militar entre ellos. El Pacto de Varsovia surgió para hacerle contrapeso a la unión de los países occidentales capitalistas en la Organización del Tratado del Atlántico Norte (OTAN), así como al rearme militar de la República Federal Alemana, una de las dos en que el país germano había sido dividido luego de la Segunda Guerra Mundial y cuyo gobierno era pro capitalista. Todo esto se da en el marco del inicio de la Guerra Fría, un enfrentamiento político, económico y estratégico largo (1945 – 1991) que dividió al mundo entero en dos bandos: el capitalista (occidental) integrado por Estados Unidos, Inglaterra y sus aliados; y el bloque comunista (oriental) integrado por la Unión de Repúblicas Soviéticas Socialistas

(URSS) y sus aliados. Los países involucrados en el Pacto de Varsovia fueron casi todos los del Bloque Socialista: la URSS, la República Popular de Albania, la República Democrática Alemana, la República Popular de Bulgaria, la República Socialista de Checoslovaquia, la República Popular de Polonia y la República Socialista de Rumanía.

b) Conteste a las preguntas siguientes.

- ¿Cuándo fue firmado el Pacto de Varsovia?
- ¿Con qué objeto se creó el Pacto de Varsovia?
- ¿Qué países fueron involucrados en el Pacto de Varsovia?

3. Traduzca las siguientes expresiones al armenio.

agresión armada, salvaguardar la libertad y seguridad de todos los miembros, de acuerdo con los principios, utilizar su influencia política y su capacidad militar, implementar los objetivos de seguridad, una organización intergubernamental, la cooperación en campos no militares, desastres naturales, la carta fundacional de la OTAN, compartir los riesgos y responsabilidades, las garantías de seguridad colectiva, las fuerzas militares, trabajar conjuntamente de forma eficaz, reducir el riesgo de agresiones externas, descartar la posibilidad de un conflicto, guerra fría, instrumentos clave para reforzar la seguridad euroatlántica, actuar como cimiento de la estabilidad, servir como foro de consultas, neutralizar cualquier intento de agresión, prevenir los conflictos, implicarse activamente en la gestión de crisis, discutir cuestiones de interés común, proporcionar directrices, reunirse a nivel de embajadores, debatir una amplia gama de cuestiones, proporcionar asesoramiento, constituir el foro interparlamentario, guiar las discusiones hacia un consenso, adoptar decisiones políticas

4. Traduzca el texto siguiente al español.

Հյուսիսատլանտյան դաշինքը ստեղծվել է 1949 թվականին ԱՄՆ-ի, Կանադայի և մի քանի արևմտաեվրոպական երկրների կողմից, որպես Խորհրդային Միության դեմ միասնական

անվտանգությունն ապահովող կազմակերպություն: Դաշինքում որոշումներն ընդունվում են համընդհանուր համաձայնությամբ՝ կոնսենսուսով: Դաշինքի որոշումներ կայացնող գլխավոր մարմինը Հյուսիսատլանտյան խորհուրդն է, որը գործում է երեք մակարդակներով՝ մշտական ներկայացուցիչների, արտգործնախարարների կամ պաշտպանության նախարարների, պետության ղեկավարների: Խորհրդում բոլոր անդամներն ունեն մեկ ձայնի իրավունք: Որևէ միջամտության կամ գործողության նախաձեռնման համար Խորհուրդը պետք է միաձայն քվեարկի դրա օգտին: Այս սկզբունքը թույլ է տալիս կանխել ռազմական և այլ տեսակի միջամտություն կատարելու որևէ քայլ, որը չի ստանում անդամ պետությունների աջակցությունը: Հյուսիսատլանտյան խորհրդի հանդիպումները վարում է կազմակերպության գլխավոր քարտուղարը: Խորհրդի ենթակայությամբ ձևավորվում և գործում են Պաշտպանության ծրագրավորման կոմիտեն և Միջուկային ծրագրավորման խումբը: Այս կառույցներից անկախ գործում է Ռազմական կոմիտեն, որը պատասխանատու է ռազմական գործողությունների կազմակերպման և իրականացման համար: Պաշտպանության ծրագրավորման կոմիտեի գործառույթն է սահմանել, թե ՆԱՏՕ-ի անդամ երկրներն ինչպես կարող են աջակցել կազմակերպությանը և ինչ դեր կարող են ստանձնել այս կամ այն իրավիճակում: Միջուկային ծրագրավորման խումբը զբաղվում է միջուկային քաղաքականության մշակմամբ և իրագործմամբ: ՆԱՏՕ-ի ռազմական գործողությունները ղեկավարվում են Ռազմական կոմիտեի նախագահի կողմից և իրականացվում ռազմավարական երկու հրամանատարությունների կողմից: Կառույցն ունի նաև խորհրդարանական վեհաժողով. այս ձևաչափում կազմակերպության անդամ երկրների զինված ուժերի պատգամավորները հնարավորություն ունեն քննարկել անվտանգության խնդիրներ:

TEMAS DE DEBATE

5. *Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Las más grandes operaciones de la OTAN desde su fundación en 1949 (invasión de Afganistán, invasión de Irak, agresión militar a Libia).
- La incorporación de España a la estructura militar de la OTAN en 1982.
- El referéndum sobre la permanencia de España en la OTAN celebrado el 12 de marzo de 1986.
- La cooperación entre la OTAN y la República de Armenia.
- La disolución del Pacto de Varsovia.

6. *Aprenda las siguientes expresiones. Valiéndose de la terminología de este ejercicio, haga un informe sobre el tema siguiente: Guerras y conflictos actuales.*

guerra	պատերազմ
guerra civil	քաղաքացիական պատերազմ
guerra fría	սառը պատերազմ
guerra de guerrillas	պարտիզանական պատերազմ
guerra de independencia	անկախության պատերազմ
guerra de liberación nacional	ազգային ազատագրական պատերազմ
guerra nuclear	միջուկային պատերազմ
guerra submarina	ստորջրյա պատերազմ
guerra terrestre	ցամաքային պատերազմ
guerra no declarada	չհայտարարված պատերազմ
declarar la guerra	պատերազմ հայտարարել
desencadenar (desatar, encender, entablar) la guerra	պատերազմ սանձազերծել
prevenir (conjurar) la guerra	պատերազմը կանխել
hacer (estar en, librar) guerra	պատերազմել, պատերազմ մղել

ganar la guerra	պատերազմում հաղթել
perder la guerra	պատերազմում պարտություն կրել
incendiario de la guerra	պատերազմի հրահրիչ, սաղրիչ

TEXTO COMPLEMENTARIO

El delito: definición, características y clasificación

Delito: El delito es definido como una conducta típica (tipificada por la ley), antijurídica (contraria a Derecho) y culpable. Supone una conducta infraccional del Derecho penal, es decir, una acción u omisión tipificada y penada por la ley.

La definición de delito ha diferido y difiere todavía hoy entre escuelas criminológicas.

«Crimen» y «delito» son términos equivalentes. Su diferencia radica en que el delito es genérico y por crimen se entiende un delito más grave o específicamente un delito ofensivo en contra de las personas. Tanto el delito como el crimen son categorías presentadas habitualmente como universales, sin embargo, los delitos y crímenes son definidos por los distintos ordenamientos jurídicos vigentes en un territorio o en un intervalo de tiempo.

Se puede alegar que el homicidio es considerado delito en todas las legislaciones, pero matar a otro es castigado como homicidio sólo bajo estrictas condiciones: que no se mate en una guerra, que no se mate ejerciendo una profesión (médicos, enfermeros, policías, jueces, ministros del interior, ministros de defensa), o que no se mate en legítima defensa.

Delitos Políticos: son aquellos, que tienen por objetivo atentar contra la estabilidad de un régimen político determinado. No buscan el beneficio personal, directamente, del delincuente, sino que buscan cambiar una situación por vías fácticas de violencia. Pueden ser por ejemplo la sedición, revolución, y otros tantos que se dan en las situaciones de inestabilidad política.

Delitos Comunes: son los atentados contra el patrimonio, persona, familia, estado y otros tantos que no se clasifican como políticos.

Homicidio. El homicidio es un delito que consiste en matar a otra

persona.

Etimológicamente se descompone en *homo* (hombre) y *cidium*, derivado de *caedere*, matar.

El homicidio se diferencia del asesinato por su carencia de alevosía, ensañamiento u otras circunstancias, y generalmente por no matar con motivos abyectos o fútiles, como la promesa remuneratoria o recompensa, o en general, el ánimo de obtener lucro de la actividad homicida.

Un homicidio puede ser justificable legalmente si se produjo por alguna de las causas de responsabilidad penal, entre las que se encuentran la legítima defensa, la prevención de un delito más grave (estado de necesidad), el cumplimiento de una orden de un mando superior, o de un deber legal. El homicidio tiene tres clasificaciones generales atendiendo el elemento subjetivo del agente:

Homicidio doloso: cuando exista la intención positiva de inferir la muerte a la víctima.

Homicidio involuntario, también llamado culposo o negligente: cuando se conoce el posible resultado de muerte y sin embargo se cree poder evitarlo, pero falla y ésta se produce.

Homicidio preterintencional: hace mención al desbordamiento de las intenciones del causante, en las que primitivamente se quiso dañar, pero que desafortunadamente resultó matándola.

Asesinato. El asesinato es un delito contra la vida humana independiente, de carácter muy específico, que consiste en matar a una persona concurriendo ciertas circunstancias, tales como: alevosía, precio, recompensa o promesa remuneratoria, ensañamiento y premeditación.

Mientras que el homicidio es el delito que alguien comete por acabar con la vida de una persona, el asesinato requiere de un mayor número de requisitos.

También se entiende que se trata de asesinato cuando el homicidio se realiza por medio de inundación, incendio, explosivo o veneno, entendiéndose por este último cualquier sustancia que introducida en el cuerpo humano por ingestión, inyección o inhalación pueda producir la muerte.

Crimen contra la humanidad. Se denomina crimen contra la humanidad, según lo establecido por el Estatuto de Roma de la Corte Penal Internacional, a las conductas tipificadas como asesinato, exterminio, deportación o desplazamiento forzoso, encarcelación, tortura,

violación, prostitución forzada, esterilización forzada, persecución por motivos políticos, religiosos, ideológicos, raciales, étnicos u otros definidos expresamente, desaparición forzada o cualesquiera actos inhumanos que causen graves sufrimientos o atenten contra la salud mental o física de quien los sufre, siempre que dichas conductas se cometan como parte de un ataque generalizado o sistemático contra una población civil y con conocimiento de dicho ataque.

Estos actos también se denominan crímenes de lesa humanidad.

Secuestro. El secuestro es el acto por el que se priva de libertad de forma ilegal a una persona o grupo de personas, durante un tiempo determinado, y con el objetivo de conseguir un rescate u obtener cualquier tipo de rédito político o mediático. Las personas que llevan a cabo un secuestro se conocen como secuestradores.

Tortura. La tortura es el acto de causar daño físico o psicológico intencionadamente a una persona o animal. El objetivo puede ser variado: obtener una confesión o información de la víctima o de una tercera persona, como venganza por un hecho cometido por la víctima o por una tercera persona, como preludeo de una ejecución o simplemente para el entretenimiento del torturador.

Traición. En términos legales, la Traición es el crimen de deslealtad a la nación o estado de una persona. Una persona que traiciona a la nación de su ciudadanía y/o reniega sobre un juramento de lealtad y en algunas ocasiones coopera de forma voluntaria con un enemigo, es considerado un traidor.

Sedición. Este término legal se usa para referirse a conductas que puedan ser estimadas por la autoridad legal como motivo de insurrección en contra del orden constitucional establecido, ya sea la exposición de discursos, el desarrollo de organizaciones, la escritura y distribución de textos u otras acciones. La diferencia entre sedición y traición consiste primariamente en un acto final y subjetivo de la violación de la paz pública.

Espionaje. Se denomina espionaje a la práctica y al conjunto de técnicas asociadas a la obtención de información confidencial. Las técnicas comunes del espionaje han sido históricamente la infiltración, el soborno y el chantaje.

Injurias. Las injurias (del latín injuria «ofensa» o «agravio inferido a una persona») es considerado, en Derecho penal, un delito contra el honor o la buena fama, contemplado en algunas

legislaciones, y regulado en forma muy diversa. El sistema español define la injuria como «la acción o expresión que lesionan la dignidad de otra persona, menoscabando su fama o atentando contra su propia estimación» (art. 208, Código Penal de España).

Calumnia. En muchos ordenamientos, la calumnia, como la injuria, forma parte de los denominados delitos privados. Esto quiere decir que para su persecución no basta con la mera denuncia. Los poderes públicos no tienen capacidad para actuar de oficio en la persecución de los delitos de calumnias. Por el contrario, es necesario que la persona interesada participe en el juicio a través de una querrela, y se convierta en demandante. Por otro lado, el juicio funcionará muy parecido a un juicio del orden civil, con parte demandada y demandante, y con la posibilidad de que se llegue a un acuerdo o de que exista desistimiento.

Difamación, en derecho, es la comunicación de una declaración que hace una afirmación falsa o verdadera, expresamente declarada o implícita de ser factual, dolosa, que puede dañar la reputación de un individuo, negocio, producto, grupo, gobierno o nación.

Pena capital o pena de muerte consiste en la ejecución de un condenado por parte del Estado como castigo por un delito, establecido en la legislación; los delitos a los cuales se aplica esta sanción penal suelen denominarse crímenes o delitos capitales. La ejecución de criminales y disidentes políticos ha sido empleada por casi todas las sociedades en un momento u otro de su historia, tanto para castigar el crimen como para suprimir la disensión política.

(Código Penal de España/ <https://ovsyg.ujed.mx/docs/biblioteca-virtual/El-delito.pdf>; Волкова Г. И., Колесникова Н. Ю., Лобанова О. Н. Испанский язык для юристов, стр. 78-106)

VOCABULARIO

antijurídica – հակաիրավական, հակաօրինական	բաստանյալ
culpable – 1. <i>adj</i> մեղավոր, հանցավոր, պատժելի 2. <i>m</i> հանցագործ, մեղադրյալ, ամ-	derecho penal – քրեական իրավունք
	omisión <i>f</i> – <i>այստեղ</i> ՝ անգործություն

penar – 1.պատժել, պատիժ նշանակել 2.տուգանել
criminológico – քրեաբանական
genérico – ընդհանուր, տարածված
ofensivo – 1.վիրավորական 2.հարձակողական
homicidio m – մարդասպանություն, մահ պատճառելը, սպանություն
ministro del interior – ներքին գործերի նախարար
legítima defensa – ինքնապաշտպանություն
atentar – 1.մահափորձ կատարել 2.ոտնձգություն կատարել
beneficio m – օգուտ, շահ
sedición f – խռովություն, ապստամբություն
atentado m – 1.մահափորձ 2.ոտնձգություն
asesinato m – սպանություն
alevosía f – դիտավորություն
ensañamiento m – դաժանություն (*պատիժը ծանրացնող հանգամանք*)
abyecto – ստոր, նվաստ
fútil – չնչին, աննշան
recompensa f – փոխհատուցում
lucro m – 1.շահ, եկամուտ 2. օգուտ

responsabilidad penal – քրեական պատասխանատվություն
premeditación f – կանխամտածվածություն
exterminio m – ոչնչացում, վերացում, բնաջնջում
deportación f – արտաքսում, վտարում, աքսորում
persecución f – հետապնդում, հալածանք
encarcelación f – ազատագրկում, բանտարկում
tortura f – խոշտանգում, կտտանք
secuestro m – առևանգում
ilegal – անօրինական, ապօրինի, հակաօրինական
rescate m – 1.փրկագին 2.փող, գումար
rédito m – եկամուտ, շահույթ
secuestrador m – առևանգող
traición f – դավաճանություն
insurrección f – ապստամբություն, խռովություն
orden constitucional – սահմանադրական կարգ
espionaje m – լրտեսություն
confidencial – գաղտնի, կոնֆիդենցիալ
soborno m – կաշառք, կաշառում, կաշառատվություն

chantaje m – շանտաժ, սպառնալիք

injuria f – վիրավորանք

agravio m – վիրավորանք, վիրավորելը

menoscabar – 1. սահմանափակել, նվազեցնել 2. վնասել, վնաս պատճառել 3. անարգել, պատվազրկել, վարկաբեկել

Código Penal – Քրեական օրենսգիրք

calumnia f – զրպարտություն

poderes públicos – պետական իշխանության մարմիններ

juicio m – 1. դատավարություն,

դատաքննություն 2. որոշում (*դատարանի*), վճիռ, դատավճիռ 3. կարծիք

desistimiento m – հրաժարում, հրաժարվելը

difamación f – անվանարկում

implícito – ենթադրական, ոչ ակնհայտ, ոչ բացահայտ, թաքնված

doloso – 1. դիտավորյալ, կանխամտածված 2. խաբեական, կեղծ

disidente m – այլախոհ

disensión f – 1. տարաձայնություն, հակասություն 2. վեճ

1. Comente el texto y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿Cómo se define el delito en el Derecho Penal?
2. ¿Cuál es la diferencia entre el crimen y el delito?
3. ¿Qué delitos se consideran políticos?
4. ¿Qué delitos se consideran comunes?
5. ¿En qué consiste el homicidio?
6. ¿Cuál es la diferencia entre el homicidio y el asesinato?
7. ¿En qué caso el homicidio puede ser justificable?
8. ¿En qué tipos se clasifica el homicidio?
9. ¿En qué radica el homicidio doloso, involuntario y preterintencional?
10. ¿Qué se entiende por el asesinato?
11. ¿Qué crímenes se denominan crímenes contra la humanidad?
12. ¿Cómo se define el secuestro?
13. ¿Qué es la tortura?
14. ¿Qué se entiende por la traición?

15. ¿A qué conductas se refiere el término de sedición?
16. ¿Qué prácticas y técnicas se denominan espionaje?
17. ¿Qué significa la injuria?
18. ¿Qué es indispensable para la persecución del delito de calumnia?
19. ¿Cómo se define la difamación?
20. ¿En qué consiste la pena capital?

2. Aprenda el siguiente vocabulario temático. Valiéndose de la terminología de este ejercicio, haga un informe sobre el tema siguiente: ¿Qué son los crímenes de guerra y de lesa humanidad?

crimen <i>m</i>	հանցագործություն, ծանր հանցագործություն
crimen de alta traición	պետական դավաճանություն
crimen contra la humanidad/crimen de lesa humanidad	մարդկության դեմ ուղղված հանցագործություն
crimen contra la paz	խաղաղության դեմ ուղղված հանցագործություն
crimen de genocidio	ցեղասպանության հանցագործություն
crimen de guerra	պատերազմական հանցագործություն
crimen de lesa majestad	թագավորի դեմ ուղղված հանցագործություն
cometer, perpetrar un crimen criminal	հանցագործություն կատարել 1. <i>m</i> հանցագործ, ոճրագործ 2. <i>adj</i> հանցավոր, քրեական
criminal de guerra	պատերազմական հանցագործ
criminal reincidente	կրկնահանցագործ, ռեցիդիվիստ

criminalidad <i>f</i>	հանցագործություն, հանցավորություն
homicidio <i>m</i>	մարդասպանություն, սպանություն
homicidio accidental	պատահական, ոչ դիտավորյալ սպանություն
homicidio agravado	ծանրացնող հանգամանքներում կատարված սպանություն
homicidio atenuado	մեղմացնող հանգամանքներում կատարված սպանություն
homicidio doloso/voluntario	դիտավորյալ սպանություն
homicidio premeditado	կանխամտածված սպանություն
homicidio involuntario/culposo	ոչ դիտավորյալ սպանություն
homicidio preterintencional	չկանխամտածված սպանություն
homicidio en legítima defensa	անհրաժեշտ պաշտպանության վիճակում կատարված սպանություն
homicidio por imprudencia /homicidio imprudente	անզգուշությամբ մահ պատճառելը
tentativa de homicidio	սպանության փորձ
cometer (ejecutar, realizar) un homicidio	սպանություն գործել (կատարել)

3. *Busque los equivalentes armenios de las siguientes expresiones españolas.*

una conducta infraccional del Derecho penal, delito más grave,

ordenamientos jurídicos vigentes, atentar contra la estabilidad de un régimen político determinado, obtener lucro, la prevención de un delito más grave, el cumplimiento de una orden de un mando superior, inferir la muerte a la víctima, acabar con la vida de una persona, persecución por motivos políticos, religiosos, ideológicos, raciales, étnicos, desaparición forzada, causar graves sufrimientos, atentar contra la salud mental o física, crímenes de lesa humanidad, conseguir un rescate, obtener cualquier tipo de rédito político o mediático, llevar a cabo un secuestro, causar daño físico o psicológico intencionadamente a una persona o animal, obtener una confesión o información de la víctima, el crimen de deslealtad a la nación, cooperar de forma voluntaria con un enemigo, la violación de la paz pública, obtención de información confidencial, menoscabar la fama, actuar de oficio en la persecución de los delitos de calumnias, participar en el juicio a través de una querrela, llegar a un acuerdo, dañar la reputación de un individuo, suprimir la disensión política

4. Lea el texto y coméntelo.

El senado de EE. UU. reconoce el genocidio armenio

El Senado de Estados Unidos aprobó este jueves (12.12.2019) una resolución que reconoce el genocidio del pueblo armenio por el Imperio otomano entre 1915 y 1923.

La resolución fue aprobada de forma unánime y en un momento de tensión en las relaciones entre Estados Unidos y Turquía, uno de los socios históricos de Washington, pero con el que ahora mantiene varios conflictos, entre ellos la compra de un sistema de misiles antiaéreos ruso y la invasión turca de parte de Siria.

El pasado mes de octubre, el Congreso ya adoptó una resolución reconociendo el genocidio armenio por 405 votos a favor y 11 en contra.

La votación en el Congreso provocó la reacción de Turquía, que advirtió que las relaciones entre Washington y Ankara quedarían gravemente dañadas si los legisladores estadounidenses adoptaban la resolución.

Tras la votación en el Senado, el director de comunicaciones del presidente turco, Fahrettin Altun, señaló en Twitter que "las resoluciones no aportarán nada bueno a las relaciones entre Turquía y los Estados Unidos".

"Como hemos señalado anteriormente, esperamos que nuestros hermanos armenios se levanten para prevenir que el Congreso estadounidense destruya cualquier intento de reconciliar nuestras diferencias a través de canales científicos y académicos", continuó Altun.

Históricamente, Turquía ha presionado a los legisladores estadounidenses para evitar que la sistemática eliminación de alrededor de 1,5 millones de armenios a principios del siglo XX fuese oficialmente catalogada por Washington como genocidio.

Durante su visita a Washington a mediados de noviembre, el presidente turco, Recep Erdogan, rechazó los esfuerzos de los legisladores estadounidenses para reconocer el genocidio armenio y afirmó que la disputa debería ser resuelta por los historiadores y no los políticos.

Alrededor de 30 países de todo el mundo han reconocido la masacre de armenios como un genocidio.

(<https://www.dw.com/es/el-senado-de-eeuu-reconoce-el-genocidio-armenio/a-51650346>)

5. *Lea y comente el artículo del analista político español R. Ruiz de la Serna sobre el conflicto de Nagorno Karabaj. Este artículo titulado «La sombra del Genocidio armenio» se ha publicado el 4 de octubre de 2020.*

Los enfrentamientos entre el ejército de Azerbaiyán y las tropas de la República de Artsaj -que no está reconocida internacionalmente, pero controla, de hecho, el enclave armenio conocido como Nagorno Karabaj- amenazan con desestabilizar el sur del Cáucaso. Son numerosos los informes de bombardeos de la artillería y aeronaves azerbaiyanas sobre objetivos civiles. Las fuerzas de defensa de Artsaj han respondido abriendo fuego sobre posiciones enemigas y el propio presidente Arayik Harutyunyan se ha desplazado a la primera línea de fuego al frente de sus tropas.

Es una lucha desigual. Los aproximadamente 150.000 armenios de Nagorno Karabaj sólo cuentan con el apoyo de la República de Armenia. Juntos suman unos 3 millones de personas. Azerbaiyán tiene unos 10 millones de habitantes. Si se suman los 82 millones de su aliada Turquía, la desproporción numérica es apabullante. Según informaciones publicadas en la prensa internacional, hay aproximadamente mil mercenarios sirios combatiendo del lado azerbaiyano contratados por una empresa de seguridad turca. Por otra parte, los azeríes de Irán han comenzado a movilizarse en Tabriz en solidaridad con esta ofensiva azerbaiyana que pretende la conquista del territorio que perdieron en la guerra librada entre 1991 y 1994.

El presidente de la República de Armenia ha declarado que “esto es un nuevo Sardarapat” en referencia a la batalla que, en mayo de 1918, salvó a los armenios del genocidio que, desde 1915 venían sufriendo en el Imperio Otomano. Ni Azerbaiyán ni la República de Turquía reconocen el Gran Crimen cuya sombra se sigue alzando sobre el conflicto que ahora se reactiva. En efecto, la retórica nacionalista que el gobierno de Azerbaiyán lleva décadas alimentando y el bloqueo de las negociaciones en el grupo de Minsk sólo permiten alentar los peores pronósticos si las tropas de Bakú conquistan el territorio. Desde 1920, cuando Artsaj fue desgajado de la República Socialista Soviética de Armenia e incorporado a la de Azerbaiyán por voluntad expresa de Stalin, y hasta el final de la URSS, los restos de la presencia histórica armenia tanto en Nagorno Karabaj como el propio Azerbaiyán fueron erradicados de forma sistemática. Al igual que sucedió en los territorios de la Armenia histórica bajo dominio otomano, las iglesias, los conventos y los cementerios fueron profanados, destruidos o abandonados. La masacre de Sumgait en febrero de 1988, cuando bandas organizadas de azeríes atacaron a sus vecinos armenios en una espiral de violencia callejera y saqueos, fue una de las señales de alarma: el genocidio podía repetirse. La guerra de 1991-1994 fue una lucha por la supervivencia de los armenios. Esa misma supervivencia vuelve a estar amenazada.

La comunidad internacional tiene en sus manos detener estos combates e imponer a Azerbaiyán un alto el fuego que los armenios ya se han mostrado dispuestos a aceptar. Bakú está tratando de lograr mediante el uso de la fuerza (y el apoyo de Ankara) lo que no ha conseguido en la mesa de negociaciones de Minsk.

Hace 102 años los armenios lucharon por su salvación contra un enemigo superior en número y armamento. Contra todo pronóstico, vencieron y eso los salvó del genocidio que habían sufrido sus hermanos en el Imperio Otomano. Hoy la sombra de ese genocidio se cierne de nuevo sobre el pueblo de San Gregorio el Iluminador, de Mesrob Mashtots y de Komitas.

Ojalá el mundo no vuelva a contemplar impasible una nueva destrucción de los armenios.

<https://www.elimparcial.es/noticia/217450/opinion/la-sombra-del-genocidio-armenio.html?fbclid=IwAR03M-rK1CVvGAX0ig5qv-S4dMmw5jrMCbKSL0XBvYDz4riWeMVvN81gpEnE>

UNIDAD 2

El Consejo de Europa

El Consejo de Europa es una organización intergubernamental, fundada en 1949, dedicada a proteger los derechos humanos, la democracia pluralista y el estado de derecho; fomentar el desarrollo de la diversidad y la identidad cultural de Europa; encontrar soluciones a los desafíos que enfrenta la sociedad europea, tales como la discriminación contra las minorías, la xenofobia, la intolerancia, el terrorismo, el tráfico de personas, el crimen organizado, la corrupción, el crimen cibernético y la violencia contra los niños; y consolidar la estabilidad democrática en Europa apoyando la reforma política, legislativa y constitucional.

El Consejo de Europa no forma parte de las instituciones de la Unión Europea. Tiene su sede en Estrasburgo, Francia y agrupa a 47 países. Una de las primeras medidas de la Organización fue la redacción en 1950 del *Convenio Europeo para la Protección de los Derechos Humanos y de las Libertades Fundamentales*, más conocido como la Convención Europea de Derechos Humanos. Este texto recogía en un instrumento jurídico de obligado cumplimiento buena parte de los derechos enunciados dos años antes por la Declaración Universal de Derechos Humanos. El Convenio entró en vigor en 1953 y desde entonces ha sido una pieza clave en la defensa de los derechos civiles y políticos.

El Consejo de Europa tiene dos órganos reglamentarios: *la Asamblea Parlamentaria del Consejo de Europa (APCE)* y *el Comité de Ministros*. Sus otros órganos son el *Congreso de Poderes Locales y Regionales*, cuyos miembros representan a las autoridades locales y regionales de Europa, y la Secretaría, encabezada por la Secretaría General, que es elegida por la Asamblea Parlamentaria.

La Asamblea Parlamentaria es el órgano deliberante del Consejo de Europa, y emite recomendaciones al Comité de Ministros. Esta Asamblea es considerada como la más antigua asamblea parlamentaria internacional con composición plural y democrática establecida con base en un tratado intergubernamental. El objetivo de la APCE es promover y proteger los derechos humanos y conseguir

una mayor cooperación a través de acciones comunes, acuerdos y debates. Está compuesta por representantes de los parlamentos nacionales de los 47 Estados miembros. Sus funciones son las siguientes: elegir jueces para el Tribunal Europeo de Derechos Humanos; opinar sobre los proyectos de convenio y protocolos adicionales; evaluar la elegibilidad de un Estado para ser miembro del Consejo de Europa; supervisar el cumplimiento de los compromisos y obligaciones de los Estados miembros.

El Comité de Ministros, formado por los ministros de Asuntos Exteriores de los Estados miembros, es el organismo que toma las decisiones en el Consejo de Europa. Supervisa la ejecución de las sentencias del Tribunal Europeo de Derechos Humanos, la institución judicial destinada a proteger los derechos humanos con sede en Estrasburgo. Tiene potestad para formular recomendaciones a los Estados miembros en asuntos para los que el Comité tiene establecida una política común. Hay 47 Estados miembros, pero se puede conceder un estatuto especial o de observador en el Consejo de Europa a otros Estados. Los Estados europeos pueden conseguir el estatuto de invitado especial para facilitar su acceso al Consejo, siempre y cuando hayan firmado el Acta Final de Helsinki y la Carta de París para una Nueva Europa. Los países no europeos pueden conseguir el estatuto de observador, lo que significa que éstos pueden enviar observadores para cooperar con el Consejo, siempre y cuando estén dispuestos a aceptar los principios de democracia, el cumplimiento de la legislación y el respeto por los derechos humanos.

El Tribunal Europeo de Derechos Humanos (TEDH), cuya sede se encuentra en Estrasburgo, Francia, supervisa que los Estados Partes cumplan con los tratados europeos sobre derechos humanos y sus protocolos adicionales. El Convenio Europeo para la Protección de los Derechos Humanos y de las Libertades Fundamentales es el principal tratado supervisado por el Tribunal. Éste expone los derechos y libertades civiles y políticas que los Estados Europeos aseguran garantizar a los ciudadanos bajo su jurisdicción. Además, complementa a la Carta Social Europea, que garantiza derechos civiles y políticos y que es supervisada por el Comité Europeo de Derechos Sociales. El Tribunal Europeo forma parte del Consejo de Europa. Las decisiones del Tribunal son vinculantes para todos los miembros del

Consejo de Europa; por lo tanto, el incumplimiento de un dictamen por parte de los Estados puede conllevar la expulsión del Consejo de Europa. El Tribunal emite dictámenes contra los Estados miembros del Consejo de Europa por presuntas violaciones de los tratados europeos sobre derechos humanos. Pueden presentar denuncias tanto particulares como otros Estados miembros. El Tribunal Europeo se ocupa de los casos en los que el particular no ha recibido una compensación adecuada por la violación de alguno de sus derechos en los tribunales de su país o no ha podido acceder al sistema nacional de justicia.

El Comisario para los Derechos Humanos promueve el respeto de los derechos humanos e identifica posibles violaciones de esos derechos a través de un trabajo independiente.

Para cumplir con los objetivos de promoción de los derechos humanos, la democracia y el Estado de derecho, el Consejo de Europa ha creado un elevado número de mecanismos especializados de seguimiento ('monitoring') con carácter independiente, que elaboran informes periódicos. Es el caso del *Comité de Prevención de la Tortura*, el *Comité de la Convención Marco para la Protección de las Minorías Nacionales*, el *Comité de la Carta Social Europea*, la *Comisión Europea para la Eficacia de la Justicia (CEPEJ)*, el *Grupo de seguimiento de la Convención anti trata de seres humanos (GRETA)* o el *Comisario de Derechos Humanos*.

Algunos de estos organismos, como el *Grupo de Estados contra la Corrupción (GRECO)* o la *Comisión de Venecia*, se configuran como Acuerdos Parciales, que cuentan con la participación voluntaria de un número de Estados miembros del Consejo de Europa que refuerzan su cooperación en estos ámbitos, a los que pueden sumarse otros no miembros (Acuerdos Parciales Ampliados).

(www.coe.int/<https://centrogilbertobosques.senado.gob.mx/>
www.exteriores.gob.es/ <https://archive.crin.org>)

COMENTARIOS:

La Comisión de Venecia es un órgano consultivo del Consejo de Europa sobre materias de derecho Constitucional. Desde su creación en 1990 ha participado en el desarrollo y adopción de las constituciones conforme a los principios del patrimonio constitucional europeo.

Notas

Consejo de Europa	Եվրոպայի խորհուրդ, Եվրախորհուրդ
Convenio Europeo para la Protección de los Derechos Humanos y las Libertades Fundamentales	Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին Եվրոպական կոնվենցիա
Convención Europea de Derechos Humanos (CEDH)	Մարդու իրավունքների եվրոպական կոնվենցիա (ՄԻԵԿ)
Asamblea Parlamentaria del Consejo de Europa (APCE)	Եվրոպայի խորհրդի խորհրդարանական վեհաժողով (ԵԽԽՎ)
Comité de Ministros	Նախարարների խորհուրդ
Acta Final de Helsinki	Հելսինկյան եզրափակիչ ակտ
Tribunal Europeo de Derechos Humanos (TEDH)	Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարան (ՄԻԵԴ)
Congreso de Poderes Locales y Regionales	Տեղական և տարածաշրջանային իշխանությունների կոնգրես
El Comisario para los Derechos Humanos (Comisario de Derechos Humanos)	Մարդու իրավունքների հանձնակատար
Comité de Prevención de la	Խոշտանգումների կանխարգել-

Tortura	ման կոմիտե
Comité de la Convención Marco para la Protección de las Minorías Nacionales	Ազգային փոքրամասնությունների պաշտպանության մասին շրջանակային կոնվենցիայի հարցերով խորհրդատվական կոմիտե
Carta Social Europea	Եվրոպական սոցիալական խարտիա
Comisión Europea para la Eficacia de la Justicia (CEPEJ)	Արդարադատության արդյունավետության եվրոպական հանձնաժողով (ՄԻՓԻՋ)
Grupo de seguimiento de la Convención anti trata de seres humanos (GRETA)	Մարդկանց շահագործման (թրաֆիքինգի) դեմ պայքարի հարցերով փորձագետների խումբ (ԳՐԵՏԱ)
Grupo de Estados contra la Corrupción (GRECO)	Կոռուպցիայի դեմ պայքարող պետությունների խումբ (ԳՐԵԿՈ)
Comisión de Venecia	Վենետիկի հանձնաժողով

1. Lea el texto, coméntelo y conteste a las siguientes preguntas.

1. ¿En qué año se fundó el Consejo de Europa y en qué radica su finalidad primordial?
2. ¿Dónde se encuentra la sede del Consejo de Europa?
3. ¿Cuántos países forman parte del Consejo de Europa?
4. ¿En qué año entró en vigor el Convenio Europeo para la Protección de los Derechos Humanos y de las Libertades Fundamentales?
5. ¿Cuáles son los órganos del Consejo de Europa?
6. ¿Cuál es el objetivo de la Asamblea Parlamentaria del Consejo de

Europa y qué funciones tiene?

7. ¿Quiénes forman parte del Comité de Ministros?
8. ¿Qué potestad tiene el Comité de Ministros?
9. ¿Cuáles son las funciones principales del Tribunal Europeo de Derechos Humanos?
10. ¿En qué consiste la misión del Comisario de Derechos Humanos?

2. *Lea el texto, tradúzcalo al español y exponga su opinión sobre el papel del Tribunal Europeo de Derechos Humanos (TEDH) en la defensa y fortalecimiento de derechos humanos y libertades fundamentales en el mundo actual.*

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը կոչված է ապահովելու «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի (1950 թ.) իրագործումը բոլոր անդամ պետությունների կողմից: Այս դատարանը անկախ միջազգային դատական մարմին է և հիմնադրվել է 1959 թ., երբ Եվրոպայի խորհրդի անդամ 7 երկրներ (Ավստրիա, Բելգիա, Դանիա, Իռլանդիա, Լյուքսեմբուրգ, Նիդեռլանդներ, ԳՖՀ) հանդես եկան Եվրոպական դատարանի իրավասությունը ընդունելու մասին հայտարարությամբ: Կոնվենցիայի մասնակից յուրաքանչյուր պետություն ներկայացված է Եվրոպական դատարանում մեկ ներկայացուցչով, որն ընտրվում է Խորհրդարանական վեհաժողովի կողմից այն անձանց թվից, որոնք առանձնանում են մասնագիտական և բարոյական բարձր որակներով: Պաշտոնավարման ընթացքում դատավորները չեն կարող իրականացնել այլ գործունեություն, որն անհամատեղելի է նրանց անկախության, անաչառության կամ նրանց աշխատանքի մշտական բնույթից բխող պահանջների հետ:

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը իրավասու է քննության առնելու և լուծելու միայն այն իրավունքների և ազատությունների խախտման վերաբերյալ բողոքները,

որոնց պաշտպանությունը երաշխավորված է «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիայով և դրան կից արձանագրություններով:

Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիները նույնպես կարող են օգտվել Եվրոպական դատարան դիմելու իրավունքից:

TEMAS DE DEBATE

3. Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.

- Historia del Consejo de Europa.
- Principios y objetivos del Consejo de Europa.
- Estructura y funcionamiento del Consejo de Europa.
- Logros del Consejo de Europa: la abolición de la pena de muerte, el fortalecimiento de los derechos humanos, la no discriminación y la lucha contra el racismo, la defensa de la libertad de expresión, la igualdad entre mujeres, la protección de los derechos de los niños, la defensa de la diversidad cultural, observación de elecciones, etc.
- Prioridades de España en el Consejo de Europa.
- El Consejo de Europa y la República de Armenia.

4. Escenifique una discusión sobre el Tribunal Europeo de Derechos Humanos. Consulte varias fuentes para desarrollar el tema.

Ideas clave: condiciones de ejercicio de sus funciones, elección de los Jueces, duración del mandato, competencias del tribunal, demandas individuales, examen del asunto, sentencias.

TEXTOS COMPLEMENTARIOS

1. *Lea el texto siguiente y coméntelo. Valiéndose de varias fuentes de información, desarrolle una discusión sobre la historia y los objetivos de la OSCE.*

Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa

La OSCE (Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa), con sus 57 Estados participantes en América del Norte, Europa y Asia, es la organización de seguridad regional más grande del mundo, que trabaja en pro de la estabilidad, la paz y la democracia de más de mil millones de personas a través del diálogo político sobre valores compartidos y de una labor práctica cuyos efectos son decisivos y duraderos. Mediante la labor de sus Instituciones, unidades de expertos y su red de operaciones sobre el terreno, la OSCE aborda cuestiones que afectan directamente a la seguridad común, entre ellas, el control de armamentos, la buena gobernanza, la seguridad energética, la trata de personas, la democratización, la libertad de los medios de comunicación y las minorías nacionales.

La historia de la OSCE se remonta a los primeros años de la década de 1970, al Acta Final de Helsinki (1975) y a la creación de la Conferencia sobre la Seguridad y la Cooperación en Europa (CSCE), que durante la Guerra Fría se convirtió en un importante foro multilateral de diálogo y negociación entre el Este y Occidente. El Acta Final de Helsinki, firmada el 1 de agosto de 1975, contenía una serie de compromisos clave sobre cuestiones político-militares, económicas y medioambientales, y en materia de derechos humanos. También establecía diez principios fundamentales (el “Decálogo”) por los que debía regirse el comportamiento de los Estados para con sus ciudadanos y para con los demás Estados. Ese documento sigue guiando a día de hoy la labor de la OSCE.

(¿Qué es la OSCE? Recuperado de:
<https://www.osce.org/es/node/35776?download=true>)

2. *Compare las dos versiones (española y armenia) del fragmento extraído del Acta final de Helsinki, documento solemne de clausura de reuniones de la Conferencia sobre Seguridad y Cooperación en Europa (1973-1975), firmado en Helsinki por los 35 Estados participantes. Analice las particularidades léxico-semánticas y sintácticas de las dos traducciones prestando especial atención a las palabras y expresiones en cursiva.*

VII. Respeto de los derechos humanos y de las libertades fundamentales, incluida la libertad de pensamiento, conciencia, religión o creencia

Los Estados participantes respetarán los derechos humanos y las libertades fundamentales de todos, incluyendo la libertad de pensamiento, conciencia, religión o creencia, sin distinción por motivos de raza, sexo, idioma o religión.

Promoverán y fomentarán *el ejercicio efectivo de los derechos y libertades* civiles, políticos, económicos, sociales, culturales y otros derechos y libertades, todos los cuales derivan de la dignidad inherente a la persona humana y son esenciales para su libre y pleno desarrollo.

En este contexto, los Estados participantes reconocerán y respetarán la libertad de la persona de *profesar y practicar*,

VII. Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների հարգում՝ ներառյալ մտքի, խղճի, կրոնի կամ դավանանքի ազատությունը

Մասնակից պետությունները կհարգեն մարդու իրավունքներն ու հիմնարար ազատությունները՝ ներառյալ մտքի, խղճի, կրոնի կամ դավանանքի ազատությունը բոլորի համար՝ անկախ ռասայի, սեռի, լեզվի կամ կրոնի տարբերության:

Նրանք կխրախուսեն և կխթանեն քաղաքացիական, քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական, մշակութային և մյուս այն *իրավունքների ու ազատությունների արդյունավետ իրականացումը*, որոնք բոլորն էլ բխում են անհատին հատուկ արժանապատվությունից և էական են նրա ազատ ու լիակատար զարգացման համար:

Այդ շրջանակներում Մաս-

individualmente o en comunidad con otros, su religión o creencia, actuando de acuerdo con los dictados de su propia conciencia.

Los Estados participantes en cuyo territorio existan minorías nacionales respetarán el derecho de los individuos pertenecientes a tales minorías a la igualdad ante la ley, les proporcionarán *la plena oportunidad para el goce real de los derechos humanos y las libertades fundamentales* y, de esta manera, protegerán los legítimos intereses de aquéllos en esta esfera.

Los Estados participantes reconocen el valor universal de los derechos humanos y de las libertades fundamentales, cuyo respeto es un factor esencial de la paz, la justicia y el bienestar necesarios para asegurar el desarrollo de relaciones amistosas y de cooperación tanto entre ellos como entre todos los Estados.

Respetarán constantemente estos derechos y libertades en sus relaciones mutuas y procurarán promover, *conjuntamente y por separado*, inclusive en cooperación con las Naciones Unidas, el respeto universal y efectivo de los

նակից պետությունները կճանաչեն ու կհարգեն անհատի ազատությունը՝ *միայնակ կամ որիշների հետ դավանել կրոն կամ հավատ և հետևել դրանց՝ գործելով սեփական խղճի թելադրանքով:*

Մասնակից պետությունները, որոնց տարածքում կան ազգային փոքրամասնություններ, կհարգեն այդ փոքրամասնություններին պատկանող անձանց՝ օրենքի առջև հավասարության իրավունքը, նրանց կտրամադրեն *մարդու իրավունքներից և հիմնարար ազատություններից փաստացիորեն օգտվելու լիակատար հնարավորություն* և այդպիսով կպաշտպանեն նրանց օրինական շահերն այդ բնագավառում:

Մասնակից պետություններն ընդունում են մարդու իրավունքների ու հիմնարար ազատությունների համընդհանուր նշանակությունը, որոնց հարգումը խաղաղության, արդարության, բարօրության էական գործոն է, որոնք անհրաժեշտ են նրանց միջև և բոլոր պետությունների միջև բարեկամական հարաբերությունները և համագործակցության զարգացումն ապահո-

mismos.

Confirman el derecho de la persona a conocer y *poner en práctica* sus derechos y obligaciones en este terreno.

En el campo de los derechos humanos y de las libertades fundamentales, los Estados participantes *actuarán de conformidad con* los propósitos y principios de la Carta de las Naciones Unidas y con la Declaración Universal de Derechos Humanos. Cumplirán también sus obligaciones tal como han sido definidas en los pertinentes acuerdos y declaraciones internacionales en este terreno, incluyendo entre otros los Pactos Internacionales de Derechos Humanos, *por los que puedan ser obligados*.

վելու համար:

Նրանք այդ իրավունքներն ու ազատությունները մշտապես կհարգեն իրենց փոխադարձ հարաբերություններում և *համատեղ ու առանձին* ջանքեր կգործադրեն՝ ներառյալ Միավորված ազգերի կազմակերպության հետ համագործակցության շրջանակներում՝ նպատակ ունենալով աջակցել այդ իրավունքների համընդհանուր և արդյունավետ հարգմանը:

Նրանք հաստատում են անհատի իրավունքը՝ իմանալ իր իրավունքներն ու պարտականությունները այդ բնագավառում և *գործել դրանց համապատասխան*:

Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների բնագավառում Մասնակից պետությունները *կգործեն* ՄԱԿ-ի կանոնադրության նպատակներին ու սկզբունքներին *համապատասխան* և Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագրի *համաձայն*: Նրանք նաև կկատարեն իրենց պարտավորությունները, ինչպես դրանք սահմանված են այդ բնագավառի միջազգային հռչակագրերում ու համաձայ-

VIII. Igualdad de derechos y libre determinación de los pueblos

Los Estados participantes respetarán la igualdad de derechos de los pueblos, y su derecho a la libre determinación, *obrando en todo momento de conformidad con los propósitos y principios de la Carta de las Naciones Unidas y con las normas pertinentes del derecho internacional, incluyendo las que se refieren a la integridad territorial de los Estados.*

En virtud del principio de la igualdad de derechos y libre determinación de los pueblos, todos los pueblos tienen siempre el derecho, con plena libertad, a determinar cuando y como lo deseen, su condición política interna y externa, sin injerencia exterior, y a proseguir, como estimen oportuno, su desarrollo político, económico, social y cultural.

Los Estados participantes reafirman la importancia

նագրերում՝ ներառյալ, մարդու իրավունքների միջազգային դաշնագրերը, *էթե իրենք դրանցով ստանձնել են պարտավորություններ:*

VIII. Ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունքներ

Մասնակից պետությունները կհարգեն ժողովուրդների իրավահավասարությունը և ինքնորոշման իրավունքը՝ *մշտապես գործելով ըստ ՄԱԿ-ի կանոնադրության նպատակների ու սկզբունքների և միջազգային իրավունքի համապատասխան նորմերի՝ ներառյալ նրանք, որոնք վերաբերում են պետությունների տարածքային ամբողջականությանը:*

Ելնելով ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունքի սկզբունքից՝ բոլոր ժողովուրդները միշտ իրավունք ունեն լիակատար ազատության պայմաններում, երբ և ինչպես նրանք ցանկանում են, որոշել իրենց ներքին և արտաքին քաղաքական կարգավիճակը՝ առանց արտաքին միջամտության, և սեփական հայեցողությամբ իրականացնել իրենց քաղաքական,

universal del respeto y del ejercicio efectivo de la igualdad de derechos y la libre determinación de los pueblos para el desarrollo de relaciones amistosas, tanto entre ellos como entre todos los Estados; *asimismo recuerdan la importancia de eliminar cualquier forma de violación de este principio.*

սնտեսական, սոցիալական և մշակութային զարգացումը:

Մասնակից պետությունները վերահաստատում են ժողովուրդների իրավահավասարության և նրանց ինքնորոշման իրավունքի հարգման և արդյունավետ իրականացման համընդհանուր նշանակությունը՝ նրանց միջև, ինչպես նաև բոլոր պետությունների միջև բարեկամական հարաբերություններ զարգացնելու համար. *նրանք նաև ընդգծում են այդ սկզբունքի խախտման ցանկացած ձևը վերացնելու կարևորությունը:*

3. *Lea el texto siguiente y coméntelo. Desarrolle una discusión sobre el papel de la Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa (OSCE) en la solución del conflicto de Nagorno Karabagh antes de la segunda guerra de Nagorno Karabagh.*

La OSCE se muestra positiva de cara a los próximos encuentros bilaterales

Ereván (RFE/RL) - La Organización para la Seguridad y Cooperación en Europa afirmó su visión positiva de cara al proceso de negociación por el conflicto de Nagorno Karabagh. Así lo destacó su presidente en ejercicio, Miroslav Lajcak, en una conferencia de prensa junto al ministro de Relaciones Exteriores de Armenia.

“Estoy aquí para reafirmar nuestro apoyo continuo y en particular para encontrar una solución pacífica al conflicto de Nagorno Karabagh. Al mismo tiempo expreso mi absoluta adhesión a las acciones de los copresidentes del Grupo de Minsk”, expresó el diplomático.

Lajcak, quien también se desempeña como canciller de Eslovaquia, elogió la reducción de la cantidad de víctimas en la línea

de contacto. «Estoy convencido de que todo esto promoverá la implementación de un proceso multilateral para encontrar un acuerdo pacífico. Los desafíos son muchos, pero creo que tenemos todos los motivos para dar un impulso positivo al proceso, considerando los desarrollos de los últimos meses», destacó.

El titular de este organismo resaltó también la importancia de preparar a los ciudadanos para la paz: “Entendemos que el conflicto aún no se ha resuelto, pero estamos convencidos de que el enfoque paso a paso y el diálogo, como tal, resultarán en al menos pequeñas mejoras en la vida de las personas”.

Por su lado, el ministro de Relaciones Exteriores de Armenia destacó que la seguridad y el estatus de Artsaj son prioridades absolutas para Armenia. “He reiterado la propuesta para garantizar la participación de Nagorno Karabagh y su voz en la mesa de negociaciones”.

También hizo hincapié en la necesidad de introducir mecanismos para la prevención de incidentes fronterizos, reducir los riesgos de éstos y mejorar las medidas para fomentar la confianza, acordadas en varias reuniones anteriores.

Durante la conferencia, también se le pidió al presidente de la OSCE que comentara sobre las intenciones armenias de que Stepanakert participe del proceso de paz. En este sentido hizo hincapié en que cualquier posible cambio en el formato de las negociaciones debe ser aceptable para todas las partes y expresó su confianza en que el gobierno armenio tiene la «fórmula correcta» para continuar todo en el formato existente.

(Diario Armenia. Recuperado de: <https://www.diarioarmenia.org.ar/la-osce-se-muestra-positiva-de-cara-a-los-proximos-encuentros-bilaterales/>)

- 4. Lea el texto siguiente y coméntelo. Consulte varias fuentes para hacer un informe sobre el tema siguiente: «El origen, el desarrollo y el futuro de la CEI».***

Comunidad de Estados Independientes

La Comunidad de Estados Independientes (CEI) es una

organización gubernamental fundada el 8 de diciembre de 1991, compuesta por las antiguas repúblicas soviéticas y, en cierta forma, sucesora parcial de la Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas (URSS). La Comunidad estaba compuesta originalmente por tres miembros: Bielorrusia, Ucrania y Rusia. Dos semanas después de su creación, otras ocho ex repúblicas soviéticas -Armenia, Azerbaiyán, Kazajistán, Kirguistán, Moldavia, Tayikistán, Turkmenistán y Uzbekistán- fueron admitidas también como miembros fundadores, sujetas a la aprobación de sus respectivos parlamentos. Estonia, Letonia y Lituania se convirtieron en repúblicas independientes antes, en 1991, y declinaron unirse a la Comunidad y actualmente son miembros de la Unión Europea. Turkmenistán abandonó la organización el 26 de agosto de 2005 para convertirse en miembro asociado, Georgia se unió a la CEI entre 1993 y 2009. Después de la Guerra de Osetia del Sur de 2008, el Parlamento de Georgia decidió la retirada del país de la Comunidad. Ucrania *de iure* no es miembro de la CEI, ya que no ratificó el estatuto de la organización, aunque es un participante *de facto*.

Los objetivos principales de la CEI son establecer diálogos en los ámbitos económicos, políticos y militares entre los países de la CEI y facilitar la cooperación entre sus países miembros, principalmente en términos de democratización y de prevención del delito.

Desde la creación de la CEI se han firmado numerosos acuerdos acerca de cooperación económica, defensa y relaciones internacionales y seguridad colectiva entre sus Estados miembros. Del seno de esta comunidad surgió la alianza político-militar llamada Organización del Tratado de la Seguridad Colectiva.

Desde su fundación, la CEI se ha caracterizado por las disputas entre los estados miembros y el desacuerdo en las declaraciones escritas. Según los acuerdos originales, las repúblicas tenían el derecho de poseer sus propias fuerzas armadas o unidades de guardia nacional. Las repúblicas acordaban los principios de respeto de los derechos humanos, la necesidad de preservar las culturas de las etnias minoritarias, la cooperación y coordinación de reformas que ayudasen a establecer economías de libre mercado. Sin embargo, pronto surgieron disputas sobre el control de la Flota del Mar Negro (que había pertenecido a la URSS), sobre las reformas económicas, etc. Las diferencias étnicas y regionales, contenidas durante décadas por la

autoridad soviética central, resurgieron en forma de guerras civiles en Georgia, Moldavia, Tayikistán y la zona del norte del Cáucaso de Rusia, y como conflicto entre Armenia y Azerbaiyán.

5. ***Lea el texto y coméntelo. Desarrolle una discusión sobre el tema siguiente: «Objetivos y estructura de la UEE: Retos que debe asumir la UEE»***

Unión Económica Euroasiática

La **Unión Económica Euroasiática (UEE)** es un organismo que se constituyó formalmente en 2015, aunque sus raíces datan de principios de los años 90.

Los estados miembros de la Unión Económica Euroasiática son la República de Armenia, la República de Bielorrusia, la República de Kazajistán, la República de Kirguistán y la Federación Rusa. La Unión Económica Euroasiática es una organización internacional que busca la integración económica regional de sus países miembros.

El fortalecimiento de los países miembros de la Unión Económica Euroasiática es el principal objetivo de esta alianza, que en sus primeros años de vida ha puesto énfasis en elementos como el intercambio comercial y aduanero. A continuación, se presentan algunos de sus principios fundadores:

- **Acuerdo de las cuatro libertades**

La libre circulación de bienes, servicios, capital y mano de obra es sin duda el elemento más importante de esta alianza regional, que está incluida en el Código de Aduanas de 2010 y en el Reglamento Único de 2012.

- **Cooperación comercial y económica**

Sin embargo, además del factor económico propiamente dicho, esta alianza aboga por una mayor cooperación y solidaridad entre los países miembros, sobre todo si se trata de situaciones de emergencia o crisis en las que el bienestar de las personas no esté garantizado por algún motivo.

- **Reforzar lazos históricos y culturales**

Si bien cada país miembro es independiente, es innegable que comparten rasgos, señas y elementos culturales que datan de la época en que formaron parte de una misma república, la denominada Unión Soviética. Este es, sin ninguna duda, uno de los elementos claves para el éxito del organismo.

- **Diálogo y resolución de conflictos**

La Unión Económica Euroasiática es, además, una plataforma para dirimir disputas y conflictos que puedan surgir entre los países miembros a través del diálogo. Este principio está incluido en el órgano de administración de la alianza y es otro de sus principales aportes para la estabilidad de los países y del bloque como tal.

Uno de los principales ejes sobre los que se cimienta esa organización es la política energética y su comercio. A esta unión le corresponde una quinta parte de todos los recursos mundiales de gas y casi un 15% del petróleo.

(Haz-Gomez, F. E. La Unión Económica Euroasiática: el nacimiento de un nuevo actor regional en un mundo globalizado, pp. 10-11; ¿En qué consiste la Unión Económica Euroasiática?

https://eacnur.org/blog/consiste-la-union-economica-euroasiatica-tc_alt45664n_o_pstn_o_pst/)

6. *Lea el texto siguiente, coméntelo y haga un informe sobre el tema siguiente: La CELAC como un espacio para hacer frente a desafíos comunes.*

Comunidad de Estados Latinoamericanos y Caribeños

La CELAC es un mecanismo de concertación e integración regional creado el 3 de diciembre de 2011, en respuesta a la necesidad de realizar esfuerzos entre los Estados de América Latina y el Caribe con el fin de avanzar en la unidad y en la integración política, económica, social y cultural; aumentar el bienestar social, la calidad de vida, el crecimiento económico de la región, y promover el desarrollo independiente y sostenible, sobre la base de la democracia, la equidad y la más amplia justicia social.

Los temas centrales de la agenda de CELAC son: Seguridad Alimentaria; Agricultura Familiar; Empoderamiento de la Mujer e Igualdad de Género; Población y Desarrollo; Afrodescendientes; Prevención y Lucha contra la Corrupción; Migraciones; Trabajo; Problema Mundial de las Drogas; Educación; Cultura; Ciencia, Tecnología e Innovación; Desarrollo Sostenible; Medio Ambiente y Cambio Climático; Gestión de Riesgo de Desastres; Infraestructura; Energía; Desarrollo Productivo e Industrial; Cooperación; Mecanismos y Organismos Regionales y Subregionales de Integración; Relacionamento Extra regional.

En resumen, la CELAC es el foro más representativo de la región y la iniciativa más ambiciosa en la historia reciente de la integración latinoamericana y caribeña. Es el espacio por excelencia de diálogo y cooperación para resolver los problemas que aquejan a la comunidad en su conjunto y que permite a América Latina y el Caribe presentarse ante el mundo con una sola voz.

El organismo multilateral está compuesto por más de 622 millones de habitantes, a lo largo de más de 20 millones de kilómetros cuadrados.

Los países miembros de la CELAC son 33: Antigua y Barbuda, Argentina, Bahamas, Barbados, Belice, Bolivia, Brasil, Colombia, Costa Rica, Cuba, Chile, Dominica, Ecuador, El Salvador, Granada, Guatemala, Guyana, Haití, Honduras, Jamaica, México, Nicaragua, Panamá, Paraguay, Perú, República Dominicana, San Cristóbal y Nieves, San Vicente y las Granadinas, Santa Lucía, Surinam, Trinidad y Tobago, Uruguay y Venezuela.

Las instancias en las que se toman decisiones y se adoptan compromisos son:

- Cumbre de Jefas y Jefes de Estado y de Gobierno
- Reunión de Ministras y Ministros de Relaciones Exteriores
- Reunión de Coordinadores Nacionales
- Reuniones Especializadas y/o técnicas
- Cuarteto de CELAC (PPT anterior, PPT actual, PPT próxima) más la PPT de CARICOM
- La Presidencia Pro Témpore, rota anualmente entre sus Estados miembros y tiene la función de coordinar las

reuniones y acciones conjuntas al interior del mecanismo.

(<https://www.cancilleria.gov.co/international/consensus/clacs>
La CELAC en el nuevo escenario regional. <http://revistafal.com/la-celac-en-el-nuevo-escenario-regional/>)

TEMAS DE DEBATE

7. *Prepare informes sobre los temas siguientes para realizar una discusión en el aula.*

- Globalización: factores que impulsan su desarrollo, beneficios potenciales, riesgos.
- La importancia de las Tecnologías de Información y Comunicación (TIC) en las campañas políticas.
- Los factores clave en la configuración geopolítica del siglo XXI.
- Efectos del Coronavirus en el orden mundial.
- Seguridad humana, prevención de conflictos y paz.
- El papel de las mujeres en la construcción de la paz.

8. *Lea y comente las frases célebres y citas.*

El político piensa en la próxima elección; el estadista, en la próxima generación. *Otto Von Bismarck* (1815 – 1898)

Hay momentos en la vida de todo político en que lo mejor que puede hacerse es no despegar los labios. *Abraham Lincoln* (1809 – 1865)

En política lo importante no es tener razón, sino que se la den a uno. *Konrad Adenauer* (1876 – 1967)

He llegado a la conclusión de que la política es demasiado seria para dejarla en manos de los políticos. *Charles de Gaulle* (1890 – 1970)

La política mayor consiste en ser virtuoso. *Voltaire* (1694 – 1778)

Nada va bien en un sistema político en el que las palabras contradicen los hechos. *Napoleón Bonaparte* (1769 – 1821)

La democracia es el gobierno del pueblo, por el pueblo, para el pueblo. *Abraham Lincoln* (1809 – 1865)

BIBLIOGRAFÍA CONSULTADA

- Բեգանյան Լ., Բայբուրդյան Ա., Պարզյան Ա. Եվրոպական միություն և Հայաստան, Երևան, Տիգրան Մեծ, 2010:
- Եվրոպայում անվտանգության և համագործակցության խորհրդածոդով, Եզրափակիչ ակտ, Հելսինկի 1975, Երևան, ՀՀ ԱԳՆ և ԵԱՀԿ Երևանյան գրասենյակի հրատ., 2005:
- Համապարփակ և ընդլայնված գործընկերության համաձայնագիր. https://www.mfa.am/filemanager/eu/CEPA_ARM_1.pdf
- Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրություն. www.concourt.am
- Հյուսիսատլանտյան դաշինքի կազմակերպություն, Հայկական ատլանտյան ասոցիացիա, Երևան, 2005:
- ՄԱԿ-ի կանոնադրություն, ՄԱԿ-ի հանրային տեղեկատվության վարչության Երևանյան գրասենյակ. http://www.un.am/up/file/1.%20UN%20Charter_arm.pdf
- Մարդու իրավունքներ, ՄԱԿ-ի միջազգային փաստաթղթերի ընտրանի և ձեռնարկ մարդու իրավունքների վերաբերյալ, Երևան, ՄԱԿ-ի հայաստանյան գրասենյակ, 2013:
- Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագիր, ՄԱԿ-ի հանրային տեղեկատվության վարչություն, Երևան, Ասոդիկ, 2017:
- Միջազգային պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի կոնվենցիա. www.arlis.am
- Սարգսյան Ա., Մխիթարյան Տ. Եվրոպական միության իրավունք, Երևան, 2013:
- ABC de las Naciones Unidas. Naciones Unidas, Nueva York, 2012.
- Andrade R. Diseño y elaboración de material didáctico del Español para Fines Específicos: el español para la Diplomacia, 2010. Disponible en: <http://marcoele.com/descargas/11/andrade->

diplomacia.pdf.

- Carta de las Naciones Unidas, Disponible en:
https://www.oas.org/36ag/espanol/doc_referencia/Carta_NU.pdf
- Código Penal de España. Madrid: Editorial Tecnos, 2007.
- Como funciona la Unión Europea: Comprender las políticas de la Unión Europea. Luxemburgo: Oficina de Publicaciones de la Unión Europea, 2014.
- Conferencia sobre la seguridad y la cooperación en Europa. Acta final, Helsinki 1975. Disponible en:
<https://www.osce.org/es/mc/39506?download=true>
- Constitución Española. Edita: BOE, 2003.
- Convención de Viena sobre el Derecho de los Tratados. Disponible en: www.oas.org
- Declaración Universal de Derechos Humanos. Naciones Unidas, 2015. Disponible en:
https://www.un.org/es/documents/udhr/UDHR_booklet_SP_web.pdf
- El ABC del Derecho de la Unión Europea: Luxemburgo: Oficina de Publicaciones de la Unión Europea, 2017.
- Ferreira R.R. La Representación Pontificia en la Corte Española: Historia de un ceremonial y diplomacia, Madrid: Sanz y torres, 2017.
- Haz-Gomez F.E. La Unión Económica Euroasiática: el nacimiento de un nuevo actor regional en un mundo globalizado. Disponible en: <http://fes-sociologia.com/files/congress/12/papers/3446.pdf>.
- La CELAC en el nuevo escenario regional. Disponible en:
<http://revistafal.com/la-celac-en-el-nuevo-escenario-regional/>
- Nicolson H. La diplomacia (introd. de Lord Butler; pról. de César Sepúlveda; trad. de Adolfo Álvarez Buylla), 3ª ed. México: FCE, 1994.
- Fontaine P. Comprender las políticas de la Unión Europea. Doce lecciones sobre Europa. Luxemburgo: Oficina de Publicaciones de la Unión Europea, 2014.
- ¿Qué es la OSCE? Disponible en:
<https://www.osce.org/es/node/35776?download=true>

- Rocanti J.E. La función diplomática. Santiago: PNUD - CEPAL Proyecto de Cooperación con los Servicios Exteriores de América Latina, 1990.
- Волкова Г.И., Колесникова Н. Ю., Лобанова О. Н. Испанский язык для юристов (учебное пособие). Москва: Изд. Проспект, 2014.
- Иовенко В.А. Практический курс перевода. Международные отношения. Испанский язык. Москва: Изд. Р. Валент, 2016.
- Коростелёва Н.В. Испанский язык. Учебное пособие по юридическому переводу. Москва: Изд. Восток-Запад, 2007.
- Коростелёва Н.В. Испанский язык для юристов. Практикум по переводу. Москва: Изд. Юрайт, 2016.
- Передерий Е.Б. Язык испанской прессы. Москва: Изд. Высшая школа, 2005.
- Савчук Е.А. Испанский язык. Общественно-политический перевод. Москва: МГИМО - Университет, 2011.

DICCIONARIOS, ENCICLOPEDIAS

- Թուրխալյան Լ. Դիվանագիտական տերմինների և հասարակականության բառարան, Երևան, Տիգրան Մեծ, 2004:
- Մարտիրոսյան Մ.Է. Քաղաքական, դիվանագիտական, իրավաբանական տերմինների իսպաներեն-հայերեն բացատրական բառարան, Երևան, Կարին-Հրատ ՄՊԸ, 2011:
- Մարգարյան Վ. Իսպաներեն-հայերեն բառարան, Երևան, Ասողիկ, 2004:
- Diccionario del español jurídico (versión electrónica del Diccionario del español jurídico -DEJ- realizado por la Real Academia Española -RAE- junto con el Consejo General del Poder Judicial). Disponible en: <https://dej.rae.es>

- Enciclopedia del Derecho, Historia y las Ciencias Sociales. Disponible en: <https://leyderecho.org>
- Enciclopedia jurídica. Disponible en: <http://www.encyclopedia-juridica.com/d/nota-diplomatica/nota-diplomatica.htm>
- Robles A.G., Bosch M.M. Terminología usual en las relaciones internacionales. Organismos Internacionales. México, 1993.
- Valdés R., Tovar L.E. Terminología usual en las relaciones internacionales. Derecho diplomático y tratados. México, 1993.
- Садиков А.В., Нарумов Б.П. Испанско-русский словарь современного употребления. Москва, 2002.
- Скурихин А.П. Испанско-русский юридический словарь. Москва: Русский язык – Медиа, 2005.
- Туровер Г.Я., Ногейра Х. Большой русско-испанский словарь. Москва: Русский язык – Медиа, 2008.
- Швыркова Л.Л., Гальегос Росильо Х.А., Феликс Фернандес Л. Испанско-русский юридический и экономический словарь. Москва: Изд. Норма, 2015.
- Шубина Е.Р., Алексеева Т.А. Испанско-русский юридический словарь. Санкт Петербург: Изд. Юридический центр Пресс, 2003.

Páginas WEB

- www.adams.es
- www.bibliopos.es
- www.boe.es
- <https://www.cancilleria.gov.co/international/consensus/clacs>
- www.casareal.es
- www.catedrajeanmonnet.eu
- www.ces.es
- www.cepc.gob.es
- www.coe.int
- www.concourt.am

- www.consejo-estado.es
- www.congreso.es
- www.defensordelpueblo.es
- www.dgt.es
- www.ecured.cu
- www.editorialmeta.es
- www.europa.eu
- www.exactchange.es
- www.exteriores.gob.es
- www.fiscal.es
- www.gijon.es
- www.gov.am
- www.justicia.navarra.es
- www.lamoncloa.gob.es
- www.madrid.org
- www.mfa.am
- www.mundifrases.com
- www.oas.org
- www.onunoticias.mx
- www.parliament.am
- www.poderjudicial.es www.senado.es
- www.sapromil.es
- www.spainun.org
- www.tcu.es www.tribunalconstitucional.es
- www.tusconstituciones.es
- www.un.am
- www.un.org
- www.iri.edu. ar. La Transformación de la OTAN, 2004.
- <https://archive.crin.org/>
- (<https://bibliotecavirtualceug.files.wordpress.com/2017/06/derech>

- o-internacional.pdf
- <https://centrogilbertobosques.senado.gob.mx/>
 - <https://www.cesnext.com>
 - <https://dej.rae.es>
 - <https://eunewsletter.am>
 - <https://frasesde.org>
 - <https://ovsyg.ujed.mx/docs/biblioteca-virtual/El-delito.pdf>
 - <https://proverbia.net>
 - UNESCO <https://es.unesco.org/>

PERIÓDICOS, AGENCIAS

- Agencia de Noticias Prensa Armenia, www.prensaarmenia.com.a
- Diario Armenia, <https://www.diarioarmenia.org.ar>
- Nor Sevan, <https://www.norsevan.com>
- Sardarabad, <https://www.sardarabad.com.ar>
- ABC, <https://www.abc.es>
- Agencia EFE, <https://www.efe.com>
- Infobae, <https://www.infobae.com/>
- El imparcial, <https://www.elimparcial.com/>
- El País, el periódico global, <https://www.elpais.com>

BIBLIOGRAFÍA RECOMENDADA DE REDES SOCIALES

LA CONSTITUCIÓN ESPAÑOLA DE 1978

- Constitucionalismo histórico español - Parte [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=mffesJz8Iq8>
- Constitucionalismo Histórico Español - Parte II MasterD [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=xXCLZgEfNbo>
- 1977-1978: Nace la Constitución [Archivo de vídeo]. Recuperado de https://www.youtube.com/watch?v=qg5j4_k9DEI
- La Transición española (1975-1982) [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=CUGcuMBB3RI>
- 1978 Sanción Real de la Constitución Española (27- diciembre-1978) - Rey Juan Carlos I [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=6ZFN2uP5EME>
- Discurso del Rey Juan Carlos I, golpe de Estado, febrero 1981 [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=4DodgdzMBkM>

LA CORONA ESPAÑOLA

- Símbolos de la monarquía española: la corona [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=86vkAbKRrs6E>
- Breve Historia de la Familia Real Española [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=tiUQm2M44wk>
- Ceremonia solemne de abdicación de SM el Rey Don Juan Carlos I [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://youtu.be/KmGYEF9A8K8>
- Proclamación de Felipe VI [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://youtu.be/FxjjLb6dsPE>

- La heredera al trono de España, la princesa Leonor lee en su primera intervención pública el artículo 1 de la Constitución. [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=1h5YIiUKWu8>
- Ceremonia de Imposición del Toisón de oro a la Princesa de Asturias Leonor de Borbón [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=MTfNJ6vIFfo>
- Primer discurso de Leonor | Premios Princesa de Asturias 2019 [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=HCi8B0ios7M>
- Reina Letizia Ortiz inculca una estricta educación a la princesa Leonor e Infanta Sofía [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=1mnb3LsJvBw>

EL SENADO DE LAS CORTES GENERALES

- Apertura de las Cortes Generales de la Legislatura Constituyente [Archivo de vídeo]. Recuperado de https://www.youtube.com/watch?v=xa_Y4i4E_fc
- Procedimiento legislativo [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=d5QBn1Sr544&list=PLT8CanyB2FwMU948sREdJWFt7S3EpWn4Z&index=3>
- El Senado por dentro: entresijos y curiosidades [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=-eJceQO-ovs>

EL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

- Los orígenes del Palacio del Congreso [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=C9xmoQ8DHI8>
- Exteriores y fachada [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=RSaE8WZNAQ&list=PLRtSUJ3nA2cxAWqcs34KiH7x2b1Ij3rfl>
- El Salón de Sesiones [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=PKIEzmhpKUM>

- El sistema electoral del Congreso de los Diputados [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=dIsDqDB3BiA>

EL GOBIERNO DE ESPAÑA

- El poder ejecutivo en España [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=uQDQ7LXix-0>
- Pedro Sánchez promete el cargo como presidente del Gobierno español [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=DILjrohIyLA>
- Himno Nacional de España – Oficial [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=yx2hlHq7b7U>
- Historia y evolución de la bandera española [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=tl6af3vEhts>

EL PODER JUDICIAL

- Del Poder Judicial - Organización Institucional del Estado [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=RQS1msDAqQM>
- El Tribunal Constitucional – MasterD [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=fARrOXcGl44>

RELACIONES DIPLOMÁTICAS

- 40 años de diplomacia en democracia [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=FCu0PIJG83o>

ORGANIZACIONES INTERNACIONALES

TRATADOS INTERNACIONALES

- Las Organizaciones Internacionales - Derecho Internacional [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=Nt-66B4fN6A>
- Las Organizaciones Internacionales - Aspectos Generales [Archivo de vídeo]. Recuperado de

<https://www.youtube.com/watch?v=fNvscvwwzgs>

- Las Organizaciones Internacionales – Competencias [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=Oa3xsNon4v4>

LA UNIÓN EUROPEA: ORIGEN Y EVOLUCIÓN

- Las Organizaciones Internacionales - Génesis de la Unión Europea [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=5qZ3XGQH9MU>
- Himno de la Unión Europea [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=kEVrrpE4OTo>
- La "Declaración Schuman", la semilla de lo que hoy es la UE [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=N3uXCm2gsOU>
- Unión Europea: 1957 – 2017 [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=15rSPXrtyVg>
- Historia de la creación de la unión europea [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=39kpHVNKeyg>
- Discurso adhesión de España a la Unión Europea [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=JoJ9h-WZ2ek>

PARLAMENTO EUROPEO

- Organización de la Unión Europea: El Parlamento Europeo [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=NgLtGUMeUTI>
- Así es el trabajo de un eurodiputado en el Parlamento Europeo [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=GzYx9WkU5VE>

EL CONSEJO DE LA UNIÓN EUROPEA

- Consejo Europeo y Consejo de la UE [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=-FBzpJBFIXM>

- Consejo de la Unión Europea y Consejo Europeo [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=BhSZzQSBxPo>

LA COMISIÓN EUROPEA

- Organización de la Unión Europea: La Comisión [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=JLPzN1OkuqA>
- ¿Cuál es la función del presidente de la Comisión Europea? [Archivo de vídeo]. Recuperado de https://www.youtube.com/watch?v=MIT_3cuaRWo

EL TRIBUNAL DE JUSTICIA

- ¿Por qué existe el Tribunal de Justicia de la Unión Europea? [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=RKAbORs-OGc&list=PLrkJgoCPSGwzatgKW4cpGy2dWgRQI9Fqe&index=1>
- Funcionamiento del Tribunal de Justicia – Conceptos básicos [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=o2tshlNYZwI>
- Cómo protege el Tribunal de Justicia los derechos de los ciudadanos – Interposición de un recurso. [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=ysTPYW-FPck&list=PLrkJgoCPSGwzatgKW4cpGy2dWgRQI9Fqe&index=3>

EL BANCO CENTRAL EUROPEO

- La historia del Banco Central Europeo [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=WUJXmcZGfh0>
- Una breve historia del Euro. [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=sqhoBXjMaIM&list=TLPQM TkwNDIwMjC2kZKoUU49jw&index=1>

LA ONU: ORIGEN, PROPÓSITOS Y PRINCIPIOS

- Historia de las Naciones Unidas en 5 Minutos [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=YJIN0QKKkSA>
- LA ONU [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=511V4kuYeLk>
- Países que integran la ONU [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=S6ffjIg-k7I>

LA ASAMBLEA GENERAL

- ¿Qué es la Asamblea General? [Archivo de vídeo]. Recuperado de https://www.youtube.com/watch?v=KIhyMZh7_gE
- Las Organizaciones Internacionales - Asamblea General de la ONU [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=tCwqRDYvhs8>

EL CONSEJO DE LA SEGURIDAD

- ¿Qué es el Consejo de Seguridad? [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=4dbahNyT53s>
- Las Organizaciones Internacionales - Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=SvUlgrPVN4E>

EL CONSEJO ECONÓMICO Y SOCIAL DE LAS NACIONES UNIDAS

- Las Organizaciones Internacionales - Consejo Económico y Social de las Naciones Unidas [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=cnZpSBLHMKY>

LA CORTE INTERNACIONAL DE JUSTICIA

- ¿Qué es la Corte Internacional de Justicia? La misión y las actividades de la CIJ (2016) [Archivo de vídeo]. Recuperado de https://www.youtube.com/watch?v=1H_2WtkxK1o

DERECHOS HUMANOS

- ¿Qué son los Derechos Humanos? Organización - Unidos por los Derechos Humanos [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=PPeRECua5CQ>
- Discurso de Ernesto 'Che' Guevara ante la Asamblea General de las Naciones Unidas [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=UgADsWjSxQo>
- Canción ONU Naciones Unidas, Día de la Paz Día de la raza LETRA preescolar primaria [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=5EcjG03AfIQ>

LA ORGANIZACIÓN DEL TRATADO DEL ATLÁNTICO NORTE (OTAN)

- Historia de la OTAN - vídeo cronología [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=XWZXk7EJ8yE>
- Entrada de España en la OTAN (1982) [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=vVvRDG5mVuM>
- 1986: OTAN sí [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=LQAIY-IFnac>
- Que es el PACTO DE VARSOVIA y la OTAN [Documental] [2019] [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=fKdNsFamspc>

EL CONSEJO DE EUROPA

- Tribunal Europeo de Derechos Humanos [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=N3W5GWNu2sw>

ORGANIZACIÓN PARA LA SEGURIDAD Y LA COOPERACIÓN EN EUROPA (OSCE)

- ¿Qué es la OSCE? [Archivo de vídeo] Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=Hwdbot5wIGA&feature=youtu.be>

COMUNIDAD DE ESTADOS INDEPENDIENTES (CEI)

- La creación de la CEI y la situación legal de Crimea (1991) [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=AhpBF7WfFhE>

UNIÓN ECONÓMICA EUROASIÁTICA (UEEA)

- Nace la Unión Económica Euroasiática [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=ChY0LDFO2kQ>

COMUNIDAD DE ESTADOS LATINOAMERICANOS Y CARIBEÑOS (CELAC)

- Estructura y funcionamiento de la CELAC [Archivo de vídeo]. Recuperado de <https://www.youtube.com/watch?v=IMzm7VYrfh4>

ÍNDICE

Introducción	3
<i>ESPAÑA: LA CONSTITUCIÓN Y LA ORGANIZACIÓN DEL ESTADO</i>	6
UNIDAD 1	
La Constitución Española de 1978	6
UNIDAD 2	
La Corona	17
UNIDAD 3	
El Senado de las Cortes Generales	29
UNIDAD 4	
El Congreso de los Diputados	38
UNIDAD 5	
El Gobierno de España	47
Texto complementario	52
UNIDAD 6	
El Poder Judicial	57
Texto complementario: El Tribunal Constitucional	65
<i>RELACIONES DIPLOMÁTICAS</i>	
UNIDAD 1	
Un esbozo de la historia de la diplomacia	72
UNIDAD 2	
Los tratados internacionales	90
<i>ORGANIZACIONES POLÍTICAS Y ECONÓMICAS INTERNACIONALES</i>	
TEMA: LA UNIÓN EUROPEA Y ARMENIA	104
UNIDAD 1	
La Unión Europea: Origen y Evolución	104
UNIDAD 2	
Parlamento Europeo	122
UNIDAD 3	
El Consejo de la Unión Europea	131
UNIDAD 4	
La Comisión Europea	140

Texto complementario: El Consejo Europeo.....	148
UNIDAD 5	
El Tribunal de Justicia	152
UNIDAD 6	
El Banco Central Europeo	159
Texto complementario.....	162
TEMA: LAS NACIONES UNIDAS Y ARMENIA	166
UNIDAD 1	
Origen, Propósitos y Principios de las Naciones Unidas.....	166
UNIDAD 2	
La Asamblea General	175
UNIDAD 3	
El Consejo de Seguridad	184
Texto complementario.....	191
UNIDAD 4	
La Corte Internacional de Justicia	195
UNIDAD 5	
Derechos Humanos.....	207
Texto complementario.....	219
TEMA: OTRAS ORGANIZACIONES	
INTERNACIONALES EN EL MUNDO ACTUAL.....	230
UNIDAD 1	
La Organización del Tratado del Atlántico Norte (OTAN).....	230
Texto complementario.....	239
UNIDAD 2	
El Consejo de Europa	251
Textos complementarios.....	258
BIBLIOGRAFÍA CONSULTADA	270

HASMIK BAGHDASARIÁN, MERY MARTIROSIÁN
ՀԱՍՄԻԿ ԲԱՂԴԱՍԱՐՅԱՆ, ՄԵՐԻ ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

EL ESPAÑOL EN LAS RELACIONES INTERNACIONALES

ԻՍՊԱՆԵՐԵՆԸ
ՄԻԶԱԶԳԱՅԻՆ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՒՄ
(ԴԱՍԱԳԻՐՔ)

Համակարգչային ձևավորումը՝ Կ. Չալաբյանի
Կազմի ձևավորումը՝ Ա. Պատվականյանի
Հրատ. խմբագրումը՝ Լ. Հովհաննիսյանի

Տպագրված է «ՎԱՌՄ» ՍՊԸ-ում:
Ք. Երևան, Տիգրան Մեծի 48, բն. 43

Ստորագրված է տպագրության՝ 12.03.2021:
Չափսը՝ 60x84 ¹/₁₆: Տպ. մամուլը՝ 17.875:
Տպաքանակը՝ 150:

ԵՊՀ հրատարակչություն
ք. Երևան, 0025, Ալեք Մանուկյան 1
www.publishing.am